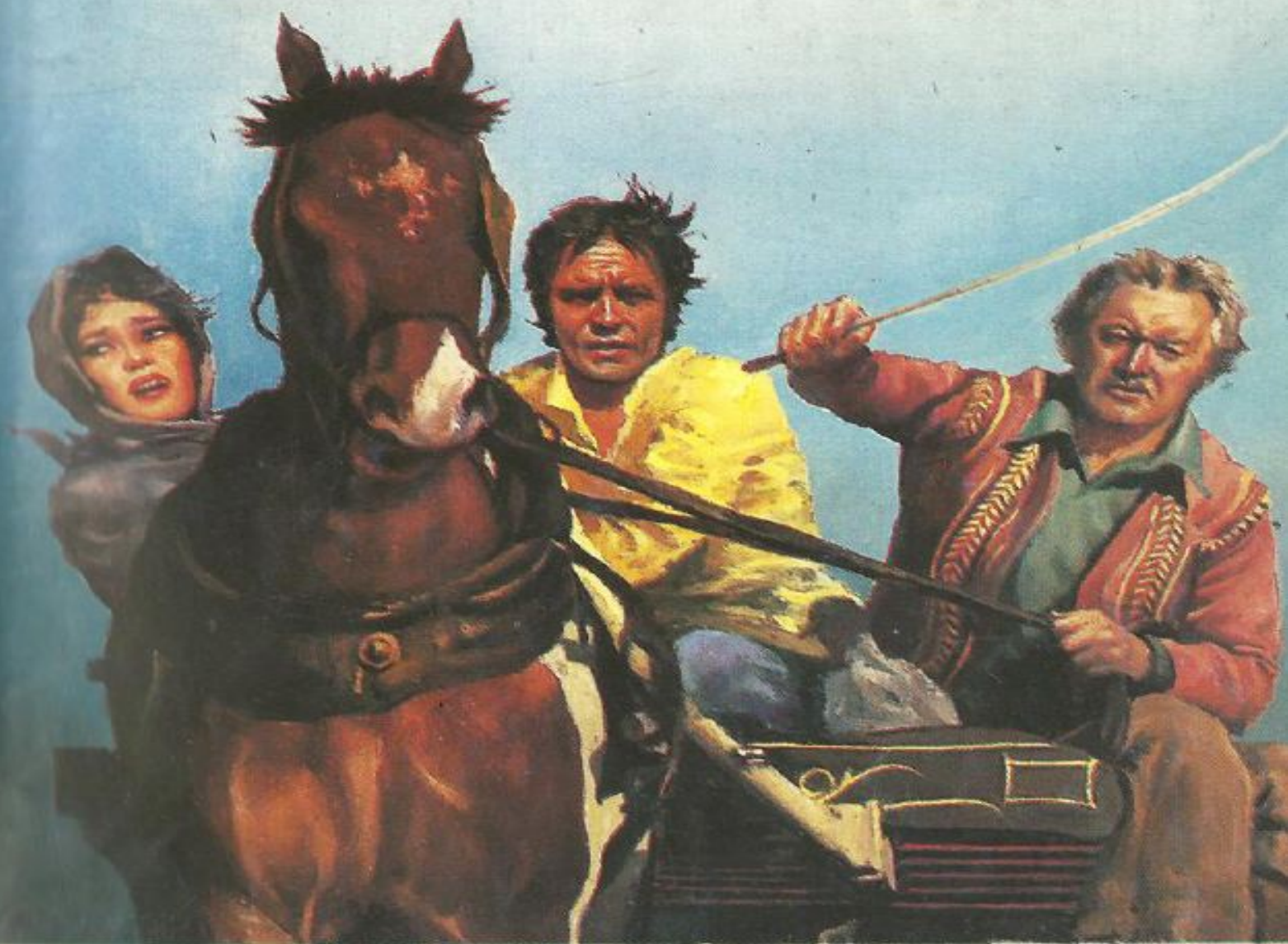

ГРАДИНЯ ПРОСЯКИНЯ

часть
третья

ГРАФИНЯ ПРОСЯКИНЯ

ЧАСТ ТРЕТА

chitanka.info

„Графиня просякиня“ — книга, в която контрастът между доброто и злото ни вдъхва утехата от тяхната преходност... Страданията на прелъстената и изоставена, прогонена заедно с детето си от бащиния дом и преследвана от своя демоничен съпруг — прелъстител, крадец и убиец — графиня, като че ли никога няма да имат край... Четири сюжетно свързани помежду си книги, които читателят ще чете със затаен дъх, ще преживява заедно с героинята и ще бърза към развързката...

„Норт я хвана здраво с двете си ръце, притегли я към себе си и впи устни в нейните. Тя се опита да се защити, но не ѝ достигнаха силите. А и не беше само това. Допирът с красивия мъж ѝ действаше пагубно. Той я побеждаваше не само с физическата си сила, но и с мъжкия си чар, на който малко жени биха устояли. Женската ѝ природа я тласкаше към него, караше я да отвърща на целувките на човека, който допреди минути беше неин враг. Повече не можеше да устои на пламенните целувки на красивия Норт. Потъна в прегръдките му и се отдаде на опиянението на страстта...”

ЮНОНА

Въпреки че беше уморена, Ирма не пожела да остане повече в къщата на гостоприемните фермери. Рано сутринта, без да се обади на никого, тя отново тръгна на път. Лишенията и гладът отново щяха да бъдат нейни спътници. До Марвил, града, в който се надяваше да намери Лидия, имаше още много дни път. Но за майчиното сърце и майчината любов няма непреодолими препятствия.

Пътят, по който вървеше, не беше така пуст, както през първите дни. Вървеше край хубави фермерски къщи, край необятни поля, засети с памук. Около обяд седна на сянка под едно дърво. Трябваше да почине, за да може да продължи пътя си с нови сили.

Изведнъж трепна уплашено. До ушите ѝ достигнаха тъпи удари, след това въздухът се раздра от вик, молещ за милост. Ирма скочи и се затича към мястото, откъдето идваха писъците. Заедно с тях чу и злобен мъжки глас:

— Бен, вземи тази тояга и ѝ строши главата! Няма кой да плаче за тази ревла!

— Прав си, дай я тук! — отговори друг глас.

Нов вик от болка разцепи въздуха.

Пред Ирма се разкри ужасна картина. На земята се гърчеше млада полугола негърка, а няколко мъже стоварваха удар след удар върху слабото ѝ тяло. Това беше едно човешко същество, което расовите предразсъдъци поставяха на по-долно стъпало, без никой да може да обясни защо. По тази причина много от белите хора се отнасяха към тях с жестокост, каквато не проявяваха дори и към животните.

Един от разярените мъже отново вдигна тоягата, за да удари черното момиче.

— Стой, стой! — спусна се към него Ирма.

Всяко насилие и унижение над друго човешко същество е нетърпимо за благородните души. Само безчувствени хора могат да гледат спокойно как бият и измъчват човек. Благородното сърце на

Ирма не можеше да гледа страданията на друго човешко същество, без да издигне глас против зверското насилие.

Мъжете гледаха учудено непознатата жена, която протягаше умолително ръце към тях.

— Моля ви, не я бийте, съжалете се над това нещастно момиче!

Човекът, който държеше тоягата, неволно я пусна на земята. Красотата на Ирма, молбата, която се четеше в очите ѝ, го накараха да се почувства неловко. Мъката, която бе изписана по лицето ѝ заради страданието на момичето, укроти подивелите мъже. В този миг в осанката ѝ имаше нещо величествено, сякаш беше божи пратеник, изпратен да прекрати това срамно дело.

— Добре, мисис! — съгласи се мъжът. — Заради вас ще пуснем на свобода тази мърла. Но тя не го заслужава, защото е крадлива като сврака.

Обърна се отново към момичето, което все още лежеше на земята, подритна го и каза:

— Хайде, махай се оттук! И помни, че ако още веднъж те хванем да крадеш, с теб е свършено!

Стенейки от болка, негърката се изправи и бавно се отдалечи.

Ирма благодари горещо на мъжете. След това се сбогува и продължи пътя си, изпратена от все още учудените им погледи. Вървя, докато почувства, че силите я напускат. Намери удобно място за почивка, легна на земята и скоро потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, трепна от изненада — до нея стоеше млада негърка, облечена с къса рокля и платнена блуза, явно непрани скоро. Шията и ръцете ѝ бяха открити. Поуспокоена, Ирма я разгледа внимателно. Момичето беше високо на ръст, със стройно тяло, което спокойно можеше да служи за модел на някой скулптор. Косата му беше черна и къдрава, а черните му очи излъчваха мъка. Между пълните устни блестяха бели зъби — нещо характерно за черната раса.

— Какво искаш? — попита Ирма.

— Да види мисис — отговори тя на малко смешен английски.

— Вярвам, че си ме разгледала хубаво досега, така че вече можеш да си вървиш.

— Юнона няма къща — отговори негърката. — Юнона свободна и иска придружава мисис.

— Искаш да ме придружаваш? — попита Ирма учудено.

— Да! Юнона иска бъде робиня на мисис! — потвърди момичето. — Мисис спаси Юнона от лоши хора. Юнона вече не напуска мисис.

— Но аз не мога да те взема със себе си, момиче — отвърна спокойно Ирма.

— Защо не? Юнона свободна, може отиде където иска.

Ирма беше доста затруднена. Какво да прави с черното момиче? То наистина би могло да ѝ бъде полезно, ако го вземеше за прислужница, но как да го направи, като самата тя нямаше пари и дори често гладуваше.

— Не мога да те взема със себе си, Юнона, защото съм много бедна.

— Юнона може да се грижи за всичко — засмя се тя безгрижно. — Да тръгваме тогава!

Като повървяха малко, Ирма попита:

— Защо те биеха онези мъже, Юнона?

— Хората от фермата не дават на Юнона яде и тя трябва краде. Краде всичко — храна, тютюн... Затова бият!

И като се засмя, показва откраднатата кесия с тютюн.

— Но кражбата е забранена, не знаеш ли!

— Така ли, кой забранил?

— Бог е забранил! Ти не знаеш ли заповедите му?

— Юнона не познава бога. Кой е той? Негри няма бог, бог за бели хора!

Ирма много се изненада от богохулството на черното момиче, но реши засега да не спори с него и продължи мълчаливо да върви. Гладът отново почна да я мъчи. Както вървяха, Юнона спря внезапно, погледна я изпитателно и попита:

— Мисис не е ли гладна?

И преди Ирма да отговори, я хвана за ръката и я заведе да седне под едно дърво в близката горичка.

— Ти чакаш тука! Юнона донесе нещо за ядене.

Ирма я задържа:

— Не ти позволявам да крадеш, Юнона! Ако се опиташ да го направиш, няма да вървиш с мен!

— Юнона не краде! — отвърна категорично тя. — Ти вижда, тук няма къщи, градини, няма какво краде. Аз отива.

След около половин час Юнона се върна. В ръцете си носеше две яребици. Ирма се учуди:

— Но откъде ги взе?

— Убих ги с камък! — тържествуващо заяви момичето. — На края на полето има ято яребици, аз пълзи в трева, издебва и... хваща.

Ирма се изненада от сърчността ѝ, но я очакваха още изненади.

— Мисис има ли кибрит или огниво? — попита негърката.

— Не, нямам.

— Няма нищо. Юнона прави огън без тях — засмя се тя, доволна от смайването на Ирма. — Ти само гледа!

От едно дърво отчупи здрав клон, преви го и завърза с канап двата му края. Ирма учудено гледаше и се питаше за какво щеше да ѝ послужи този лък. Юнона го остави на земята и обели от близкото дърво няколко сухи кори. Събра и сухи листа и съчки. Уви края на лъка около суха пръчка, която опря върху кората, оставена на земята. Улови с лявата си ръка горния край на пръчката, а с дясната почна да движи лъка напред и назад. Чрез това движение на лъка пръчката, поставена на кордата като стрела, се движеше много бързо. Скоро сухата кора задимя, после се появиха искри, а след това и малки пламъчета. Юнона бързо хвърли още сухи листа и съчки и огънят стана достатъчно голям, за да се опека на него птиците.

— Това бъде вечерята — каза негърката. — Сега Юнона донесе още нещо за ядене.

Тя изчезна пак от очите на Ирма и след няколко минути се върна с две дини и няколко кочана царевица.

— Не са крадени — побърза да каже момичето, като видя, че Ирма я погледна въпросително. — Диви са, от гората.

Огънят се беше разгорял силно и Юнона запали още един, по-малък, върху един камък. Ирма беше много гладна и докато следеше действията на негърката, започна да яде от едната диня. Юнона изкопа с ръце малко трапче. След това с един остър камък разряза на две яребиците и изчисти вътрешностите им. Големият огън беше почти загаснал. С една пръчка негърката събра въглените в трапчето, сложи над тях няколко сурови пръчки и върху тях постави яребиците. Покри ги със зеленчуци, които беше набрала отнякъде, и ги зарови в жаравата.

— Така след час Юнона и мисис имат вкусна вечеря — заяви доволна от уменията си негърката.

— През това време можеш да изядеш другата диня, Юнона.

— После — отговори тя лаконично.

Махна нагорещения камък от огъня и върху него наслага царевични зърна, които бързо се опекоха и станаха на пуканки.

— Ти си била чудесно момиче, Юнона! — похвали я Ирма. — Много съм ти признателна за грижите, които полагаш за мен!

— Мисис не трябва да благодари. Без мисис Юнона можеше сега да е мъртва. Юнона вече е робиня на мисис и никога няма да напусне мисис.

Негърката се хвърли в краката на Ирма и зацелува ръцете ѝ.

Ирма благодари на бог, че в този тежък за нея час ѝ беше пратил чернокожото момиче, вече не съжаляваше, че напусна гостоприемната фермерска къща, защото в такъв случай нямаше да срещне тази вярна прислужница.

— Къде отива сега мисис?

— В Марвил. Знаеш ли къде е този град?

— Юнона не знае, но ще разбере — отвърна уверено момичето.

— Кога ще тръгнем отново? — запита Ирма.

— Сега. Ще вървим само сутрин и вечер. По обяд е много горещо, затова тогава ще почиваме.

Ирма се чувстваше много уморена от продължителното ходене предния ден. Беше позалъгала глада и жаждата си с динята и водата от близкия извор и легна да си почине. Като се събуди, видя Юнона да вади от трапчето опечените яребици. На места кожата им беше произгоряла, но Ирма я изчисти с малкото си ножче. За чинии им послужиха няколко големи листа, които негърката откъсна. Ирма не можеше да не признае, че приготвеното по този начин месо имаше много приятен вкус.

След като се нахраниха, събраха грижливо остатъците и тръгнаха на път. До залез-слънце изминаха доста голямо разстояние.

— Къде ще спим тази нощ? — попита Ирма.

— Спала съм много пъти на полето — отговори спокойно Юнона. — Колибите, направени от царевични стъбла, са много удобни.

Тя хвана за ръка Ирма и я заведе сред голямо поле, засадено с царевица. Там Юнона приведе няколко високи царевични стъбла и ги

привърза едно към друго. В така оформената колиба натрупа листа и направи мека постеля за Ирма. Това, разбира се, не беше легло, но беше по-добре, отколкото да се спи на гола земя. Юнона комично се поклони и каза:

— Спалнята на мисис е готова!

Ирма не можа да сдържи смеха си, но веднага след това си спомни за луксозната си спалня в замъка на родителите си, застланото с белоснежни чаршафи легло, гувернантките, които веднага задоволяваха и най-капризното ѝ желание... А сега трябваше да спи в колиба от царевични стъбла, за легло ѝ служеше купчина сухи листа, а гувернантка ѝ беше едно черно момиче, свързало неочаквано живота си с нейния!

Вече се беше стъмнило. Звездите бяха обсипали небето и само песента на щурците нарушаваше нощната тишина.

— Юнона, какво правиш?

— Пуша, мисис — потвърди предположенията ѝ негърката.

— Но защо?

— Всички негърки пушат, мисис — отговори момичето, подръпвайки от луличката си от червена пръст.

— Е, прави каквото искаш. Аз ще спя. Лека нощ, Юнона!

— Лека нощ, мисис!

Ирма скоро потъна в дълбок сън. След малко и Юнона заспа до входа на колибата.

НАДЕЖДА И ИЗМАМА

— Мисис, мисис — извика изведнъж Юнона, — пред нас е Марвил!

Сърцето на Ирма радостно трепна. Най-после беше стигнала до така желания град. Дали най-после щеше да види дъщеря си? Така ѝ се искаше да прегърне любимото си дете.

— Благодаря ти, Господи! — промълвиха устата ѝ.

След това погледна с благодарност към Юнона, която вървеше весело до нея и пушеше от луличката си. Това жизнерадостно момиче, което не отстъпваше пред никакви трудности и винаги намираше начин да я нахрани и да се погрижи за съня ѝ, беше нейното спасение. Без помощта ѝ Ирма може би щеше да умре някъде по пътищата. Благодарение на нейните грижи тя можа да стигне дотук.

— Идвала ли си друг път по тези места, Юнона? — попита Ирма.

— Може да съм идвала, мисис. Юнона е ходила на много места наоколо.

— И какво правеше при тези пътешествия?

— Крадях, мисис! — отвърна тя и усмивката откри белите ѝ зъби.

— Крадяла ли си? Но защо? — продължи да пита наивно Ирма.

— Юнона искаше да яде, мисис. Искаше да има рокли, шапка с перо, слънчобран и копринени пантофи — дяволито отвърна негърката.

— И откъде крадеше тези неща?

— Дрехите не се намират по пътя, мисис. Но аз крадях пари, за да си купя дрехи.

— Къде са ти дрехите тогава? — попита Ирма, оглеждайки полуголата негърка.

Тя стисна малките си юмруци и отговори:

— Когато Юнона дойде в града, в магазина господарят я пита: „Какво искаш, негърко?“. Юнона тогава казва: „Искам да купя дрехи“.

Той пак пита: „Имаш ли пари, негърко?“. Юнона му показва парите. Тогава господарят вика: „Проклетата негърка, тези пари са крадени!“. След това взе всичките пари на Юнона, наби я и я изхвърли на улицата. Така Юнона няма нито пари, нито дрехи.

Като свърши комичният разказ, Ирма неволно се засмя, но след това и каза сериозно:

— Разбра ли, че крадените пари не носят щастие! Вярвам, че след това не си крала повече.

— Съвсем не е така, мисис! — засмя се и момичето. — Юнона краде пак, но вече по-умна. Тя дава пари на един работник и му казва да иде в града да ѝ купи хубави дрехи. Той слага парите в джоба и казва: „Добре, ще го направя!“. Но се връща от града мъртвопиян. Юнона го пораздрусва и пита: „Къде са ми дрехите? Къде са ми парите?“. А той вика: „Проклетата черна котка, какво искаш от мен? Сега ще ти дам едни дрехи!“. Така Юнона пак загуби парите, загуби дрехите и отгоре на това яде и бой. И то какъв бой!

Този път Ирма не се усмихна. Огорчи я съдбата на това нещастно момиче. Кой имаше право да ѝ търси отговорност за начина ѝ на живот, щом никой не ѝ протяга ръка за помощ. От малка захвърлена и изоставена, малтретирана заради цвета на кожата си, тя просто нямаше избор. Обществото не се интересувахе от нея, затова тя по свой начин му бе обявила война.

— Юнона издра очите на пияницата, мисис. Всички го питаха от какво са белезите по лицето му. Той казваше, че се издрал в храстите. Но това не беше истина. Юнона му остави хубави белези.

Скоро стигнаха първите къщи на Марвил. След като научи къде е домът на съдията, Ирма остави Юнона в една къща да я чака. Когато наближи жилището на съдията, сърцето ѝ заби силно. Дали намереното момиче беше нейната Лидия? С треперещи ръце дръпна звънеца на външната врата. Отвори ѝ спретнато облечена слугиня.

— Мога ли да говоря с господин съдията? — попита Ирма.

— Да, влезте, моля!

Ирма я последва до една стая, която вероятно беше кабинетът на съдията.

— Седнете, мисис! — покани я прислужницата.

След малко вратата се отвори и в стаята влезе възрастен човек с открито, засмяно лице. Ирма развълнувано му обясни защо го търси.

— Вярно е, че има намерено момиченце, отговарящо на бележите, които вие описахте.

— Къде е то? За бога, кажете ми къде е, господин съдия! — извика Ирма с пълни със сълзи очи.

Съдията каза с нотки на съжаление в гласа:

— Бих могъл да ви кажа, ако бяхте дошли преди осем дни.

— Боже мой, кажете ми истината, каквато и да е тя. Искам да зная всичко! Да не би детето ми да е мъртво?

— Успокойте се! — опита се да я утеши съдията. — Доколкото зная, за момиченцето са се грижили много добре. Но вече не е тук.

— А къде е? Искам да отида при него! — извика Ирма.

— Слушайте какво ще ви кажа, мисис! Преди всичко вие трябва да се уверите дали намереното момиченце е наистина вашето. Аз ще ви дам адреса, останалото ще разберете там.

И след като помълча малко, смутено продължи:

— Сега се обвинявам, че не взех детето при себе си, както бях решил в началото. Но понеже семейството е почтено, отстъпих на молбите им. Преди няколко дни поисках да разбера как е детето и за моя голяма изненада разбрах, че семейството е заминало.

— Но вие знаете къде са заминали, нали? — попита пребледняла Ирма.

— За Солт Лейк Сити, в щата Юта.

Нещастната майка изплака:

— Боже мой, как ще стигна дотам?

След малко събра всичките си сили и се обърна към съдията:

— Благодаря ви от цялото си сърце, мистър! Бог ще ми даде сили да продължа да търся детето си!

— Вярвам ви, мисис! Съветвам ви обаче да бъдете внимателна.

— Вие криете нещо от мен! Моля ви, кажете ми цялата истина!

Ирма се приближи до съдията и улови ръката му. Съдията почувства голямото страдание у тази красива жена, видя честните ѝ очи, пълни със сълзи, и разбра, че е длъжен да ѝ обясни подробно всичко.

— Ако действате предпазливо, сигурно ще можете да си върнете момиченцето. Семейството, което го е взело със себе си, е...

Той замълча. Ирма веднага нетърпеливо запита:

— Какво искате да кажете, мистър?

— Те са мормони, мисис! Научих това едва след заминаването им.

За Ирма това беше голям удар. Тя се олюля и само ръката на съдията я задържа да не се свлече на земята. След малко, като се посъвзе, тя промълви глухо:

— Значи моето дете е попаднало в ръцете на мормоните! В ръцете на хора, които тъпчат с краката си светата религия! И това ли трябваше да се изсипе върху нещастната ми глава! О, Господи, защо ме наказваш така!

— Но, мисис — опитваше се да я успокои съдията, — може това момиченце да не е вашето дете.

— Чувствам, че това е моята Лидия — отвърна Ирма. — Не знаете колко жестока е съдбата към мен! Вярвах, че сега ще видя детето си, но тя отново ни раздели. Трябва да тръгвам, мистър!

— Ето адреса, на който трябва да отидете. Господ да ви помогне да намерите детето си, мисис!

Отчаяна, Ирма напусна къщата на съдията. Въпреки болката си тя разбираше, че не биваше да се отпуска. Трябваше да намери детето си и да го изтръгне от ръцете на тези ужасни хора. На картичката, която и беше дал съдията, прочете:

„Джоун Уилмингтън, земеделец“.

Съдията и беше казал, че в Марвил живее още едно семейство със същата фамилия, далечни роднини на въпросните Уилмингтън, които със сигурност не били мормони. Ирма реши да отиде и при тях. Може би те знаеха нещо за съдбата на детето ѝ.

АПОСТОЛЪТ НА МОРМОНИТЕ

Семейство Уилмингтън направи добро впечатление на Ирма. Мъжът обясни, че дълги години е бил управител на търговска къща, но вече се е оттеглил от работата. Съпругата му явно беше сърдечна жена, защото се отнесе с разбиране към Ирма.

— Направи ни кафе — нареди ѝ Уилмингтън.

— Сега! Вие, мисис, седнете на канапето. Не се безпокойте, ще ви разкажем всичко, което желаете!

В този миг на вратата се почука.

— Влез! — извика Уилмингтън.

Вратата се отвори и в стаята влезе висок, снажен мъж.

— О, мистър Уолстън! Радваме се, че ви виждаме!

Изглежда, гостенинът беше много уважаван в този дом.

— Нали ще изпиете едно кафе? — покани го Уилмингтън.

— Благодаря, с удоволствие — прие Уолстън.

— Нали знаете, че винаги сте желан гост в този дом.

Още с влизането си Уолстън погледна Ирма.

— Мисис Норт — мистър Уолстън — представи ги Уилмингтън един на друг.

След това всички седнаха около масата. Ирма огледа любопитно новодошлия. Беше облечен в черен костюм, който стоеше добре на снажната му фигура. Тъжните черни очи го правеха още по-привлекателен. Дълга черна брада красеше благородното му лице. Тя падаше чак на гърдите му и това придаваше нещо патриархално на целия му външен вид. Той също се вгледа с интерес в Ирма, която разговаряше с Уилмингтън.

— Вие сте виждали момиченцето. Смятате ли, че това е моята Лидия?

Уилмингтън повдигна рамене.

— Виждах я няколко пъти, но не мога да ви кажа как се казва. Нито аз, нито съпругата ми сме питали за името ѝ.

— Моля ви, опишете ми я как изглеждаше? — примоли се Ирма.

— Ами както всички момиченца на четири-пет години. Имаше черна коса и черни очи. Виждаше се, че не е американче, защото знаеше само няколко английски думи. Постоянно повтаряше, че иска да отиде при майка си.

— Това е моята Лидия! — възкликна болезнено Ирма.

Тя зададе още няколко въпроса за външния вид на детето.

Отговорите окончателно я убедиха, че това е било нейното момиченце.

— Но защо Алис не носи кафето? — обърна се Уилмингтън към жена си.

В този миг вратата се отвори и влезе едно момиче.

— Това е дъщеря ни Алис — представи я Уилмингтън на Ирма.

Момичето поздравя и постави на масата поднос, на който имаше чаши с кафе. След това седна до родителите си.

— Какво мислите да правите сега, мисис Норт? — попита Уилмингтън.

— Единственото, което трябва да направя, е да тръгна за Солт Лейк Сити.

— Но той е доста далече оттук и това ще ви струва много скъпо.

— Нямам никакви пари, но вярвам, че бог ще подкрепи една нещастна майка в трудния ѝ път — заяви решително Ирма.

Уолстън я погледна изпитателно, но не каза нищо. Ирма изтри с кърпата насълзените си очи и не забеляза заговорническите погледи, които си размениха двамата мъже.

— Днес ще останете у нас, а утре ще обсъдим с какво можем да ви помогнем. Поговорката казва: „Добрият съвет идва сам на следващия ден“ — отбеляза Уилмингтън.

— Не мога да приема гостоприемството ви! — възрази Ирма.

— Защо не, мисис? Настоявам да останете тази нощ! Алис ще пригответи за вас стаята за гости.

В този миг Ирма си спомни за Юнона.

— Водя и една негърка, мистър — каза смутено тя.

— Ваша прислужница ли е? — запита мисис Уилмингтън.

— Срегнах я по пътя и тя пожела да тръгне с мен. Честно казано, много съм ѝ задължена.

— Знаете ли, не мога да ги понасям тези негри. Въпреки това ще преспи и тя тук — разбира се, в помещението за прислугата — реши

Уилмингтън. — Ще наредя да я доведат, мисис.

Алис стана от масата, за да предаде на прислугата нарежданията на баща си, и те продължиха разговора си. Ирма не вземаше участие в него, защото мисълта за Лидия не я напускаше.

След известно време на вратата се почука и влезе една прислужница.

— Е, намери ли негърката? — попита Уилмингтън.

— Да, мистър, в моята стая е — отвърна малко сърдито прислужницата, — но аз не мога да спя с нея в една стая.

— Така ли? Защо да не можеш?

— Защото е много мръсна! Всички хора, които ни срещаха по пътя, ни се подиграваха. Като дойдохме тук, ми изпи кафето, мистър. Аз ѝ направих забележка, а тя ми удари такъв шамар, че паднах на земята!

Ирма се почувства доста неудобно от разказа.

— Моля да ме извините за неприличното държане на негърката! С ваше позволение ще отида да я видя.

Намери Юнона в стаята на прислужницата, легнала на леглото ѝ. По веселото ѝ лице се четеше, че е доволна от развитието на нещата.

— Как можа да направиш това, Юнона! — упрекна я Ирма.

— Прислужницата получи това, което заслужаваше — невъзмутимо отвърна тя.

— Но не можеше ли да не я удрияш?

— Юнона не е виновна! Видях кафето и помолих прислужницата да даде и на мен. Тя си взе кафето и извика: „Проклетата негърка!“, а след това удари Юнона. Тогава Юнона отвърна и тя получи един хубав удар по главата.

В този момент в стаята влезе Алис и каза:

— Мисис, стаята ви е готова! Можете да си починете — това ще ви подейства добре.

Момичето беше много любезно, а сините му очи излъчваха доброжелателство. То беше разбрало трагедията на нещастната майка и искаше с гостоприемството си да разсее тъгата ѝ. Ирма, трогната ѝ благодари и Алис я поведе към стаята за гости.

В салона бяха останали само Уилмингтън и Уолстън. Домакинът дори беше заключил вратата, за да разговарят спокойно.

— Е — попита след продължително мълчание Уилмингтън, — какво ще кажеш за този случай?

— Кажи ми истината, Уилмингтън! Наистина ли намереното момиченце е дъщеря на тази жена?

— Сигурен съм в това!

— Много добре!

— Не разбирам какво искаш да кажеш? — учуди се Уилмингтън.

— Ще ти обясня — отговори самодоволно Уолстън. — Я ми кажи как възприемаш тази мисис Норт? Или, по-точно казано, как я възприемаш като жена?

— Хубава е! Доста е хубава!

— Хубава! — изгледа го гневно Уолстън. — Тя е красавица, драги, това е жена с изключителна красота!

— Ако не го бях чул с ушите си, не бих повярвал, че ти, апостолът на сектата ни, все още имаш влечение към женските прелести — каза иронично Уилмингтън.

— Тя е истински ангел — промълви с пламтящи очи Уолстън, — изпратен от бога за нашия пророк!

За да добият ясна представа читателите за сектата на мормоните, би трябвало да разкажем за нейното създаване. Тези така наречени „светци на върховния ден“ създадоха това религиозно общество през 1805 г. То беше ръководено от Джоу Смит, който написа мормонската библия. През 1840 г. мормоните построиха в щата Илинойс град, който беше разрушен от противници на мормоните, а пророкът Смит беше убит. На негово място мормоните избраха за пророк Бригъм Янг и построиха града Солт Лейк Сити в щата Юта. Новият пророк въведе многоженството (полигамията). По това време в щата Юта имаше около двеста и петдесет хиляди мормони.

Уолстън беше един от така наречените апостоли, които мормоните изпращаха в източните щати, за да печелят нови последователи. Но този път той имаше и друга цел.

Уилмингтън беше таен привърженик на сектата. За това не знаеха нито съпругата му, нито дъщеря му. Уолстън беше го склонил да се пресели заедно със семейството си в Солт Лейк Сити. Алис беше определена да стане втора жена на Уолстън, който беше един от

влиятелните мормони. Уилмингтън се надяваше, че дъщеря му ще се примири със съдбата си, а и Уолстън беше обещал, че тя ще живее с него в охолство. Той каза на семейството си, че е купил в Юта голямо имение на ниска цена, продаде къщата в Марвил и сега цялото семейство заедно с Уолстън трябваше да замине за Солт Лейк Сити.

— Взех решение да вземем с нас и мисис Норт! — твърдо заяви Уолстън.

— Само ако тя иска да дойде с нас — отвърна Уилмингтън.

— Лесно ще я убедим! Ще дойде като компаньонка на Алис, пък и нали иска да намери детето си. А когато пристигнем, ще мога да изпълня и моята мисия.

— Каква е тази мисия? — поинтересува се Уилмингтън.

— Трябва да намеря нова съпруга на нашия пророк.

— Нова съпруга? Та той вече има шест жени!

— Истина е, но те вече не са толкова млади.

— Разбирам, разбирам... — засмя се Уилмингтън.

— Само трябва да внимаваме да не подуши нещо полицията, докато пристигнем в Солт Лейк Сити. След като тя стане съпруга на пророка, никаква човешка сила не може да я накара да напусне дома му. Убеден съм, че и ти знаеш стария американски граждански закон: „Моят дом е моята крепост!“.

— Но дали ще успееш?

— Трябва да успея, нямам право да разочаровам пророка!

— Ами негърката, която мисис Норт води със себе си? Какво ще правим с нея?

— Тя не ни трябва, затова ще остане тук — отвърна Уолстън.

— Но дали мисис Норт ще се съгласи? — усъмни се Уилмингтън.

— Сигурен съм, че желанието ѝ да види детето си ще надделее.

— Може би си прав. Искам пак да ми се закълнеш, Уолстън, че моята Алис ще живее в охолство!

— Дори раят не е по-привлекателен за божите избраници! А и ти ще живееш добре. Имението ти се намира близо до Солт Лейк Сити. За разноските няма нужда да се грижиш, защото аз ще ти дам значителна сума мормонски пари.

— Това е добре, но как да кажа на жена си? — изпъшка угрижено Уилмингтън.

— В края на краищата тя ще се съгласи.

— На тебе ти е лесно, но питаш ли мен? Друго би било, ако Алис ти ставаше законна съпруга... Това би убедило жена ми, но сега...

Уолстън поклати глава.

— Не! Законите на правоверните не могат да се променят. Каквото е решено, това и ще стане! Време е вече да тръгвам, Уилмингтън. Поздрави от мое име дъщеря си и мисис Норт.

Уолстън се сбогува и напусна къщата. Нито един от хората, които го виждаха по улицата, не би могъл да предположи, че под изисканата му външност се криеше желязна воля, която преди малко беше решила съдбата на две невинни сърца.

ПРОДАДЕНИ

Привечер, след като си беше починала, Ирма влезе в салона. В него беше само мистър Уилмингтън.

— Отпочинахте ли си, мисис Норт? — попита я той учтиво.

— Не намирам думи, с които да ви благодаря за доброто отношение към мен — отвърна Ирма.

— Да не говорим за това, мисис. Искам да ви кажа нещо, което може би ще ви заинтересува.

— Любопитна съм да чуя какво е то.

— Мисис Норт, след няколко дни аз и семейството ми напускаме Марвил. Имах намерение да изживея тук последните си часове, но в източните щати земята е много по-евтина, така че имах възможност с парите от продажбата на тази къща да закупя много по-голям имот.

Докато говореше, очите му внимателно наблюдаваха Ирма.

— Аз винаги съм се разбирал с братовчед си, който отиде там заедно с вашето момиченце. Бъдете уверена, че той е порядъчен човек. Няма да живея в Солт Лейк Сити, а в едно имение, което се намира само на няколко мили от града.

Ирма тъжно въздъхна, но Уилмингтън се направи, че не забелязва нищо, и продължи:

— Сама разбирате, че за едно момиче, каквото е Алис, самотният живот в едно извънградско имение не би бил много приятен. Затова реших да взема компаньонка за дъщеря си.

Ирма го слушаше преbledняла. Сърцето ѝ биеше неспокойно.

— И понеже дойдохте точно навреме — каза Уилмингтън, — реших да ви предложа да дойдете с нас като компаньонка на Алис. Аз ще поема разноските по пътя. Когато пристигнем, ще се спогодим за вашето възнаграждение. Така и вие по-спокойно ще можете да търсите детето си!

Ирма стисна прочувствено ръката му и пламенно му благодари:

— О, мистър, вие сте толкова благороден човек! Бог ще ви възнагради за вашата доброта, а аз до края на живота си ще ви бъда

признателна за това, което правите за мен!

Уилмингтън я прекъсна:

— Оставете това, мисис! Аз и моята дъщеря храним добри чувства към вас. Виждам, че нямате близки хора тук, затова искам да ви помогна.

— Прав сте, аз съм толкова самотна!

Всичките нещастия и неволи, които беше преживяла през последните месеци, я накараха много да страда, но сега всичко можеше да бъде забравено. Най-важното беше, че вероятно скоро щеше да види детето си.

— И така, разбрахме се — каза Уилмингтън. — Докато тръгнем, ще останете в нашия дом. Ще се погрижим за всичко, от което имате нужда. Сега ще отида да съобща тази новина на жена си.

Той се отправи към вратата, но като че ли се сети изведнъж за нещо, защото се върна обратно при нея.

— Струва ми се, мисис, че негърката, която доведохте, може да попречи на плановете ни. Искам да бъда откровен с вас. В щата Юта не посрещат с добро негрите. Освен това и аз самият не мога да ги понасям. Какво ще кажете по този въпрос?

Този въпрос беше доста неприятен за Ирма. Вярното черно момиче неуморимо се беше старало да угоди на новата си господарка и вършеше всичко, което можеше да облекчи трудното пътуване. А сега Ирма трябваше да я изостави.

— Аз ще поговоря с нея — каза тя мрачно. — Може би ще трябва да се върне обратно.

— Така би било най-добре — отвърна Уилмингтън. — Тогава всичко ще бъде наред!

Той излезе от стаята. След малко излезе и Ирма, за да потърси Юнона. Откри я да замеря с камъчета кучето на двора. Животното сърдито лаеше, дърпаше веригата, сякаш искаше да я скъса и да се нахвърли върху негърката.

— Не прави такива глупости, Юнона! — извика Ирма.

Негърката погледна хитро господарката си.

— Във фермата, където Юнона живееше, кучетата тичаха свободно. Работниците ги насъскваха срещу Юнона, кучетата я хапеха за краката. Сега кучето е вързано — не може да хапе, само лае. Това много харесва на Юнона.

— Слушай, Юнона! Ще трябва да се разделим.

Очите на негърката пламнаха.

— Да оставя моята господарка сама! Никога! Юнона ще дойде с нея!

— Не мога да те взема със себе си! — каза тъжно Ирма.

И ѝ предаде разговора си с Уилмингтън. Юнона остана замислена няколко минути, после радостно възкликна:

— Много добре! Мисис тръгва — и Юнона тръгва!

— Но как ще вървиш след мен? Ти не знаеш колко надалече отивам!

— О, няма значение! — извика безгрижно негърката. — Юнона е хитра, мисис не трябва да има грижа за нея. Юнона ще остане завинаги при своята мисис!

Въпреки това Ирма не можеше да бъде спокойна. Но момичето си знаеше своето.

— Мисис няма никакви грижи. Господарката отива където иска, Юнона ще я следва навсякъде.

Когато Ирма се върна в къщата, видя Алис, която радостно възкликна:

— Любезна мисис, толкова съм щастлива, че ще ни придружите! Татко ми каза това преди няколко минути.

— Аз съм много задължена на вашия баща за великодушното му предложение, защото то помага на мен, бедната и нещастна жена, да намеря детето си!

— Вие ми станяхте много симпатична — въодушевено продължи Алис, — още от мига, в който ви видях. Печалната ви съдба много ме развълнува и аз дълго мислих върху това. Колко ли много бих страдала, ако изживеех и аз подобно изпитание...

— Да ви пази бог от подобни изпитания!

— Не се ли намери някой, който да ви вземе под покровителството си? Вие сте толкова млада, толкова хубава...

Ирма се изчерви.

— Не... оставете това!

— Но вие наистина сте много красива! — възкликна Алис. — Най-красивата девойка в нашия град е Бриджит Уинтърс. Но и тя не може да се сравнява по хубост с вас.

Ирма не ѝ отговори, само си помисли, че досега красотата ѝ беше причинила само страдания.

— Как искам и аз да имам черна коса и черни очи! — каза Алис.

Ирма се вгледа в сините ѝ очи, погали златистата ѝ коса и бавно каза:

— Такава като вас някога беше Мод.

— Коя е тази Мод?

— Моя добра приятелка, която направи много жертви за мен, преди да я загубя окончателно. Вярвам, че сега я намерих отново.

Алис се хвърли на шията на Ирма.

— Да, права сте, аз ще се опитам според силите си да заместя приятелката, която сте загубили! — прошепна тя горещо.

Вечерта мормонският апостол отново дойде в къщата на Уилмингтън.

— Наред ли е всичко? — попита Уолстън.

— Да.

— Къде можем да разговаряме необезпокоявани?

— Ела в кабинета ми, там няма кой да ни безпокои.

След като се настаниха удобно, Уолстън попита:

— Мисис Норт ще тръгне ли с нас за Юта?

— Да, като компаньонка на дъщеря ми. Надява се там да намери детето си.

— Не се ли усъмни в нещо?

— Не. Даже се сприятели с дъщеря ми.

— Това е добре. А с негърката какво ще правим?

— Мисис Норт ще ѝ каже да се върне обратно.

— Добре. Сега да поговорим за нашите работи — продължи Уолстън и извади портфейла си. — Ще ти дам пари за разходите по пътуването. Погрижи се мисис Норт да се облече елегантно, за да изпъкне още повече красотата ѝ. През време на пътуването избягвай разговорите с хора от Юта, които може да ме познават. Това е много важно за мен!

— Но ти няма ли да дойдеш с нас? — изненада се Уилмингтън.

— Не! — отговори Уолстън. — Не трябва да събуждаме никакви съмнения. Аз ще тръгна един ден след вас, защото недоверието към

мормоните е много голямо. Това се вижда и в Марвил. Повече няма да идвам у вас, за да не се провалят плановете ни.

Уолстън стана и подаде ръка на Уилмингтън.

— И така, ще се видим в Солт Лейк Сити.

ПРИКЛЮЧЕНИЯ ПО ВРЕМЕ НА ПЪТУВАНЕТО

На гарата в Марвил семейство Уилмингтън се сбогуваше с приятели, които бяха дошли да ги изпратят. Ирма не познаваше никого и стоеше малко встрани, като се оглеждаше с надеждата да види Юнона. Беше облечена с хубава сива рокля, на главата си имаше шапка с воал. Любопитните погледи оглеждаха красивото ѝ лице, освежено от мисълта за близката среща с детето ѝ.

Прозвуча последният звънец преди тръгване.

— Качвайте се, качвайте се! — извика кондукторът.

Ирма влезе натъжена във вагона, защото никъде не видя Юнона.

— Горката! — продума тя тихо. — Сигурно се е изгубила някъде.

Уилмингтън ѝ беше дал пари за облекло. От тях тя бе спестила малко, за да купи рокля за Юнона. Затова мисълта, че може би няма да я види повече, много я наскърби. А негърката толкова въодушевено твърдеше, че ще я последва навсякъде...

Влакът се движеше бързо. През прозореца се редуваха чудни южни пейзажи. Спираха само на по-големите гари. Ирма често слизаше от вагона и се оглеждаше с надеждата, че ще види Юнона, но досега беше напразно.

Часовете летяха и влакът скоро щеше да спре на гара Лексингтън, където се срещаха влакове, пътуващи в различни направления. Когато най-после спряха на гарата, кондукторите веднага отвориха багажния вагон. Носачите започнаха да изнасят багажа за тази гара. Бяха останали още няколко големи сандъка, когато един от носачите извика уплашено:

— Дявол да го вземе! Нещо мърда зад сандъците!

— Виж какво е! — каза друг.

— Нещо черно и голямо!

— Да не е мечка! — присмя се колегата му. — Най-много да е някой скитник. Я да видим!

Дойдоха и няколко кондуктори, въоръжени с бастуни и тояги. Изведнъж някой извика:

— Ето го! Хм, това е някакъв негър!

Черната фигура се показва между сандъците. Това беше Юнона!

— Не е лоша тази негърка! — забеляза някой.

— Така ли! Май започнаха да ти се виждат хубави негърките — измърмори някакъв стар кондуктор.

— Казвай как си влязла тук! — кресна друг.

— Юнона сгрешила... Юнона спала... и стигнала във вагон...

Юнона спала...

— Я ги разправяй на друг тези глупости! Трябва да си платиш билета!

— Юнона няма пари — отвърна тя лаконично.

— Тогава ще те заведем в участъка — извика кондукторът ядосано.

— В участъка ли? Добре, но Юнона вече я няма!

И тя бързо побягна към сандъците.

— Ще ти дам да разбереш, нещастнице! — затича се след нея и кондукторът.

— Внимавай! — завикаха другите. — Ето я зад сандъка!

Но в мига, в който железничарят стигна там, Юнона бутна един куфар върху крака му. Кондукторът изрева от болка и закуца обратно. Привлечени от шума, надойдоха и други служители на гарата, които подгониха Юнона, но голямата бъркотия и помогна да се измъкне незабелязано на перона.

— Дявол да го вземе! — кресна някой. — Няма я, сигурно е избягала.

— Да, но аз такъв й стоварих, че ще ме помни дълго! — самодоволно каза един от кондукторите.

— Глупак такъв — кресна му друг, — ти удари мен, а не нея!

Пътниците трябваше да чакат около половин час, докато влакът потегли отново. През това време Ирма се разхождаше по перона. Изведнъж някой я хвана за ръката. Обърна се и видя с изненада лицето на Юнона. Негърката се показва само за миг и бързо изчезна отново. Ирма замръзна на място в смайването си.

— Значи Юнона е тук! — промълви тя радостно.

В този момент пристигна и влакът от юг. Пътниците се струпяха по пероните. В последния вагон започнаха да товарят багажа.

— Внимавайте, момчета! Преди малко някаква негърка се била скрила в багажния вагон на влака от север. Вижете хубаво навсякъде!

Най-после багажът беше натоварен и всички се убедиха, че никой не се беше скрил във вагона. Влакът тръгна отново. Започваше да се мръква. Пощенският чиновник разпределяше писмата и колетите по предназначение.

— Айдахо... Оумъха... Канзъс...

В този миг влезе един железничар.

— Изпраща ме кондукторът. Каза да огледате вашия вагон. Някой се е скрил вътре.

Всички започнаха да претърсват вагона, но не откриха нищо. Един от тях влезе в малкото помещение, където държаха дрехите си, и изведнъж извика:

— Елате, тук има някой! Някаква негърка.

— Какво ще правим с нея?

— На най-близката гара ще я предадем на полицията — каза най-възрастният от железничарите. — Дотогава ще я пазим внимателно.

— Това няма да помогне! — присмя им се негърката. — Юнона ще отиде с влака до края.

— Ще видим, ще видим! — закани се кондукторът, който я беше открил.

— Ще видим, ще видим! — повтори след него Юнона.

Минаха часове, докато влакът спре на следващата гара.

— Балмънд! — викаха кондукторите.

Ирма се събуди. Въпреки че беше тъмно, къщите и дърветата се различаваха. Близко до гарата се виждаше покрив на къща.

Това беше вилата, в която живееше Норт.

Ирма не подозираше колко близо беше до своя палач. Очите ѝ се втренчиха в къщата, подтиквани от някаква тайнствена сила. Тревожно предчувствие обзе душата ѝ.

— Балмънд! Престой петнадесет минути — повториха кондукторите.

— Защо е толкова дълъг престоят? — поинтересува се един нетърпелив пътник.

— Сигурно трябва да чакат влака от К. — предположи друг.

В същия миг Юнона беше свалена от влака. Двама едри кондуктори я поведоха към канцеларията на началника на гарата. Негърката не се противеше. Изглежда се беше примирила със съдбата си, но изведнъж се дръпна рязко, освободи се от кондукторите и побягна.

— Дръжте я! — изкрещя единият от конвоиращите я.

Другият беше закрил очите си с ръце.

— Дявол да я вземе, издра ми лицето! Тази негърка е истински дявол! — изпъшка той.

Два червени фара се приближаваха към гарата. Обвитият в пара влак премина като огнено чудовище, носено от вятъра, край чакащия на гарата влак. След като отмина, влакът на Ирма отново потегли. В К. престоят беше кратък, защото машинистът бързаше да навакса изгубеното време. На излизане от гарата влакът все още се движеше бавно. Изведнъж се чуха изсвирвания, скоростта намаля още и след малко спряха.

— Какво стана? — чуха се учудени гласове.

— Има нещо на релсите — обясниха накратко кондукторите.

Машинистът беше видял на светлината на фаровете едно голямо дърво върху релсите. Сред пътниците се надигнаха тревожни викове. Това дърво можеше да стане причина за дерайлирането на влака!

Скоро препятствието беше махнато и влакът бавно потегли отново. Никой не забеляза черната фигура, която бързо се вмъкна в кулата за кондуктора на един от вагоните.

ХИТРОСТИТЕ НА ЮНОНА

Часовете отлитаха един след друг. Фаровете на локомотива блестяха в тъмната нощ като очи на огромно чудовище. Най-после небето започна да изсветлява. От изток се появи слаба светлина и огря върховете на дърветата. Вече се разсъмваше.

Влакът спря за няколко минути в Парксън. Пътниците слязоха от вагоните, за да изпият по чашка ободряващо кафе. Към кондукторите, останали във влака, се приближи носач и попита подигравателно:

— Откога дирекцията на железниците ангажира за кондуктори и негри?

— Негри ли? Какви негри? Ти да не си пиан?

— Съвсем не съм пиан! Горе, в кулата, има негър.

— Дявол да го вземе, сигурно е пак онази натрапница! — предположи един от мъжете.

— Тя наистина е рожба на дявола — съгласиха се и другите.

В този миг бе даден сигнал за тръгване и влакът бавно потегли.

На платформата на вагона тримата кондуктори продължиха да спорят какво да правят с негърката.

— Ще я хвърля долу! — извика един от тях.

— Не! По-добре да изчакаме следващата гара и там да я предадем на полицията — предложи друг.

— Да, но тя може да избяга и пак да се качи незабелязано във вагона. По-добре да я изхвърлим.

Тримата изкачиха тясната желязна стълба, която водеше до кулата. Вратата обаче беше залостена. Един от мъжете погледна през прозорчето и извика:

— Вътре е! Хайде, излизай бързо!

Самодоволната физиономия на Юнона се показва на прозорчето, без да продума нещо. Кондукторът се опита да отвори, но не успя. Явно негърката подпираше вратата от другата страна. Останалите наблюдаваха с интерес какво ще направи колегата им.

— Отваряй вратата! — извика ядосано той.

— И през ум не ми минава! Юнона добре тука.

— Момчета, елате да помогнете! Не мога да отворя сам.

Кондукторите се изкачиха на тясното пространство пред кулата.

— Хайде, бутайте силно, но внимавайте да не паднете!

Мъжете натиснаха вратата с всички сили. Юнона не можа да устои на обединените им усилия и вратата се отвори. Негърката се защитава с всички сили, драскаше и удряше като побесняла.

— Блъснете я долу! — извика яростно един от мъжете.

Послушаха го, но при падането си Юнона ловко се хвана за едно от въжетата, което свързваше вагоните. Чу се продължително изсвирване, влакът рязко намали скоростта си и спря. Юнона скочи на земята и изчезна. Пътниците, изплашени от внезапното спиране, също слязоха. Черната гратисчийка се смеси с тълпата, но очите ѝ внимателно търсеха нещо.

Изведнъж тя съзря жертвата на своя план. Близко до нея стоеше някаква жена, която гледаше изплашено към локомотива. В ръката си държеше билет. Юнона тихо се приближи към нея и грабна светкавично билета от ръката ѝ. Докато изненаданата жена се обърне, негърката потъна сред другите пътници.

— Билета ми — извика отчаяно жената, — откраднаха ми билета.

— Качвайте се, влакът тръгва! — завикаха кондукторите.

Пътниците забързаха към вагоните, а заедно с тях и Юнона. Тя влезе в един вагон с шестима негри. Между хората от малцинствата обикновено съществува голяма солидарност. Те се защитават и подкрепят един друг в трудни моменти. Така се случи и сега.

Кондукторите проверяваха билетите на пътниците. Ограбената жена се вайкаше, защото трябваше отново да заплати билета си, и то с глобата, защото никой не ѝ вярваше, че са ѝ откраднали билета. Кондукторите изискват от пътника да има билет, а ако го загуби, това остава за негова сметка. Скоро проверката стигна и до вагона с негрите.

— Билетите за проверка! — каза кондукторът.

Юнона подаде смирено откраднатия билет.

— До Честър — уточни служителят, след като го провери.

Честър беше последната по-голяма станция преди гарата на известния град Сейнт Луис.

Ирма не преставаше да се тревожи дали Юнона е все още във влака.

Скоро пристигнаха на гара Честър и Юнона слезе.

— Я вижте! — извика един от кондукторите. — Не е ли това негърката, която се беше вмъкнала в кабината?

— Възможно е, но не е сигурно — отвърнаха му. — Всички негри си приличат като две капки вода.

— Вижте как се оглежда. Внимавайте да не се качи пак на влака.

— Този път няма да стане!

След като се усъмниха в това, кондукторите вече не я изпускаха от очи. А и на гарата нямаше полицейски участък.

— Хей, Бил, внимавай да не се вмъкне пак в багажния вагон!

— Бъди спокоен! Тук няма да може да влезе.

Юнона се чудеше какво да прави. В този миг дадоха сигнал и влакът потегли. Изглежда кондукторите този път победиха, защото никой не видя негърката да се качва във влака.

— Видяхме я в края на композицията — каза един от тях, — но момчетата си отваряха добре очите.

— Слава Богу, отървахме се от нея!

До Сейнт Луис имаше само малки гари, на които влакът не спираше. В момента, в който последният му вагон преминаваше край една от тях, железничарите от гарата замахаха с ръце към кондукторите, правейки им някакви знаци.

— Какво ли искат? — учуди се един.

— Кой ги знае, може някое въже или нещо друго да се е закачило и влакът да го влачи... Голяма работа! — отговори му небрежно друг.

Тези знаци се повториха и на други гари, на които влакът не спираше, но кондукторите не им обърнаха внимание. Най-после пристигнаха в Сейнт Луис.

Семейство Уилмингтън и Ирма слязоха от влака. Смятаха да останат тук няколко дни, за да видят свои роднини. Ирма вървеше до Алис, но очите ѝ непрекъснато шареха наоколо. За съжаление никъде не видя Юнона. Уилмингтън реши да отседнат в един хотел до гарата.

След като се настаня в една стая, Ирма се приближи до прозореца и погледна към улицата. Изненадата ѝ беше голяма. Под дърветата на алеята пред хотела видя Юнона. Негърката също гледаше към хотела. Ирма не беше много сигурна, че това е тя, затова реши да

провери предположението си. Когато наближи, се увери, че не е сбъркала.

— Боже мой, не мога да повярвам на очите си! Юнона, това си ти!

— Да, мисис — плачейки от радост, каза негърката, — Юнона е тук!

— Но как е възможно такова чудо! Ти със същия влак ли пристигна? — не преставаше да се чуди Ирма.

— За Юнона всичко възможно! — тържествуващо каза момичето. — Юнона пътува много добре.

— Просто не мога да повярвам, че си тук! Хайде, разкажи ми как дойде дотук!

— Много просто, мисис. Юнона се скри във вагона за багаж, пътува много, много... После мъжете намерили Юнона. Един от тях гони Юнона, но тя бутна голям куфар върху краката му. Мъжът вика: „Ау! Ау!“ и подскача смешно. После всички искат ударят Юнона с бастун, но ударили себе си, ха-ха-ха...

Негърката се смееше така, че чак сълзи се показаха на очите ѝ. Ирма също се усмихна.

— Е, и после... Продължавай!

— Юнона се качва на друг вагон, но я намират бързо. Искат водят в полиция, но Юнона бяга далече пред влака, много далече... Слага голямо дърво върху релсите и влакът спира.

— За бога! — извика Ирма. — Та ти можеше да избиеш всички, ако влакът беше излязъл от релсите!

— Не, мисис! Юнона щеше да махне дървото, ако трябва. Влакът спря и Юнона се качи в малката къщичка върху вагона... Стояла много там... После я видели... Идват мъже, хващат Юнона и я хвърлят долу.

Ирма изплашено трепна.

— Юнона хваща голямото въже — продължи негърката, — машината свири силно и влакът спира. После Юнона грабва билета на една жена и... пак се качва на влака...

Ирма едва сдържаше смеха си.

— После дойдоха хора и казват на Юнона: „Тук ще слезеш“. Юнона стои на гарата. Не може да пътува нататък, защото мъжете викат: „Проклетата негърка, този път ще останеш тук!“. Но Юнона пак пътува с влака.

— Но какво направи? — попита Ирма.

— Когато влакът тръгва, Юнона отива в края. Чака да не я видят и скача на влака.

— Но къде стоя през цялото това време?

— На буфера на последния вагон, но дошла дотук! — заяви доволно Юнона, горда със своя подвиг.

ИЗГУБЕНА И ОТНОВО НАМЕРЕНА

Да се върнем отново при Норт. Читателите си спомнят, че той пътуваше в един файтон към К. заедно с мисис Донелсън, която го беше последвала под влияние на тайнствената му сила.

Нощта беше тъмна и конете препускаха по неравния път. Норт седеше близо до свилата се в ъгъла жена. Тя не помръдваше от мястото си, но когато той се опитваше да я доближи, го спираше с бързо движение на ръката си.

Изведнъж се чу някакво изпращяване и файтонът силно се разлюля. Кочияшът изруга конете, удари ги с камшика и те спряха. Норт отвори вратата и отиде при него.

— Защо спря? — попита го той.

— Счупи се оста, мистър. Цялото шосе е осеяно с трапища. Само дяволът може да върви по него.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Да, подръжете конете малко. Аз ще се опитам да позакрепя оста. Вярвам, че ще издържи до Мансфийлд.

— Така ли се казва градчето, което се вижда пред нас?

— Да, мистър!

— Но аз искам да отида по-надалече. Не можеш ли да замениш счупената ос с нова? — попита неспокойно Норт.

— Едва ли. Ковачът няма да е станал по това време. Но хотелът е добър, можете спокойно да пренощувате там.

Норт ядосано удари с крак земята. Беше рисковано да предложи повече пари на кочияша, за да продължи на всяка цена, защото той можеше да се усъмни. Затова реши, че е по-разумно да се съгласи с него.

— Добре, така да бъде! Но се погрижи да тръгнем колкото може по-бързо.

Норт се качи във файтона. Скоро след това тръгнаха бавно към града. След около половин час кочияшът извика:

— Пристигнахме, сър!

Норт хвана внимателно ръката на мисис Донелсън, но тя веднага я издърпа. Той се опита да я хипнотизира отново, но това не му се удаде във файтона.

— Къде съм — извика тя изведнъж.

— Успокойте се, госпожо! — умоляваше я Норт, който се страхуваше, че излезлите да ги посрещнат служители на хотела ще я чуят.

— За бога, какво се е случило с мен? — продължаваше да вика уплашената жена. — Помощ! Помощ!

Управителят на хотела и слугите, разбрали, че става нещо нередно, забързаха към файтона. Уплахата на Норт също беше голяма, но той не искаше да се откаже от тази красива жена.

„Ще кажа, че е луда! — съобразяваше бързо той. — Да, така мога да се спася от това неприятно развитие на нещата!“

Смяташе, че ще успее да ги накара да му повярват. Но се случи нещо неочаквано. Управителят се беше приближил достатъчно, за да огледа посетителите, и изведнъж извика:

— Боже, вие ли сте, мисис Донелсън?

— Спасете ме, моля ви, спасете ме! — извика тя и скочи от файтона.

Норт разбра, че всичко е изгубено. Грабна чантичката със скъпоценностите на мисис Донелсън, отвори вратата и се изгуби в мрака. След него се чуваха викове, но той не спираше да бяга. Беше побеснял от яд, задето изпусна тази хубава жена, но животът му беше по-скъп.

Скоро отмина последните къщи и тръгна по разбитото шосе. От време на време се спираше и се заслушваше, за да разбере дали не го преследват. Не се чуваха нито човешки стъпки, нито конски тропот. Изглежда и този път се беше изплъзнал от преследвачите си.

Вървеше, без да забавя ход. Струваше му се, че тази нощ нямаше край. Най-после взе да се развиелява. В далечината се показаха къщи и той възкликна радостно: в този град все щеше да намери къде да се подслони за известно време. Започна да среща и празнично облечени хора.

— Ще ми кажете ли как се нарича този град? — попита той някакъв мъж.

— Падика — отговори той учудено.

— Но защо всички са облечени празнично?

— Защото има панаир, мистър.

Късметът на Норт отново беше проработил. Сред толкова много хора щеше да бъде в безопасност. Скоро намери приличен хотел и се настани в него. Чувстваше се много уморен, затова веднага си легна и след няколко минути заспа.

Панаирът беше довел доста хора в градчето. На площада бяха опънати много шатри. В общия шум се открояваха пресипналите от викане гласове на продавачите, които разкриваха достойнствата на стоката си пред очите на зяпачите. Голяма тълпа се беше събрала и пред огромната шатра, на която имаше нарисувано хубаво момиче, заобиколено от различни диви зверове, с които то си играеше. До шатрата беше забит висок пилон, по който се катереше някаква едра котка. Няколко папагала се люлееха насам-натам в обръчите си. Два големи надписа се набиваха в очите. На единия беше изписано:

„Цирк Независимост
Аризона — Мисури
Сейнт Луис“.

И вторият, който беше изписан под фигурата на момичето:

„Мис Зенобия
Млада и красива дресьорка на лъвовете
Чудеса на човешкия дух и смелост“.

Рядко се случваше да дойде пътуващ цирк в градчето, още повече с красива дресьорка, и навалицата ставаше все по-голяма. Скоро шатрата се изпълни с любопитни хора. Всички с голямо нетърпение чакаха да започне представлението.

Около обяд Норт се събуди. Събитията от изминалата нощ му се струваха като ужасен сън. „Какъв идиот съм! — упрекуваше се той. —

Как съм могъл да заспя толкова дълбоко! Ако ме бяха открили, нямаше да мога да окажа никаква съпротива.“

Облече се набързо и слезе в ресторанта на хотела. Залата беше празна. Поръча си обилен обяд, защото не беше ял от предния ден. Сервитьорът веднага изпълни поръчката му.

— Голямо оживление цари днес в града ви — заговори го Норт.

— Да, мистър, навсякъде е препълнено.

— Защо тогава ресторантът ви е празен? — учуди се Норт.

— Така е винаги по време на панаира. Всички се трупат пред шатрите, особено сега, когато е дошла някаква хубава дресьорка на лъвовете. Всички са полудели по нея. Смятам и аз да отида да видя красивата Зенобия.

— Зенобия ли?

— Така се казва дресьорката на лъвовете. Казват, че е страшно красиво момиче.

Норт не се интересува много от това, защото го вълнуваха други мисли. Но следващите думи на сервитьора му бяха много неприятни:

— Пък и доста полиция има. Струва ми се, че търсят някого.

Норт не издаде уплахата си, а спокойно довърши обяда си.

След това се качи в стаята.

Какво трябваше да предприеме сега? Да остане ли, или да бяга? Струваше му се, че и двата варианта са опасни. Може би нямаше да могат да го открият сред толкова много хора. За всеки случай извади скъпоценностите на мисис Донелсън от чантата и ги сложи в джоба си. След това слезе отново в ресторанта.

Сега имаше няколко посетители. Той седна по-близо до тях. Взе един вестник, за да се прикрива зад него, преструвайки се, че чете, и се заслуша в разговора на мъжете.

— Не можете да си представите колко бързо разкрива полицията някои случаи в днешно време — каза един от тях. — Ето, тази сутрин дойде полицията от Мансфийлд, за да търси някакъв опасен престъпник. Агентите били сигурни, че се укрива някъде тук.

— Но какво е направил? — любопитстваха останалите.

— Не зная точно. Престъпникът бил разпознат в Мансфийлд, но успял да избяга. По-интересното е, че не е бил сам. Придружавала го е една дама!

— Дама ли? — онемяха всички.

— Да, но тя започнала да вика от файтона и хората, които се притекли на помощ, познали в нея съпругата на един доста известен гражданин от Нашвил. Престъпникът се уплашил и избягал.

— Ами дамата?

— Тя била много отчаяна. Изглежда, че не е тръгнала доброволно с него, а е била принудена по някакъв начин.

Норт страшно се ядоса, като чу това. Загубата на красивата жена го вбесяваше. В този миг вратата на ресторанта се отвори и се чуха тежки стъпки и звън на саби. Норт погледна иззад вестника и доста се изплаши, като видя няколко полицаи. Единият от тях се приближи към управителя и попита:

— Имате ли гости в хотела?

— Не. От девет часа снощи не е идвал никой.

Сервитьорът се приближи и му прошепна нещо.

— Извинете ме, но съм забравил, че тази сутрин дойде един мъж.

— Тази сутрин? Къде е той?

— Сигурно е на панаира — отвърна управителят.

— Не е! — обади се сервитьорът. — Седнал е на онази маса.

Норт почувства, че кръвта нахлува в главата му. Помисли си, че с него е свършено. Само хладнокръвието му можеше да го спаси. Полицаяте се приближиха към него.

— Извинете за безпокойството, мистър! Имате ли документи за самоличност?

Норт винаги беше подготвен за такива изненади. Освен парите беше взел от портфейла на мистър Филип и документите му. Извади ги и ги подаде на агента.

— Мистър Джеймс Филип, притежател на мини — прочете високо агентът. — Извинете, мистър!

Норт махна небрежно с ръка и прибра документите.

— Какво? Джеймс Филип ли? — учуди се един от посетителите и се приближи към полицаите. — Познавам добре мистър Филип от Нашвил. Тук има нещо нередно, този човек не е Джеймс Филип.

Норт разбра, че е разкрит. Само бягството можеше да го спаси. Единственият свободен изход беше прозорецът и той се спусна към него. Скокът оттам не беше опасен, защото ресторантът беше на

първия етаж. Докато агентите се съвземат от изненадата, Норт скочи през отворения прозорец.

— Дръжте го! Дръжте го! — викнаха те и се втурнаха след него.

ПРЕСЛЕДВАНИЯТ ПРЕСТЪПНИК ИЗВЕДНЪЖ ОТЧАЯНИ ПОДВИЗИ

Норт имаше малка преднина пред преследвачите си. Той побягна към панаирджийските шатри, където имаше много хора. Надяваше се да се скрие сред тълпата. Агентите тичаха след него и викаха да спре, но той бягаше с всички сили, пробивайки си със сила път през тълпата. Отгоре на всичко се намериха и хора, които се опитаха да го спрат, но железните му юмруци го спасиха. Въпреки това полицаите, които тичаха безпрепятствено след него, го настигаха. Още малко и той щеше да попадне в ръцете им.

Изведнъж някаква голяма шатра препречи пътя му. От двете му страни имаше хора, а зад него тичаха агентите. В мига, в който ръцете им се протегнаха да го хванат, Норт се наведе, надигна чергилото и пропълзя в шатрата. Агентите се зарадваха, че престъпникът сам е влязъл в капана — това беше шатрата на цирка. На всички изходи застанаха полицаи, а няколко от тях влязоха в претъпканата със зрители шатра.

Норт се промъкна в нея, но скоро разбра, че не може да се изправи от наблъсканите един до друг зрители.

— Ей — извика някой, — кой се вмъкна тук? Май не иска да си плати входа.

Норт не можеше да помръдне. Натискаха го от всички страни. В този миг се чуха и гласовете на агентите:

— Хванете го, хванете го! Този човек е престъпник!

Норт беше избутан напред. Някои се опита да му хване ръцете, но той се дръпна с всички сили и успя да се освободи. Обръчът около него се затягаше и той започна да нанася удари на всички страни, но напразно. Изведнъж почувства, че кракът му напипва някакви стъпала. Той се заизкачва заднишком по тях, защитавайки се с юмруци от тълпата. Гърбът му опря в някаква стена. Тълпата го притискаше, блъскаше и изведнъж опората зад гърба му изчезна и той политна назад.

Изведнъж настана пълна тишина. Ужасените погледи на всички присъстващи се насочиха към мястото, където беше попаднал престъпникът.

Той се намираще в клетката на лъва.

Изтласкан от тълпата, се беше опрял на вратата на клетката, която не беше добре затворена. След като Норт падна вътре, вратата отново се затвори.

Мълчанието продължи само няколко секунди. Изведнъж се нададоха панически викове:

— Викайте пазачите!... Лъвът ще го разкъса!... Къде е дресьорката?

Норт с ужас осъзна положението, в което се намираще. Лъвът, който лежеше в ъгъла на клетката, се изправи. Беше величествено животно. Гъста грива покриваше врата и част от гърба му. Очите му светеха като разпалени въглени, а размаханата му опашка се удряше в стените на клетката. С глухо ръмжене, последвано от ужасяващ рев, той показва, че е забелязал жертвата си.

Норт стоеше прав до вратата, без да може да я отвори. Погледът му се впи в страшния противник.

Мъже от тълпата отидоха да донесат колове, с които да се опитат да държат лъва настрани от жертвата му. Но повечето от хората, замръзнали от ужас, очакваха края на престъпника.

Ужасният звяр прилекна, готов за скок, железните му мускули се изпънаха, от огромната раззината паст излезе вцепеняващ рев.

Изведнъж стана нещо неочаквано.

Норт знаеше, че има само една възможност да се спаси. Очите му се впиха в очите на лъва. И чудото стана. Лъвът отстъпи пред силата на Норт. Мускулите му се отпуснаха и той зави тихо като малко кученце. След това, влачейки се едва-едва, отиде в ъгъла, където лежеше преди.

Всички гледаха онемели чудото, което се случваше пред очите им. Какво беше принудило разяреното животно да се откаже от жертвата си?

Няколко от пазачите с труд се промъкнаха през тълпата. Един от тях извика на Норт:

— Сега ще дойде мис Зенобия и ще ви изведе от клетката!

Норт се намираше в доста неприятно положение. Наистина силата на погледа му укроти лъва, но ако дойдеше дресьорката, той щеше да излезе от клетката и да попадне право в ръцете на полицията. Внезапно в главата му проблесна спасителна мисъл. Погледна към лъва, който боязливо следеше всяко негово движение, след това — към желязната врата, която беше в основата на плана му. После бавно откряна вратата. Агентите помислиха, че ще излезе от клетката, затова се приближиха към нея, за да го заловят.

Норт обаче не помръдна от мястото си. Очите му отново се впиха в очите на лъва. От силата на погледа му животното потрепери, изправи се и се приближи бавно до вратата.

— Назад! — извика заплашително Норт. — Назад или ще пусна лъва!

Викове и писъци изпълниха залата. Хората се втурнаха към изхода, като повлякоха със себе си и агентите.

— Бягайте, бягайте! Лъвът идва!

По земята падаха хора, но никой не им обръщаше внимание. Всички се мъчеха да достигнат спасителния изход. Лъвът ревеше яростно и отново приклекна за скок. Пребледнели от страх, хората се блъскаха и тъпчеха сред писъците на премазаните. Лъвът стоеше готов за скок, сякаш избираше жертвата си. Норт също беше застанал неподвижно до него.

Изходът малко се поосвободи. Много от хората успяха да избягат, но и много останаха да лежат на земята, премазани при паническия бяг. Изглежда лъвът си беше избрал жертвата, защото се приготви за скок. В този миг се чу ясен и звънлив глас:

— Назад, Джоу! Назад!

Разяреното животно трепна, нададе силен рев и се върна в ъгъла на клетката. На вратата бе застанала красива девойка.

Това беше дресьорката Зенобия.

ДРЕСЬОРКАТА

Норт, замръзнал на мястото си, се наслаждаваше на прелестната фигура на мис Зенобия, забравил за миг опасното положение, в което беше изпаднал. Момичето наистина беше зашеметяващо красиво.

Инцидентът с Норт се случи преди номера на дресьорката. Когато пазачът дотича при мис Зенобия за помощ, тя беше облякла артистичния си костюм, подчертаващ разкошните форми на нейното младо тяло. Сив копринен корсет, украсен с бродерии, покриваше гърдите ѝ. Ръцете ѝ, голи до раменете, изглеждаха като изваяни от слонова кост. Трико с цвят на човешка кожа подчертаваше тънката талия. Беше обута с малки изящни ботушки.

Но всички тези прелести оставаха на заден план, щом се погледнеше главата ѝ, кокетно поклащаща се на деликатната шия върху белите и като сняг рамене. Чуплива коса ограждаше красивото лице с малък чип нос и червени като корал устни. Големите черни очи бяха най-хубавото, което ѝ беше дала природата. Меланхоличният ѝ поглед влудяваше мъжете. В дясната си ръка мис Зенобия държеше голям камшик, чието заплашително плющение караше лъва да изпълнява желанията ѝ.

Норт продължаваше да се възхищава мълчаливо на красотата ѝ. Мис Зенобия му заповяда рязко:

— Напуснете веднага клетката, мистър!

Норт веднага се подчини. Тя излезе след него и затвори внимателно вратата.

— Как влязохте в клетката?

Норт не отговори на този въпрос, но тя продължи да разпитва:

— Някакъв бас ли трябваше да изпълните?

Норт потвърди с жест. Този вариант беше добър за него.

— И заради някакъв бас излагате живота си и живота на други хора на опасност? С това причинихте доста неприятности. Ще ви помоля да напуснете залата!

И без да погледне към него, се отправи към задния вход на шатрата.

Норт гледа дълго в посоката, в която тя изчезна, след това бързо се отдалечи...

Навън цареше паника. Чуваха се викове:

— Лъвът е излязъл от клетката, бягайте!

В желанието си да се спаси тълпата беше съборила бараки, продавачи напускаха сергиите си, по дърветата се катереха хора... Погледите на всички бяха отправени към шатрата на цирка.

— Сигурно сега разкъсва някой от тези, които не успяха да избягат — предположи един.

— Напълно е възможно. Щом не се показва, може да е заситил глада си с човешко месо — отговори друг.

Най-после няколко човека се показаха до входа на цирка. Те направиха знак на хората, че всичко е приключило успешно.

— Всичко се оправи, лъвът е затворен в клетката!

Това успокои останалите и те започнаха да напускат скривалищата си. От всички страни се появяваха хора с изпокъсани дрехи. Много от тях бяха ранени в паниката, някои бяха със счупени ръце и крака, с рани по главата. Наложиха се да повикат лекар.

В това време полицията развиваше трескава дейност. Площадът беше основно претърсен, но не намериха престъпника. Сега полицаите бяха сигурни, че човекът, попаднал в клетката, бе маскираният хипнотизатор от Нашвил. Това се доказваше и от пристигналите телеграми с точното му описание. А и той сам се беше издал с документите на Филип.

Понеже не успя да залови Норт, полицията стовари яда си върху невинната дресьорка. По заповед на полицейското управление няколко агенти отидоха при нея. Намериха я да успокоява раздразненото животно в клетката, говорейки му галовно. Един от агентите ѝ връчи заповедта на полицейския началник. Тя пребледня, но лицето ѝ остана спокойно. Разгъна заповедта и бавно прочете:

„Като се взе предвид, че редът и спокойствието на панаира са били нарушени заради вашия номер, а и възможността това да се повтори и да донесе големи

неприятности, ви се нарежда да напуснете град Падика в срок от 12 часа!

За полицейското управление на гр. Падика:
Джим Опоусън“.

— Ще се съобразя със заповедта — заяви тя спокойно.

— Би трябвало да се застреля този лъв. Такива зверове са опасни.

Мис Зенобия пребледня.

— Този лъв, мистър, е цялото ми състояние. Ако ми го отнемете, ще ме лишите от средство за прехрана. Аз съм го опитомила, а и той стои затворен в клетка. Не е моя вината, че някакъв престъпник се е вмъкнал в нея.

— Може да е така, но властта е отговорна за спокойствието на гражданите, затова е длъжна да вземе мерки.

След тези думи агентите оставиха мис Зенобия сама. За минута тя се замисли, след това отиде при пазачите и им каза да се подготвят за път. След няколко часа циркът напусна града.

СТРАСТ И СИЛА

Изминаха няколко дни от описаните събития. Циркът на мис Зенобия спря в едно градче близо до К. Хубавата девойка предизвикваше голям интерес и привличаше много публика. Тази вечер също трябваше да играе. Оставаха още няколко минути, след които завесата беше дръпната и мис Зенобия се появи на арената. Посрещнаха я бурни аплодисменти. Тя се поклони грациозно, след това отиде до клетката, отвори вратата и влезе при лъва.

Лъвът изръмжа радостно, като я видя. Отиде до нея, изправи се и сложи предните си лапи на раменете ѝ. Тя едва издържаше голямата тежест, но се усмихваше пред публиката. Направи знак с ръка и лъвът свали лапите си, после легна на земята. Мис Зенобия грациозно легна на гърба му, прегърна го и зарови лице в разкошната грива на царя на животните.

Гледката беше прекрасна — величественият лъв, покорен от красотата на лежащата на гърба му девойка, притворила очи и усмихваща се като спящо невинно дете. Зрителите бяха затаили дъх. След това мис Зенобия накара лъва да скочи през два горящи обръча. Лъвът послушно изпълни всичко.

Накрая тя отвори голямата му уста и положи главата си в нея, после бавно я извади от зиналата паст. После накара лъва да легне и излезе от клетката. Публиката я посрещна с бурни аплодисменти. Тя се поклони грациозно и напусна сцената.

Зрителите започнаха да се разотиват. Само един мъж стоеше и не помръдваше от мястото си с поглед, втренчен в завесата, зад която се скри красивата дресьорка. Той като че ли чакаше нещо, но никой не се появи. Тогава бавно се изправи и тръгна към изхода, мърморейки си нещо.

Този човек беше Норт.

В деня, когато се спаси от лъва, той успя да се изплъзне и от агентите. В суматохата се измъкна от шатрата заедно с тълпата. Полицайте не го забелязаха, защото предполагаха, че е още вътре.

Така, докато те го чакаха да излезе, той вече беше намерил един кон, чийто собственик го беше загубил в паниката, и бързо го пришпори. След един ден беше далече от опасността и спря да отдъхне в едно малко градче. По някаква случайност тук пристигна и мис Зенобия и веднага започна представленията си.

Красивата девойка беше направила голямо впечатление на Норт, но въпреки това той не смяташе да се обвързва с нея за продължително време. Искаше да засити страстта си към хубавата жена, а след това щеше да я захвърли, както и другите си жертви. Помъчи се да спечели благоволенieto й, като й изпрати няколко букета в знак на възхищение от нейното изкуство. В букетите постави и картичка с ново фалшиво име, но мис Зенобия отказа да ги приеме. На слугата, който ги донесе, тя заяви, че не приема подаръци от непознати.

Но Норт не се отказа, а прибави към цветята и един златен пръстен. Беше сигурен, че той ще привлече вниманието й. Но и този букет беше върнат. Красавицата категорично бе отказала да го приеме.

Подобно нещо не се беше случвало друг път на Норт. Той беше свикнал да печели лесно жените и съпротивата на Зенобия дразнеше самолюбието му. След като поразмисли, той предположи, че момичето нарочно постъпва така. Целта й според него беше да се продаде на по-висока цена. Разсъждаваше така, защото нямаше високо мнение за морала на артистките. Не можеше да се примири с мисълта, че след като беше притежавал жени като Ирма, Мери, Луиза, Мануелита, сега го отблъскваше някаква циркова артистка. Трябваше да действа по-смело, уповавайки се на привлекателната си външност.

Поразпита за Зенобия и разбра, че е наела стая в една къща и че хазаинът й често отсъстваше. Норт построи плана си именно на тази основа. Отвори кутийката със скъпоценности, открадната от мисис Донелсън. В нея имаше брошки, пръстени и огърлица от брилянти, големи колкото грахови зърна. Норт избра една брошка. С нея смяташе да купи сърцето на красивата дресьорка.

Реши да използва отсъствието на собственика на къщата и да посети на следващия ден мис Зенобия. Вече не се съмняваше в крайния успех.

ИЗКУСИТЕЛЯТ

Мис Зенобия беше в стаята си, която се различаваше от жилищата на други артистки, в които обикновено цари голямо безредие. В нейната всяка вещь беше на мястото си. Дори най-дребните предмети бяха грижливо подредени. В една чаша имаше букет от полски цветя. От пръв поглед се виждаше чистотата и вкусът към хубавото.

Тя току-що се беше върнала от цирка. Свали пелерината си и я прибра в гардероба. Под нея беше с артистичния си костюм. Някой почука на вратата и веднага отвори. Зенобия се обърна и позна във влезлия мъжа, който беше влязъл в клетката на лъва. Изненадата ѝ се смени с гняв.

— Как си позволявате да идвате в стаята ми! — извика тя.

— Дойдох да ви изкажа възхищението си от вашето изкуство, мис Зенобия.

— Не го приемам! — отвърна тя рязко.

— Но защо? Да не би да е някакво престъпление, ако някой се възхищава от вас! Това не е обидно, уважаема мис! — продължи невъзмутимо Норт.

Разгневената жена, с блеснали очи и повдигащи се гърди, беше пленителна гледка за Норт. Зенобия беше в неизгодно положение, защото хазаинът ѝ го нямаше, а ако извикаше за помощ би предизвикала скандал, нежелателен за нея.

— Повтарям ви още веднъж, че не се нуждая от вашето възхищение. Опитите ви да се сблизите с мен няма да успеят. Това е, което имам да ви кажа!

Тя мислеше, че тези думи бяха достатъчни, за да разубедят Норт, но той не беше свикнал да губи.

— Разбирам вашата неприязън към мен. Вие не можете да ми простите, че влязох в клетката с лъва. Това е вашето отмъщение за моята грешка.

— Лъжете се, мистър! — прекъсна го Зенобия. — Разбира се, че бях ядосана от необмислената ви постъпка и особено от това, че си играехте с живота на толкова хора. Но повтарям: това не е причината за моето отношение към вас. Аз не ви мразя, просто не желая да имам нищо общо с вас!

— Тогава какви са намеренията ви към мен? — попита хладнокръвно Норт.

— Но не разбирате ли, че нямам никакви намерения към вас! — извика гневно момичето.

— Нима? — попита иронично Норт.

— Напуснете стаята ми! — извика момичето и му посочи вратата с хубавата си ръка.

— Но защо толкова се ядосваш? — премина на „ти“ Норт. — Не искам нищо друго, освен да поговоря няколко минути с теб.

— Не разбирате ли, че не желая да разговарям с вас! — извика Зенобия.

— Но аз желая, защото ти си различна от жените, които досега съм познавал.

— Много добре се разбира какви жени си познавал! — иронично подхвърли момичето.

Норт седна без покана на един стол. Очите му жадно обгръщаха лицето на прелестната жена, изправена пред него.

— О, грешиш! Аз съм живял във висшето общество. Там съм срещал жени, с които ти нямаш нищо общо, защото те не са от твоя кръг.

— Какво разбираш под „кръг“? — прекъсна го бързо Зенобия.

— Разбирам цирковите артистки — иронично отговори той.

— Ясно ми е за какво намекваш. Може да има в нашето съсловие жени, които по волята на съдбата да са пропаднали нравствено, но аз нямам нищо общо с тях! — заяви с пламнало лице тя.

Гневът, който беше изписан на пламналото ѝ в червенина лице, и хвърлящите искри очи я правеха още по-привлекателна. Въпреки страстта, бушуваща в него, Норт продължи спокойно:

— Виждам, че не познаваш достатъчно хората. Аз имам достатъчно доказателства за това, което казвам.

— Не! Ти нямаш никакви доказателства, а подхвърляш измислени подозрения срещу мен и срещу жените въобще... Всичко,

което казваш, е лъжа. Не искам да знам какво говорят негодниците като теб за нас!

Норт изглежда студено развълнуваното момиче.

— Ако вярваш, че е така, защо не изкарваш прехраната си по честен начин?

— Смяташ, че моята професия е непочтена? Какво непочтено има в моите представления? Хората могат да мислят каквото си искат. Аз обаче знам защо се занимавам с тази опасна професия. Ще ти го кажа не за да се оправдавам пред теб, а да се опитам да променя мнението ти за презираните от теб артистки. Говориш за честен труд — продължи тя с болка в гласа. — В основата си всеки труд е честен. Аз трябваше да печеля повече пари, за да издържам скъпи за мен хора. Затова станах артистка. С тази професия мога да помагам на сакатата си майка и на стария си дядо. От дете познавам унижението да си беден. Оттогава до днес не съм имала щастлив ден.

Хубавите ѝ очи бяха пълни със сълзи, когато спря да говори. Норт иронично забеляза:

— Тази история наистина е трогателна. Само че не е истинска. Много добре си я измислила!

— Мистър! — извика момичето с блеснали от гняв очи.

— Мис! — имитира я подигравателно Норт. — Хайде да не се караме. Аз не ти желая злото. Чувствата ми към теб са открити и доброжелателни.

Зенобия не отговори и той продължи:

— Щом си толкова непорочна, как можеш да се показваш пред публиката с този костюм?

Момичето се огледа за някаква дреха, с която да покрие голите си рамене от погледите на натрапника, и отвърна решително:

— Професията ми го изисква. В това няма нищо срамно!

— На мен пък ми се струва, че не е само заради професията. Мисля си, че пред други мъже не си така сдържана — безочливо прецени Норт.

— Махай се от тук! — изкрещя Зенобия.

— Не викай толкова силно! — посъветва я той. — Може да те чуе някой, да дойде и ще бъде много интересно да види мъж в стаята на непокварената Зенобия.

Тя въздъхна тежко. Разбираше, че ако някой я види в това положение, репутацията ѝ би била накърнена.

— Благодари на бога, че моят годеник не е тук! Той би ме защитил достатъчно добре.

— Защото си сгодена ли си толкова недостъпна? — засмя се недоверчиво Норт. — Е, и това няма да ни попречи.

— Как смееш да ми говориш така? — отново повиши глас Зенобия.

— По-тихо, по-тихо, момиче! Сега ще ти обясня защо говоря така!

ОТПЛАТА

— Много добре знам какво представлява така нареченият годеж в кръга на артистките! — продължи Норт. — Не мисли, че не разбирам от тези неща. Тези годежи не са нищо друго, освен средство за постигане на целта. Разбира се, нужни са и някои подаръци.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — промълви Зенобия.

— Ти — не се сърди, че ти говоря на „ти“ — не си толкова недостъпна, даже и да си сгодена. Уверен съм в това! Дори и годеникът ти да е богат, аз ще те спечеля, независимо от цената, която ще трябва да заплатя.

— Годеникът ми не е богат. Той е също толкова беден, както и самата аз.

— Беден ли? И с какво се занимава?

— Жонгльор е в цирка.

— Така ли? Е, тогава спокойно можеш да се откажеш от тази връзка.

— Връзка ли? Аз обичам моя годеник, защото е честен и порядъчен човек. И той като мен печели парите си с тежък труд се грижи за възрастен човек, който го е отгледал. Сега събира пари, за да може в скоро време да ме направи своя законна съпруга.

— Честен труд ли? Бедните не могат да бъдат честни, защото тяхната честност винаги може да се купи от богатите! Вярно, разказът ти е трогателен, но е твърде старомоден — подигравателно заяви Норт.

— Подигравките ти не ме обиждат — отвърна твърдо Зенобия. — Няма да изневеря на мечтата си за скромно семейно огнище! Моля да напуснеш стаята ми, безсмислено е да разговаряме повече!

— Така ли мислиш? Я погледни какво има тук!

Норт извади една кутийка от джоба си и я отвори. В нея имаше чудесна брошка. Брилянтите, с които беше обсипана, блеснаха на светлината на лампата.

— Представи си, че можеш да я притежаваш. Тя ще подчертае още повече красотата ти — изкушаваше я Норт.

— Тази скъпоценна вещ не може да ми замени щастието — отвърна Зенобия.

— Щастието идва, когато една жена може да си позволи такива украшения — каза бързо Норт. — Ако ме слушаш, тази брошка и много други скъпоценности ще бъдат твои.

Той стана от стола и тръгна към нея, но тя бързо се дръпна назад.

— Отново настоявам да не ме обиждаш с подобни подаръци! — каза твърдо тя.

— Да те обиждам ли?

— Точно така! Обидно е да се поднасят такива подаръци на момиче, което не притежава нищо друго, освен неопетненото си име. Целта ти ми е ясна, но ти никога няма да я постигнеш!

— А защо не — извика възбудено Норт, привличан все повече от красотата на момичето.

— Защото неопетненото ми име е единственото богатство, което имам! Защото не искам да го загубя и защото те презирам!

— Престани с тези преструвки и пазарлъци! Признавам, че тази цена е малка за твоята благосклонност. Вземи брошката, а утре ще получиш бижута, достойни за принцеса.

Той пристъпи към Зенобия и ѝ подаде брошката.

— Не искам нищо от теб! — изкрещя яростно тя и блъсна ръката му.

Брошката падна на земята и от удара брилянтите, с които беше украсена, се разпиляха. Тя веднага се наведе и започна да ги събира.

— Остави ги! — каза пренебрежително Норт. — Не си прави труда да събираш тези камъчета, ще получиш по-хубави.

— Събирам ги, защото искам в стаята ми да няма нищо твое!

Норт стоеше до Зенобия. Пламналите му очи се впираха в прелестната ѝ фигура. Посегна към нея и сложи ръката си върху белите и рамене, но тя рязко се дръпна, изправи се и извика:

— Мръсник! Как смееш да ме пипаш!

— На празно викаш, скъпа — изсмя се безочливо той. — Знам как да постигна целта си.

— Ако не напуснеш веднага стаята ми, ще викам за помощ!

— И да викаш, няма кой да те чуе — отвърна иронично Норт. — Хазаинът ти не е тук, затова ще е по-добре доброволно да ми дадеш това, което искам.

— Никога, подлецо! — извика тя с отвращение. — Предпочитам да умра! Още първия път, когато те видях, разбрах, че си мръсник!

— Затвори си устата! — извика Норт побеснял. — Чуй за последен път какво ще ти кажа! Ще изпълня всичките ти желания, ще живееш богато и в разкош, но трябва да бъдеш моя!

— Не, никога!

— Щом не искаш доброволно, ще получа насила това, което искам!

Норт я хвана здраво с двете си ръце, притегли я към себе си и впи устните си в нейните. Тя се опита да се защити, но не й стигнаха силите. А и не беше само това. Допирът с красивия мъж й действаше пагубно. Той я побеждаваше не само с физическата си сила, но и с мъжкия си чар, на който малко жени биха устояли. Женската й природа я тласкаше към него, караше я да отвърща на целувките на човека, който допреди минута беше неин враг. В повечето случаи жената не се трогва от нравствените добродетели на мъжа. Тя се увлича от мъжествената му външност. Затова понякога харесва повече хамалина, отколкото учения, предпочита престъпника пред честния човек. Тази стара истина, свързана с женската й същност, сега действаше против нея. Повече не можеше да устои на пламенните целувки на красивия Норт. Потъна в прегръдките му и се отдаде на опиянението на страстта...

След като Норт, тръпнещ от изживяното удоволствие, я освободи от прегръдката си, тя се почувства раздвоена. Любовта и омразата се смесваха в нея по някакъв странен начин. Изведнъж Зенобия грабна камшика си и удари силно Норт по лицето. Той остана смаян и щеше отново да се нахвърли върху нея, за да ѝ покаже превъзходството си, но доту стъпки и реши, че е по-благоразумно да напусне бързо стаята.

ИЗМАМЕНИ НАДЕЖДИ

— Мисис Норт, мисис Норт, нося ви новина!

С тези думи Алис Уилмингтън влезе в хотелската стая на Ирма в Сейнт Луис. Тя нетърпеливо и даде знак с ръка да продължи.

— Представете си, вуйчо ми също се намира тук. Преди малко говорих с него.

Ирма не разбираше добре какво искаше да каже момичето, затова бързо попита:

— Кой вуйчо?

— Вуйчо Карлос — същият, който е взел момиченцето ви. Сега е в Сейнт Луис, ще продължи пътуването си след няколко дни.

Радостната вест изненада Ирма. Тя пребледня и притисна с ръце разбушувалото се в гърдите ѝ сърце.

— Но аз трябва да отида веднага при него! — успя да каже тя след кратка пауза.

— Разбира се — съгласи се Алис, — аз ще ви заведа!

Ирма взе чантата си и двете излязоха. По пътя нещастната майка се разкъсваше от съмнения. Ако това беше нейното дете, дали мормонът щеше да се съгласи да ѝ го върне? Тя не притежаваше никакъв документ, чрез който да докаже, че по закон детето е нейно. Реши, ако откажат да ѝ върнат детето, да се обърне към полицията.

Ирма и Алис стигнаха бързо до хотела, в който бяха отседнали роднините на Уилмингтън. Ирма тръпнеше в очакване. Един прислужник ги отведе до стаята. Ирма прекрачи прага с някакво лошо предчувствие. Нещо ѝ тежеше и така притискаше гърлото ѝ, че едва си поемаше дъх.

В мига, в който видя роднините на Алис, тя призна пред себе си, че си е съставила погрешна представа за мормоните. Очакваше да види груби фанатици, а те се оказаха най-обикновени хора, които се отнесоха добре с нея. Алис ги беше предупредила, че ще доведе при тях майката на детето, затова те не бяха изненадани, когато видяха Ирма.

— Това е майката на нашето момиченце, жено — каза мъжът, като поздрави любезно Ирма, и продължи: — Ние много го обикнахме, но ако наистина е ваше, веднага ще ви го върнем.

Мъжът отвори вратата на съседната стая и извика:

— Ема, ела за малко при нас!

Ирма с туптящо сърце очакваше появата на Лидия. Момиченцето се показва на вратата и в този миг отчаян вик отекна в стаята. Ирма се свлече на най-близкия до нея стол.

Детето, което стоеше пред нея, не беше Лидия!

Ирма напусна съкрушена хотела. На празно Алис се мъчеше да успокои наранената ѝ душа. Рухването на надеждата, че най-после ще види детето си, я убиваше. Въпреки всичко мисълта, че трябва да продължи да търси детето си, не я напусна.

След като се върнаха в хотела, Алис разказа на баща си какво се беше случило. Уилмингтън беше видимо развълнуван и външно съчувстваше на Ирма, но вътре в себе си беше недоволен, защото случилото се можеше да попречи на плановите му.

— Въпреки това вие ще дойдете с нас, нали, мисис? — попита той загрижено.

— Моля ви, мистър, оставете ме да се върна обратно! — изплака тя. — Знам, че ви дължа много, твърде много, но аз ще намеря работа и ще ви се разплатя!

— Невъзможно! — отговори Уилмингтън твърдо.

— Но защо, татко — намеси се в разговора Алис.

— Мисис Норт се съгласи да дойде с нас като твоя гувернантка и ние направихме много разноски по нея. Сега излиза, че трябва да търся друга подходяща жена. Съжалявам, но мисис Норт ще трябва да удържи думата си!

— Моля те, татко, забрави за парите и я освободи от задължението ѝ! — помоли го Алис.

— Имайте милост към мен! — извика и Ирма. — Представете си, че вашата дъщеря се изгуби. Влезте в положението на една нещастна майка!

Уилмингтън упорито мълчеше. Алис се приближи до Ирма.

— Успокойте се, мисис Норт! Аз ще уредя този въпрос е баща си.

Уилмингтън се намираше в затруднено положение. Всъщност той нямаше никаква изгода Ирма да идва с тях. Правеше го заради Уолстън. Пък и не можеше да задържи Ирма насила, защото можеше да предизвика някои неприятен скандал.

— Така да бъде! Не искам да ви принуждавам. Ще трябва да търся друга гувернантка. Но трябва да ви кажа, че не постъпвате много правилно, защото такава хубава работа не се намира всеки ден — каза Уилмингтън и напусна стаята.

На следващия ден Ирма се сбогува сърдечно със семейство Уилмингтън и напусна хотела. Алис дори успя да убеди баща си да не иска от Ирма парите, които бе похарчил за нея, но тя не се съгласи да приеме такова подаяние. Помоли Уилмингтън да ѝ даде адреса си и обеща да му върне сумата веднага щом има възможност. Тя не знаеше, че тези пари бяха част от цената за закупуване на нова жена за пророка на мормоните. Само една случайност я беше спасила от тежката участ, която я очакваше.

На улицата с нетърпение очакваше господарката си Юнона. Ирма ѝ подаде малката пътна чанта, в която беше събрала оскъдния си багаж. По настояване на Алис тя се съгласи да приеме известна сума пари, за да могат с Юнона да се върнат с влака в К. За краткото време, през което бяха заедно, момичето се беше привързало към Ирма и сега правеше всичко възможно, за да ѝ помогне.

Във влака, пътуващ на юг, Ирма се обърна към негърката:

— Разкажи ми как живея през тези няколко дни в Сейнт Луис, Юнона?

Негърката се зарадва на загрижеността на Ирма и отговори усмихната:

— О, много добре си живях!

— Да не би пак да си откраднала нещо? — погледна я изпитателно Ирма.

— Юнона да краде! — удиви се тя, сякаш никога не беше го правила. — Няма нужда да краде. Юнона винаги имаше достатъчно ядене и пиене.

— Така ли? Ами къде спеше?

— Юнона стоеше на улицата. Тогава дойде един човек, огледа хубаво Юнона и каза: „Ела с мен, ще получиш ядене и пиене и малко пари!“.

— Какъв беше този човек? — попита Ирма, разтревожена, че негърката е попаднала в лоши ръце.

— Не зная. Той заведе Юнона в една голяма зала, там имаше много господа и всички те пишеха. Юнона трябваше да се качи на масата и да си вдигне ръцете. Стоя така дълго, дълго, а хората постоянно я гледаха и пишеха. После облякоха Юнона с една тясна дълга рокля и тя пак стоя много дълго с вдигнати ръце. Най-сетне се умори и скочи от масата. Тогава всички викат: „Чакай! Чакай!“. Юнона пак трябваше да се качи на масата... Всички много се смяха!

Погледът на Ирма се задържа на стройната фигура на негърката. Чудесните ѝ форми наистина можеха да служат за модел. Ирма се успокои, защото разбра, че Юнона е била попаднала при художници.

— След това дадоха на Юнона много за ядене — завърши доволно негърката. — Юнона изяде всичко, а хората я гледаха и се смееха, че Юнона може да изяде толкова много.

Ирма също се усмихна, защото познаваше добре лакомията на момичето.

Най-после влакът пристигна в К. и те слязоха на гарата. Докато си пробиваха път през тълпата, Ирма изведнъж се спря. Какво беше това? Дали очите ѝ не я лъжеха? Имаше чувството, че ѝ се мярна лицето на Норт, който я гледаше със страшните си очи. Спря се и се огледа наоколо, но никъде не го видя.

НОВИ ПЛАНОВЕ

Норт се чувстваше зле. Раните по лицето му от камшика, който завършваше с оловни топчета, боляха нетърпимо. Лекарят много се учуди на тези белези, но Норт не обясни как ги е получил. Когато се погледна в огледалото, самият той се уплаши от вида си. Нима това беше неговото лице!

Отново си спомни Зенобия. Тя беше напуснала градчето. Дори намери в стаята ѝ парчета от счупената брошка. Явно искаше нищо да не ѝ напомня за него, а това го дразнеше. Въпреки че постигна чрез насилие целта си, Норт не беше доволен от себе си. Това беше първият случай, когато го бе отблъснала жена. Него, Норт, за когото се бяха принесли в жертва такива красиви жени!

Отново образът на Ирма изплува пред очите му. Тя бе най-скъпоценният бисер в огърлицата от победите му над жените. Още не беше срещал по-красива и благородна жена от нея. Къде ли беше сега?

В този миг, вратата се отвори. Норт трепна, но като видя влезлия, извика радостно:

— Хосе!

— Боже, какъв вид имате! — изненада се Хосе.

— Нищо страшно, бих се с един. Но ти как попадна тук, как ме намери? — заразително той испанеца.

— Съвсем случайно. Тръгнах след вас, но в Нашвил изгубих следите ви. Преди няколко дена ми се стори, че ви видях тук. Затова разпитах много внимателно във всички хотели.

— Добре, много добре! Какво се говори за мен в Нашвил? — попита нетърпеливо Норт.

— Целият град е развълнуван. Трябва да призная, че сте изиграли много добре ролята си.

— Жената, която бях отвлякъл, върна ли се при съпруга си?

— Разбира се! Само че сега той я е обградил с цяла рота слуги, да не би да бъде отвличена отново.

— Може да бъде спокоен, повече няма да стъпя в този град. Има ли други новини?

— Има, но първо най-интересната — каза бавно Хосе. — Роджър е наблизил!

— Роджър ли? — сепна се Норт.

— Да, Роджър! И според мен би трябвало да се пазите много от него.

— Дявол да го вземе, та нали той загина при експлозията в реката!

— Не, за съжаление не е загинал! Здрав и читав е и се намира в Падика.

— Бъди сигурен, че ще се избавя от него! — заканително процеди през зъби Норт. — С това обезобразено лице съм неузнаваем. Казвай, надуши ли още нещо?

— Забравихте ли, че ме изпратихте да открия вашата съпруга Ирма? — запита Хосе.

— Не, не съм забравил. Какво откри?

— О, доста много работи!

— Хайде, говори по-бързо! — подкани го нетърпеливо Норт.

— Търсих на много места, докато попадна на сведения за нея. Най-после научих, че е била в един град, където лежала болна, а след като оздравяла, започнала да пее в един шантан. След известно време се отказала от ангажимента си и заминала. Скоро след това била видяна да се скита по пътищата с някаква негърка.

— С негърка ли? — попита гневно Норт.

— Да, мистър, с негърка! По-късно била в Марвил. Казала, че изчезналото ѝ дете било намерено от някакво семейство в този град, което за нещастие тъкмо било заминало нанякъде. Тогава тя заедно с някакви техни роднини тръгнала да го догони.

— В каква посока?

— Това не можах да разбера, мистър.

— Това не е хубаво. Трябваше да имаме някаква следа, по която да тръгнем — каза недоволно Норт.

След като помисли малко, той каза:

— Ще бъда принуден да остана още малко тук. Имаш ли предвид подходящо място в някой град, където да бъда сигурен, че няма да ме открият?

— Разбира се! — отвърна веднага Хосе. — Познавате ли Балмънд, мистър?

— Балмънд ли? Не! Къде се намира този град?

— Това е колония от вили близо до град К. Там ще бъдете в пълна безопасност.

— Добре, ще ти дам пари, за да наемеш една вила за мен. Но трябва да бъдеш много внимателен при избора ѝ.

— Ще останете доволен от мен, мистър! — увери го Хосе.

На източната страна на хълмовете, които обграждаха амфитеатрално град К. се намираше колонията от вили на гара Балмънд, една от най-прекрасните местности наоколо. Хълмовете бяха покрити с гъста гора. В края ѝ беше разположена усамотена вила, която се ползваше с лоша слава.

Вилата беше построена от някакъв учен, който се беше оттеглил от шумния живот, за да пише на спокойствие научните си трудове. Това обаче продължило кратко време. Един ден той бил намерен убит в леглото си. Убиецът не беше открит. По-късно някакъв богат търговец купил вилата от наследниците на учения. Но и него го постигнала съдбата на предшественика му. След като и третият притежател на вилата загинал по същия начин, вече никой не искаше да живее в нея, защото хората започнали да говорят, че в нея живеят зли духове. Даже нощем се чували стъпки и писъци. Затова удивлението на жителите на Балмънд беше много голямо, когато разбраха, че вилата има нов собственик.

Като пристигна в Балмънд и огледа вилата, Хосе прецени, че близостта ѝ до гората е доста изгодна за тях, а слуховете за зли духове щяха да ги пазят от любопитни посетители. След него пристигна и Норт, чието лице беше неузнаваемо от превръзките, които все още носеше. На гарата острите му очи видяха Ирма, която слизаше от влака. Той бързо извика Хосе, показва му бившата си жена и нареди:

— Проследи я и разбери къде ще се установи. Щом разбереш, веднага ела да ми кажеш!

— Ще бъде изпълнено, мистър! — отговори лаконично Хосе и се скри в тълпата.

С помощта на хитрата Юнона Ирма нае една стаичка в град К. Беше отчаяна, защото не знаеше в каква посока да продължи издирването на момиченцето. Обявите във вестниците не дадоха никакъв резултат. Не ѝ оставаше друго, освен да се надява на случайността.

Една вечер, когато беше останала сама в стаята си, вратата се отвори и вътре се втурна Юнона.

— Мисис, има писмо за вас!

— Кой ти го даде? — учуди се Ирма.

— Юнона не знае. Както стоеше на улицата, изведнъж видя това писмо в ръката си. Чудна работа!

Ирма отвори плика и внимателно прочете писмото. Като стигна до подписа, лицето ѝ посърна. Тя прочете отново с треперещи ръце:

„Предлагам ти да се върнеш доброволно при мен. Една великолепна къща ще бъде на твое разположение. В нея ще намериш най-скъпоценния бисер в своя живот — нашето дете. То е при мен и тъжи за майка си. Ела! Тримата ще бъдем щастливи и бързо ще забравим неприятното минало.

Очаквам да отговориш веднага на писмото ми. Изпрати отговора чрез негърката. В 10 часа мой доверен човек ще го вземе от нейната ръка.

До скоро виждане!

Артур Норт“.

Писмото падна от ръцете ѝ и Ирма потъна в мрачни мисли. Норт я беше открил и отново я принуждаваше да се върне при него чрез любимото ѝ дете. Но дали наистина Лидия беше при него, или това бе поредният капан? Тя добре знаеше, че Норт е способен на всякакво престъпление, а лъжата е едно от най-малките. А може би наистина беше намерил Лидия, защото възможностите му бяха много големи? При тази мисъл сърцето ѝ тревожно заби.

Нямаше друг изход, освен да отговори на писмото. Взе перото и написа:

„Получих писмото ти и ти отговарям, но не мога да изпълня условието, което ми поставяш. Дори да сложиш в краката ми всички земни съкровища, пак няма да се върна при теб — при човека, който ме направи толкова нещастна и когото мразя и презирам!

Пишеш ми, че Лидия е при теб, но ти си ме лъгал толкова пъти, че вече не мога да ти вярвам. Зная, че за теб няма нищо свято, и че за да постигнеш планове си, ти си в състояние да извършиш всякакво престъпление. Ако Лидия действително се намира при теб, нещо, от което само бог може да я опази, аз вярвам, че с негова помощ ще мога да я спася от твоите нечисти ръце.

Спомни си старата поговорка: «За всеки грях на земята има възмездие на небето!». Аз предпочитам да живея в лишения, отколкото да живея богато, но от плодовете на твоите престъпления.

Това е последното ми решение!

Ирма“.

После постави писмото в един плик и повика Юнона.

— Наближава десет часът. Ще излезеш на улицата и ще се разхождаш с това писмо в ръка. Някакъв човек ще се приближи и ще вземе писмото от ръката ти. Огледай го внимателно, за да ми го опишеш, като се върнеш! Разбра ли всичко, което ти казах?

Юнона потвърди с глава и бързо излезе от стаята.

Голямо вълнение обземаше Ирма. Плашеше я съдбата, която отново изпречваше Норт на пътя ѝ. Мислеше, че повече няма да го види, и само мисълта за него ѝ беше омразна, но по някакъв тайнствен начин той отново я беше открил и беше готов да нанесе удар изотзад. За нея той беше геният на злото и при мисълта за сатанинските му планове потръпваше от ужас. А и вероятността Лидия да е при него ѝ беше непоносима. С нетърпение и тревога очакваше тя завръщането на негърката. Юнона скоро се върна и Ирма веднага попита:

— Казвай, взеха ли писмото? Какво представляваше човекът, който го взе?

— О, мисис, Юнона вървя много. Изведнъж един човек идва и пита: „Носиш ли писмо, негърко?“. Юнона отговаря: „Преди да дам писмото, трябва да видя кой си. Мисис така заповяда!“. А той наметнат с голяма мантия, с качулка на главата. Юнона пак казва: „Покажи си лицето!“. Той казва: „Никога!“. И пак иска писмото. Тогава Юнона скача върху него, дръпва качулката и вижда лицето му: черноок като индианец! Той удря Юнона, тя удря него, голям смях, мисис! Накрая Юнона дава писмото, той тръгва и вика: „Проклетата негърка, следващия път ще ти скъсам врата!“.

— Добре — каза Ирма. — Сега иди да си легнеш. Не се знае какво ще ни донесе следващият ден.

По-късно и тя си легна, но дълго не можа да заспи. Молеше се на всевишния да я спаси от омразния Норт, да ѝ помогне да намери детето си. Едва късно през нощта умората затвори очите ѝ.

Тя още спеше, когато на следващия ден Юнона влезе в стаята, подскачайки. В ръката си размахваше като трофей ново писмо.

— Ето още едно писмо, мисис!

— Видя ли кой го донесе?

— Не, мисис. Някой хвърли писмото през прозореца и уплаши Юнона.

Ирма скъса плика и прочете:

„Значи искаш война? Толкова по-зле за теб! Щом не желаш да дойдеш доброволно при мен, чуй моето решение.

Кълна ти се, че Лидия е при мен! Ако тази вечер не дойдеш, ще я убия! Ти ме познаваш добре и знаеш, че ще изпълня заканата си. Ще те чакам и съм сигурен, че ще дойдеш. Не се опитвай да ме търсиш по други пътища, защото тогава с детето ти е свършено!

Ще те чакам тази вечер в 9 часа на първия кръстопът по шосето за Блекли, под голямата топола. Разчитам на благоразумието ти. Помисли за детето си!

Артур Норт“.

Съдържанието на писмото ужаси Ирма. Тя знаеше, че този демон ще изпълни закана си. Пред очите ѝ изплува случаят, когато Норт насочи параходчето към скалата и стреля в нея. Той беше толкова коравосърдечен и безмилостен, че нямаше да му мигне окото да убие едно невинно дете, пък било то и неговото собствено. Никакви молби не биха умилостивили каменното му сърце.

За Ирма имаше само един път — да жертва себе си заради своето дете. За да го избави от смъртната опасност, трябваше да се остави в ръцете на своя заклет враг. Ако можеше само да разбере дали Лидия наистина се намираше в ръцете му! На неговите клетви и обещания тя не можеше да вярва. Норт беше в състояние да престъпи всяка клетва. В главата ѝ постоянно се въртеше мисълта, че това е някакъв капан, който Норт бе измислил, за да я хване отново в ръцете си.

Междувременно Юнона си беше намерила интересно занимание. Беше обвила около лявата си ръка въже, дълго около двадесетина метра, а в дясната държеше края му, завършващ с примка. Това беше ласо — страшното оръжие на американските каубои. В дъното на двора беше забила висок тънък кол.

— Сега ще видим дали Юнона може още да хвърля — промърмори негърката.

Изви тялото си назад, размаха въжето и хвърли примката. Тя падна точно върху кола. Едно силно дръпване — и Юнона го изтръгна от земята.

— Добре, много добре! — кимна доволно с глава негърката и нави ласото около кръста си. — Ако мъжът дойде пак, няма да се отърве. Юнона ще го хване.

— Юнона, къде си, Юнона? — извика Ирма от прозореца.

— Тук съм, мисис, сега ще дойда!

След ужасна душевна борба Ирма реши да отиде на срещата с Норт. Надяваше се да го убеди да ѝ върне детето. Смяташе да не казва нищо на негърката, защото не искаше да излага на опасност и нея. Но Юнона, макар и примитивна натура, почувства, че Ирма крие нещо от нея, и след като я наблюдава известно време, промълви тихо, на себе си:

— Мисис иска да прави нещо, което Юнона да не знае. Добре! Юнона хитра, прави се, че не знае нищо, но скрито ще тръгне след нея. Така ще види какво ще прави мисис.

Часовете минаваха един след друг. Безпокойството, измъчващо Ирма, растеше всяка минута. Струваше и се, че времето върви много бавно. Най-после очакваната с толкова тревога вечер настъпи. Тя се наметна с мантията и повика негърката.

— Юнона, аз трябва да изляза за малко. Ако се забавя, не ме чакай, а си легни.

— Добре, мисис — отговори тя. — Аз ще остана тук и ще чакам мисис да се върне.

Когато Ирма излезе, вярната негърка я последва, като умело се прикриваше в сенките на къщите и дърветата. Не губеше нито за минута от погледа си любимата си господарка.

Най-после Ирма стигна до шосето, което водеше за Блекли. Младата жена закричи смело по пустия път. Скоро стигна кръстопътя и се огледа за тополата. Там наистина имаше едно голямо дърво и тя тръгна към него. Сърцето и туптеше така силно, сякаш всеки миг щеше да се пръсне. Изведнъж ѝ се стори, че чу някакъв шум. Обърна се, но не видя нищо.

Юнона, която беше проследила господарката си, беше легнала бързо в крайпътния ров. От това място негърката можеше да следи зорко какво прави господарката.

Тополата беше наблизко и Ирма, след като се поуспокои от внезапния шум, погледна към дървото. Там нямаше никой. С тревога си помисли, че може да е сбъркала мястото. Направи още няколко крачки към дървото. В този миг зад него се показа една черна сянка.

— Ти ли си, Ирма? — позна тя гласа на Артур.

— Аз съм — отвърна тихо тя.

Двамата съпрузи се изправиха един срещу друг.

ДВАМА СЪПРУЗИ

Ирма не можеше да види добре лицето на Норт, но ѝ се стори, че той имаше някаква превръзка на него. След кратко мълчание Норт прекъсна тягостната тишина.

— Не сме се виждали отдавна, Ирма — каза той и ѝ подаде ръка.

Тя не отговори и се престори, че не е забелязала жеста му.

— Е... ще дойдеш ли при мен?

— Не! — отговори категорично Ирма.

— Не искаш ли? Спомни си, че Лидия е в ръцете ми!

— А истина ли е това? — попита Ирма напрегнато.

— Да, истина е! — повтори бавно Норт, като натъртваше на всяка дума. — Аз се заклех, че е така.

— Много пъти си се клел лъжливо — отбеляза иронично Ирма.

Без да обърне внимание на забележката ѝ, той продължи:

— Предупредих те каква участ ще сполети детето, ако не изпълниш желанието ми. Трябва да ти е ясно, че ще направя това, което съм казал!

— Това не е възможно! Как може един баща да убие собственото си дете?

— Аз мога! — заканително процеди Норт. — Аз мога да направя всичко.

— Да, зная, че нищо не може да те уплаши.

— Хубаво е, че го знаеш — самодоволно каза Норт. — Сега слушай какво съм решил да направя, щом станеш отново моя жена...

— Не, това никога няма да стане, никога! — прекъсна го Ирма.

— Така ми каза и на параходчето — продължи той спокойно. — Но тогава полковник Роджър беше наблизко. Сега си изоставена от него, а и от всички други.

— Не е истина! — реагира остро тя. — Той не ме е изоставил. Ако знаеше къде съм, веднага щеше да дойде при мен.

— Може да е било така преди, но сега се съмнявам, че ще дойде.

— Той е благороден и добър човек!

— Точно затова и няма да те потърси. Човек като него няма да се занимава с някаква кръчмарска певица!

— И това ли знаеш, подлецо!

— Аз знам всичко — тържествуващо се усмихна Норт. — Дори и това, че си скитала по пътищата заедно с някаква негърка.

Нещо прошумоля в мрака. Норт веднага застана нащрек.

— Сама ли дойде? — попита строго той.

— Да.

— Истината ли казваш?

— Няма защо да лъжа. Нямам този навик, за разлика от други хора — отвърна презрително Ирма.

— Имам ли право — продължи по-спокойно Норт, — като казвам, че си скитала по пътищата?

— А кой е виновен за това? Кой ме натика в тази мизерия? — извика Ирма. — Нали ти ме накара да напусна къщата на родителите си, а след това подло ме предаде, като ме остави на произвола на съдбата! И то заедно с нещастното ми дете!

Норт не отговори нищо.

— Да, ти разсипа живота ми — продължи обвиненията си тя. — Стигнах дотам да протягам ръка за парче хляб, защото умирах от глад. Единствената причина за това си ти! Но ще дойде ден, когато ще отговаряш пред небесния съд за греховете си, за нещастията, които причини на мен и на невинното ми дете!

— Защо тогава не се върна при мен? Предлагах ти богат и щастлив живот, на ръце щях да те нося!

— Щастлив живот ли? — изсмя се горчиво Ирма. — Нима може да се намери щастие при един престъпник? При един мъж, който разкъса святата брачна връзка, а животът му е верига от престъпления!

— Зная, че сгреших. Но ако ти беше до мен, това нямаше да стане. Отношенията ни все още могат да се оправят. Ела при мен, бъди мой ангел покровител и ме изведи на правия път!

— Не мога! — възрази сухо Ирма. — В сърцето ми угасна и последната искрица любов, която изпитвах към теб. И то по твоя вина!

— Помисли за Лидия! — напомни отново Норт.

— Не вярвам, че детето е при теб! — отчаяно изплака Ирма. — Използваш този предлог, за да ме накараш да дойда.

Норт мрачно се усмихна.

— Мисли каквото искаш, но знай, че Лидия е при мен. Ако продължиш да ми отказваш, тя ще умре!

— Боже, запази детето ми! — през сълзи прошепна Ирма.

— Решавай! — заповяда Норт.

— Но какво искаш от мен? Не разбираш ли, че вече не те обичам? Не мога да живея с човек, към когото изпитвам омраза и ужас.

— Но аз искам да те имам! — извика той. — Ти няма да принадлежиш никога на друг!

— Но нали ти сам ме изостави и се ожени отново!

— Не исках да живееш в мизерията, до която бях стигнал. Но никога не съм те забравял!

— Не е вярно! Ако бях умряла от глад, това щеше да бъде добър изход за теб, защото тогава нямаше да имаш никакви пречки да осъществиш планове си.

— Това не е истина! Винаги съм обичал само теб, винаги! Другите жени за мен не бяха нищо друго, освен една временна играчка. Никакви чувства не съм изпитвал към тях.

— Другите жени ли? — повтори Ирма учудено. — И други жени ли си ощастливил по същия начин? Значи има и други жени?

На Норт му идваше да си отхапе езика от яд.

— Аз говорих така... изобщо... — смутено продума той.

— Не, вече не можеш да ме излъжеш! Познавам добре черната ти душа. Господи, като си помисля за другите нещастници, които си измамил...

— Не можеш ли да ми простиш?

— Ако е за прошката, отдавна съм ти простила. През последните месеци изпадах в такива положения, че си мислех, че е настъпил краят на земния ми път. За кратко време изтеглих толкова много. Бях преследвана от мнозина и на всички простих, простих и на теб. Надявам се, че и на мен ще ми прости всевишният!

Норт пристъпи бавно към нея.

— Назад! — извика тя. — Не ме докосвай!

— Но... нали ми прости?

— Простих ти, но пътищата ни се разделят. Моля те, върни ми Лидия и се откажи от мен!

— Не, това никога няма да стане! — изкрещя той.

— Моля те, върни ми детето! — изплака Ирма. — Каква полза ще имаш, ако убиеш детето ми? След него ще умра и аз, защото без Лидия животът няма смисъл за мен.

— По-добре да умреш, отколкото да те видя в обятията на друг! — злобно изрече Норт. — Тръгваш ли, или обричаш детето си на смърт?

— Тогава убий и мен, звяр такъв! — извика извън себе си Ирма. — Забий камата си в сърцето ми, за да ме избавиш от мъките на този живот!

— Ти няма да умреш — каза Норт, — а ще живееш заради мен! За последен път те питам: да или не?

Сърцето на Ирма се обливаше в кръв от мислите, които бушуваха в главата ѝ. След дълга борба със себе си тя решително каза:

— Не!

Тогава Норт изсвири с уста. От тъмнината се появи някакъв човек и двамата се нахвърлиха върху Ирма.

— Щом не искаш да ме последваш доброволно, ще дойдеш насила. Така ще взема това, което по право ми принадлежи! — процеди през зъби Норт.

Изплашена до смърт, Ирма завика за помощ, но напразно... Нямаше кой да чуе молбите на нещастната жена.

СПАСЕНА

Двамата мъже повлякоха към близката могила Ирма, която се защищаваше отчаяно. Зад могилата чакаше файтон. Те я вкараха насила в него. Качи се и Норт и с помощта на Хосе се опита да я завърже. Изведнъж се чу вик:

— Мисис, Юнона е тук!

Норт видя тичащата към тях негърка и заповяда на Хосе:

— Качвай се на капрата и карай! Бързо!

Метисът скочи на капрата, хвана юздите и удари с камшика конете. Юнона тичаше като антилопа, но постепенно файтонът спечели значителна преднина. Въпреки това тя все още чуваше шума от колелата. Изведнъж извика радостно, защото видя, че шосето правеше голям завой. Тя прескочи канавката и затича направо през полето, за да пресече пътя на файтона, който беше намалил скоростта си без видима причина.

Негърката тичаше с всички сили през полето. Вече виждаше добре колата, но отчаянието изведнъж я обзе отново, защото прецени, че файтонът ще завие, преди тя да успее да пресече пътя му, а това означаваше, че господарката ѝ е загубена. Юнона се спря, разви бързо ласото, навито около кръста ѝ, и отново се затича.

Вече беше близо до файтона, който след малко отново щеше да вземе преднина по правото шосе. С бързо движение тя размаха ласото. Чу се вик... и една черна сянка изхвъркна от капрата. Ловко хвърленото ласо бе съборило Хосе на земята.

Норт, зает със съпротивляващата се Ирма, не разбра какво се е случило. Внезапно конете спряха и той викна ядосано:

— Какво правиш, Хосе? Хайде, карай!

Никой не му отговори. В този миг до вратата на файтона се мярна някой. Норт помисли, че е метисът, и отново извика:

— Защо спря файтонът?

В този миг усети, че го хванаха здраво две силни ръце.

— Юнона докопа тебе, ти иска открадне мисис! — извика някакъв глас в ухото му. — Пусни веднага мисис!

— Сега ще ти дам да разбереш! — изкрещя Норт, опитвайки се да се спаси от прегръдката на Юнона. С неимоверни усилия успя да освободи едната си ръка, извади револвера от джоба си и го насочи към негърката. Чу се изстрел.

— Отървах се от теб, мръсна негърко! — извика тържествуващо Норт.

Ирма нададе отчаян вик, защото помисли, че Юнона е мъртва. Но радостта на Норт продължи малко. Изведнъж негърката отново застана пред него. В последния момент тя бе приклепнала и успяла да избегне куршума. Юнона се изсмя пренебрежително и каза:

— Маса не може стреля добре!

Норт се опита втори път, но тя, бърза като котка, изтръгна револвера от ръката му и го подаде на Ирма.

— Мисис, вземи револвера и бягай! Юнона идва след тебе.

Артур, който се бореше с негърката, не можеше да попречи на Ирма да изскочи от файтона. Юнона така здраво го стискаше за врата, че той едва дишаше.

— Чакай, ще видиш какво може Юнона — ръмжеше черното момиче и продължи да стиска шията му, докато усети, че той престана да се съпротивлява. Тогава силно го отблъсна и той грохна на земята.

Хосе още лежеше полузадушен и хъркаше ужасно. Примката на ласото беше обвита около шията му. Юнона я развърза и силно го удари с въжето по лицето, след това му нанесе още няколко удара с ръце и крака. Хосе остана да лежи, потънал в кръв.

— Мисис, мисис! — провикна се Юнона.

— Тук съм! Сега ще дойда — отвърна Ирма.

Докато тя дойде, негърката отново нави ласото като пояс около кръста си.

— Дай револвера, мисис! — каза тя на пристигналата Ирма.

Взе го и го затъкна в импровизирания пояс.

— Сега бързо да бягаме! Мисис и Юнона трябва да се скрият.

Скоро зоркият поглед на негърката откри малка горичка от гъсти храсти встрани от пътя. Решиха да се скрият там, защото Ирма беше доста изморена.

— Юнона — прошепна Ирма, — не знам как ще ти се отблагодаря!

— Мисис не трябва да благодари на мен. Тихо, тихо! — отвърна, ослушвайки се черното момиче.

В това време Норт, който беше само зашеметен от силните ръце на Юнона, дойде на себе си. Той бързо се изправи и видя Хосе, седнал на земята, да държи главата си с ръце.

— От капрата ли падна? — попита го Норт.

— Не съм паднал! Мръсната негърка ме свали с ласо! Малко остана да се задуша.

— Имаш ли револвер? Аз изгубих моя.

— Ето, вземете — каза Хосе, подавайки оръжието си.

— Хайде, ставай! Трябва да ги настигнем!

Норт бързо влезе в купето, а Хосе се качи отново на капрата и пришпори конете. Месецът осветяваше местността и това им позволяваше да виждат надалече.

— Няма ги по шосето — извика Хосе от капрата.

— Я спри! — извика Норт. — Може да са се скрили в онези храсталаци. Трябва да ги претърсим!

— И аз мисля така, мистър!

— Слушай, Хосе! Ако ги намерим, ти завеждаш жена ми до файтона, а аз ще видя сметката на негърката. Ще я застрелям като бясно куче! — процеди през зъби Норт.

— Добре, мистър, но внимавайте с ласото! — предупреди го Хосе.

— Бъди спокоен, в храстите тя не може да го използва!

Ирма и Юнона, които бяха наблизо, чуха планове на двамата мъже.

— Юнона ще застреля и двамата! — прошепна негърката. — Юнона стреля добре, мисис ще види.

— Не прави това, Юнона! Моля те, не убивай никого заради мен!

Послушната Юнона прибра револвера в пояса си, но след малко попита:

— Добре, но какво правим ние? Как защитим себе си? Лоши хора намерят нас и убият!

— Бог ще ни спаси! — уверено каза Ирма.

Негърката тихо се изсмя.

— Бог не помогне, ние сами помогнем! Юнона има чудесен план. Мисис много ще се учуди.

Щом наближиха храсталаците, Норт и Хосе се разделиха. Единият тръгна наляво, другият — надясно.

— Мисис, пълзи тихо след мен, ама много тихо! — прошепна Юнона.

Храсталаците се простираха чак до шосето. Докато Хосе и Норт ги претърсваха усърдно, Ирма и негърката стигнаха пълзешком до пътя.

— Чувам някакъв шум. Внимавай, Хосе, трябва да са някъде тук! — извика Норт.

— Добре, мистър, гледам внимателно — отговори метисът.

— Сега какво ще правим, Юнона? Ако тръгнем по шосето, веднага ще ни видят — тревожеше се и Ирма.

— Сега мисис разбере какво прави Юнона. Ето файтона на лоши мъже. Качвай се бързо, мисис!

Ирма влезе в купето, а Юнона отвърза пръхтящите коне. Помилва ги успокояващо и като се качи на капрата, извика:

— Сбогом, маса! Сега видим дали хванете нас. Сега отива ме у дома с файтона на маса, защото вие големи хапльовци!

Бурният ѝ смях бе посрещнат с гневни викове. Норт и Хосе се втурнаха като полудели към шосето. Веднага разбраха, че ги бяха изиграли. Норт беше бесен! Стреля с револвера след файтона, но не улучи нито конете, нито жените. Напротив, изплашени от гърмежите, конете препуснаха още по-бързо.

Юнона седеше на капрата като бронзова статуя и управляваше файтона с неочаквано за Ирма майсторство. Негърката не пропусна възможността да се подиграе отново на Норт.

— Много хубаво препускат конете ти, маса! — смеейки се, извика тя. — Юнона никога не се возила така добре. Хайде, маса, стигни ни, ако можеш!

Норт и Хосе напразно тичаха с всички сили. Файтонът все повече се отдалечаваше и скоро изчезна от очите им.

Ирма се беше свила в единия му ъгъл и той сякаш летеше по шосето. Тя протегна ръце към небето и отправи гореща благодарствена молитва към провидението, което и този път я избави от голямата беда.

Не след дълго стигнаха в К. Юнона скочи от капрата и отвори вратата на купето.

— Ще благоволи ли мисис да слезе? — попита тя усмихната и се поклони ниско. — Добре дошла, мисис! Юнона чака заповеди на мисис.

Негърката се опитваше да играе ролята на лакей на дама от висшето общество. Правеше го така комично, че Ирма, отметнала назад глава, се заливаше в буен смях.

ЕДНО НОВО ПРЕДПРИЯТИЕ

На следната сутрин Ирма стоеше опечалена в стаята си. Премеждието, което изживя през нощта, владееше напълно съзнанието ѝ. Капнала от умора, беше заспала за малко, но изведнъж скочи, събудена от кошмарен сън. Сънува, че Норт е влязъл в стаята и я насилваше отново да тръгне с него. Мисълта за Лидия също не ѝ даваше покой. Дали думите на Норт бяха измислица, или детето наистина беше при него, дали наистина би изпълнил заката си? Уви! Нямаше никаква възможност да разбере истината.

В стаята влезе Юнона.

— Мисис, взеха файтона, но Юнона видя човека.

— Кой човек? — запита уплашено Ирма, като си помисли веднага за Норт.

— Човекът, когото Юнона хвана с ласото за шията. Той ме видя и се закани, но Юнона сложи ръка на ласото и извика: „Юнона хване още веднъж!“. Тогава той бързо избягал. Голям смелчага, нали, мисис? — засмя се негърката.

— Ти много се забави — забеляза Ирма. — Вече бях започнала да се безпокоя за теб.

— Мисис не трябва да има грижа за мен. Юнона много хитра! Тя ходи след човека с файтона и сега знае откъде дошъл той.

— Наистина ли? — учуди се Ирма.

— Юнона научи всичко. Човекът, който Юнона хвана, живее с един по-важен мистър недалече оттук. Юнона знае къщата.

Сърцето на Ирма радостно трепна.

— Искаш ли да ми направиш една голяма услуга, скъпа Юнона? — попита развълнувано тя.

— О, мисис, не една, много услуги иска прави Юнона!

— Благодаря ти! Искам да разбереш дали моето момиченце живее в тази къща.

Ирма вече беше разказала на негърката, че търси изгубеното си дете, затова тя много се зарадва, че може да помогне за откриването

му.

— Да, мисис, да! Юнона веднага отива и ще научи дали детето там.

— Но бъди много внимателна! — предупреди я Ирма. — Ти не знаеш колко опасен е този човек!

— Юнона няма страх! Този човек опасен, но Юнона много хитра — заяви самоуверено негърката.

Щом се стъмни, тя излезе от къщата и тръгна да изпълни молбата на господарката си.

След като Ирма остана сама, отново я обзеха нерадостни мисли. Вероятността Норт да посегне на детето я съсипваше. Ако това се случеше, за нея животът щеше да изгуби смисъла си. Но имаше и малка надежда. Норт беше твърде хитър, за да унищожи единственото средство, с което можеше да я изнудва. Тези мисли не й даваха покой и тя с разтуптяно сърце чакаше завръщането на Юнона. Само негърката можеше да отговори сега на тези въпроси.

Юнона се промъкваше предпазливо към жилището на Норт. Той бе наел няколко стаи в една къща в близост до квартирата на Ирма. Той искаше постоянно да я държи под око, а от вилата в Балмънд това беше невъзможно, понеже тя беше извън града.

Времето беше мрачно, а небето, отрупано с облаци, подсказваше, че може би щеше да има буря. Негърката се промъкна като котка в сенките на къщите и стигна до един изоставен обор. Прецени, че той става за скривалище.

— Сега ще видим кой е по-хитър — промълви тя, — негърка или бял човек!

Тя остана свита с часове в един ъгъл на обора. До нея от време на време долитаха гласове от къщата. Най-после светлината угасна. Изглежда, наемателите бяха легнали да спят. Юнона се изправи, намести револвера на пояса си и напусна скривалището. Много внимателно се промъкна към вратата. Изведнъж се чу глухо ръмжене.

— Така, вързано куче — промълви тя. — Юнона ей сега ще те хване.

Бързо разби навитото около кръста си ласо. Кучето тръгна плахо към нея, влачейки дрънчащата верига, с която беше вързано. Ласото литна във въздуха, кучето се опита да го избегне, но не успя дори и да излае. Примката стегна шията му. Юнона дръпна силно въжето и след

малко кучето беше мъртво. Негърката се огледа, за да види дали някой не е чул хриптенето на умиращото животно, но навсякъде беше тихо. Тогава тя свали примката от врата на жертвата и отново нави ласото около кръста си. Приблужи се тихо към вратата, но тя беше заключена.

— Няма значение — промърмори негърката. — Юнона може да се катери като котка.

Започна да обикаля къщата, за да намери откъде да влезе вътре. Най-после видя един отворен прозорец на първия етаж. Къщата не беше висока, а по стените ѝ се виеше дива лоза на тънки колове. Те можеха да помогнат на Юнона. Като внимаваше да не вдига шум, тя ловко се изкачи до прозореца и влезе в къщата.

Тръгна дебнешком по коридора. По него имаше няколко врати. Леко натисна бравите им, но всичките бяха заключени. Не се чуваше и никакъв шум. С острия си слух негърката би го доловила веднага. Явно в тях нямаше никой. Продължи по коридора и изведнъж трепна, защото забеляза, че под последната врата излизаше слаба светлина. Чуха се и гласове. Тъй като от двора не беше видяла никаква светлина, Юнона разбра, че прозорците на тази стая имаха плътни завеси. Приблужи се до вратата и се заслуша. След малко позна гласовете на мъжете, които искаха да отвлекат Ирма.

— Идва ми да полудея! — чу тя да казва Норт на Хосе. — Отсега нататък ще бъде много трудно да я отвлечем, защото тя ме видя и ще се пази.

— Като е така, ще успеем с хитрост — каза метисът. — Аз имам план!

— Кажи го! — заповяда лаконично Норт.

— Още не мога, защото не е напълно готов. Щом уточня някои неща, ще ви го кажа.

— Ако момиченцето беше наистина тук — скръцна със зъби Норт, — тя щеше да дойде, но сега съм с вързани ръце.

— Значи детето не е в него — зарадва се Юнона. — Това голяма новина за мисис.

Но за всеки случай реши да провери и на партерния етаж. Тогава със сигурност щеше да знае дали детето е тук. Юнона слезе бързо по стълбата. Отиде до външната врата, за да провери дали ключът е на вратата.

— Чудесно! — зарадва се негърката. — Ключ тук, Юнона после отключи и излезе навън.

При една от вратите ѝ се стори, че чува дишане на спящ човек. Натисна леко бравата и вратата се отвори. Стъпвайки на пръсти, негърката се промъкна в стаята. В дъното имаше друга отворена врата, водеща към по-голяма стая, от която се чуваше шумно дишане. Явно там спеше някой, вероятно възрастен човек. Но в малката стая близо до нея Юнона дочу и друго, едва доловимо дишане. Поопипа наоколо с ръце и за малко не извика от радост. Натъкна се на малко креватче, на което спеше дете. Веднага помисли, че Норт е излъгал и това е детето на Ирма.

ГРЕШКАТА НА ЮНОНА

Реши бързо да се върне при Ирма и да ѝ съобщи радостната вест. Но изведнъж в главата ѝ дойде друга идея. Черното ѝ лице радостно светна.

— Аз ще занеса детето на мисис, тя ще се радва много. О, Юнона много хитра!

Предпазливо, защото и най-малкият шум можеше да я издаде, заопипва в мрака, за да намери нещо, с което да завие детето. Най-после откри една голяма вълнена покривка. Взе я и се върна при креватчето. Повдигна внимателно детето и го уви в нея, като постоянно се заслушваше да не се събуди спящият в другата стая. Страхуваше се също да не би детето да се събуди и да извика, но за нейно щастие то спеше дълбоко. След малко с детето на ръце Юнона излезе от стаята. Като стигна до външната врата, остави детето на пода и отключи вратата. Окрилена от успеха си, тя се чувстваше способна на всичко.

— Ще те науча аз, мръсноко! — шепнеше си негърката. — Ти крадеш дете на мисис... аз дам на тебе друго дете... ха-ха-ха!

Юнона отвори вратата, отиде бързо до колибата на кучето и взе убитото животно.

— Така! Сега ти бъдеш дете — каза му тя. — Как ще се изненадат тези, които взеха детето на мисис. Жалко, че Юнона няма да бъде тук, за да се посмее хубаво!

Върна се отново в къщата, положи кучето на детското легло и го зави презглава, за да не се вижда муцуната му. След това, довольна от себе си, напусна къщата заедно с детето.

Улиците бяха пусли и Юнона стигна, необезпокоявана от никого, до къщата, където Ирма я чакаше нетърпеливо. Прозорецът ѝ още светеше.

— Мисис още будна, това много добре — каза си тя доволно. — Ах, как ще се зарадва, когато види детето!

Изкачи бързо стълбите и почука на вратата. Ирма ѝ отвори, видя вързопчето в ръцете ѝ и я попита учудено:

— Какво носиш, Юнона?

— Сега мисис сама види — засмя се негърката — и много ще се радва.

Тя махна вълнената покривка настрана. Показа се детска главичка. Ирма погледна с удивление непознатото дете и попита:

— Къде намери това дете, Юнона?

— Това не е ли детето на мисис? — разочаровано отвърна негърката. — Юнона мислеше, че това дете е на мисис, и го взе от лош човек.

Тя набързо разказа на Ирма какво беше направила през нощта, както и за разговора между Норт и Хосе.

— Подлец! — извика ядосано Ирма. — Правилно съм се съмнявала, че Лидия е при него. Знаеше, че в противен случай нямаше да се срещна с него.

Сега обаче не беше ясно дали Норт щеше да се откаже от плановите си. Тя го познаваше добре и знаеше, че той ще направи всичко възможно, за да я принуди да се върне при него. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да напусне колкото се може по-бързо град К. Само по този начин можеше да се спаси от преследванията на бившия си съпруг.

— Сложи детето на леглото — каза Ирма. — Сутринта ще трябва да го върнеш.

— Това не е толкова лесно, мисис.

— Няма да влизаш отново в къщата. Ще ти дам пари, с които да заплатиш на някого, за да занесе детето на родителите му.

В този миг Юнона весело извика:

— Мисис, детето не е момиченце, а едно сладко момченце!

Ирма тъжно се усмихна, защото веднага помисли за своето дете, което едва ли щеше да намери.

Рано сутринта Юнона взе детето и тръгна към къщата, от която го беше взела. Отново се промъкна в обора, където се беше скрила през нощта. Обаче къщата не беше така спокойна, както през изминалата нощ. Ясно се чуваше женски глас, който през сълзи нареждаше:

— Детенцето ми... Боби, миличкият ми Боби!

— Ах, видели са, че детето го няма! — промълви Юнона.

Плачът и вайканията ставаха все по-силни. Прозорците на съседните къщи започнаха да се отварят, показваха се сънени лица, които се чудеха какво става. Някои от съседите отидоха при плаещата жена.

— Детенцето ми, мъничкото ми детенце! — проплака тя. — Някой го е откраднал през нощта.

— Откраднали са ти детето? Но как е възможно това? Кой може да го е откраднал? — чудеха се съседите.

— Не зная — отговори жената. — Бях го приспала в съседната стая и оставих вратата отворена. Той често се буди нощем и започва да плаче. Затова рано сутринта, щом се събудих, се учудих, че не съм го чула да плаче. Още беше тъмно, затова запалих една свещ и отидох до креватчето. И какво да видя! Боби го няма, а в креватчето му лежи кучето!

— Да не би кучето да го е изяло? — предположи някой.

— Не може да бъде! — извика жената. — Кучето беше мъртво.

Юнона се огледа, за да намери човек, на когото да повери детето. Едно момиченце на около четиринадесет години се отдели от тълпата. Сигурно си отиваше вкъщи, за да разкаже какво е научило.

— Момиченце! — повика го тихо негърката, щом като то наближи обора. — Искаш ли да спечелиш петнадесет цента?

— Разбира се, че искам! — зарадва се момичето.

— Ела бързо при мен и ще ти кажа какво да направиш, за да ги спечелиш!

Момичето влезе в обора и Юнона му даде петнадесетте цента, след това и посочи детето и каза:

— Намерих това дете пред къщата. Това е Боби, занеси го веднага на майка му!

Момичето кимна в знак на съгласие и се отправи към къщата, а Юнона побърза да излезе, за да няма неприятности. Отдалече чу радостните викове на майката и доволно се усмихна.

Като изслуша разказа ѝ за връщането на детето, Ирма ѝ каза да се приготви за път, защото след един час ще тръгнат.

— Добре, мисис, с влака ли ще пътуваме?

— Не, Юнона — притесни се Ирма. — Ще трябва да ходим пеш. Останаха ми малко пари и трябва да бъдем пестеливи.

— Много добре, мисис! — успокои я негърката. — Ще си живеем като преди. Юнона ще лови яребици, ще прави колиба, ще се грижи за всичко!

Ирма се изчерви, като си спомни срама от скитническия живот.

— Не, Юнона, сега сме по-добре, защото имаме поне малко пари. Най-важно е да се спасим от моите преследвачи и да намерим детето ми.

Те събраха набързо багажа си и напуснаха къщата, като се отправиха на юг. Но заминаването им не остана незабелязано.

Облечен като местните селяни, с нахлупена до ушите шапка и фалшива брада, която го променяше до неузнаваемост, след тях тръгна верният слуга на Норт, метисът Хосе.

ПО ПЪТЯ

Беше още рано, когато отминаха последните къщи на К. На Ирма й направи впечатление, че Юнона постоянно се обръща назад.

— Какво има, Юнона? Да не би да ни преследва някой? — уплашено попита тя.

— Юнона не знае какво да каже за човека, който непрекъснато върви след нас — отвърна със смях на съмнение в гласа негърката.

Ирма също погледна назад и видя на известно разстояние от тях да крачи спокойно по шосето мъж, облечен в селски дрехи.

— Но, Юнона, това е обикновен селянин, който се връща от града. Не го познаваме, но ми се вижда добър човек.

— Юнона хем не го познава, хем го познава — замислено проговори негърката. — Юнона май го виждала някъде.

— Така ти се струва, не виждаш ли, че не ни обръща никакво внимание.

Двете жени продължиха мълчаливо пътя си. Изведнъж Юнона посочи към полето и извика:

— Виж там, мисис! Цяло ято яребици, има и диви пуйки. О, те са много вкусни, Юнона знае това отдавна! Да хване ли една?

— Недей, Юнона! — отвърна Ирма. — Не трябва да губим никакво време. Трябва да се отдалечим колкото се може повече от двамата лоши мъже.

— Този човек продължава да върви след нас — забеляза негърката, поглеждайки назад.

Скоро стигнаха до един крайпътен хан, в който отсядаха селяни и каруцари, когато пътуваха по шосето. От горещината и дългия път, който изминаха, жените бяха доста изморени, затова решиха да починат в него. След като почукаха няколко пъти, на вратата се показва възрастен мъж и ги покани да влязат. Ирма му поръча да им донесе нещо за ядене. Той изсумтя недоволено и отиде в съседната стая. След малко се чуха стъпки и на вратата се показва пътникът, който вървеше

след тях. Той не влезе вътре, а седна на една маса пред хана. Юнона крадешком се приближи до прозореца и извика:

— Мисис, погледни бързо!

Ирма отиде при Юнона и видя ханджията и непознатия селянин, които разговаряха оживено.

— Юнона мисли, че те говорят за нас — каза негърката.

— Внимавай да не забележат, че ги наблюдаваш! — предупреди я Ирма.

— Ето, селянинът даде нещо на ханджията — каза Юнона. — Ханджията бързо го сложи в джоба и погледна към нас. Може би те имат някакви лоши намерения? Сега селянинът става и си тръгва.

Интересното беше, че странният пътник не продължи пътя си, а се върна обратно. Ирма започна да се безпокои. Дали отново нея преследваха, или този селянин нямаше нищо общо с преследвачите им? Вратата се отвори и една прислужница им донесе храната. Ирма и Юнона обядваха бързо, защото искаха да напуснат хана колкото може по-бързо. Влезе ханджията и Ирма го попита колко струва обядът.

— Другите ще платят — отговори той. — Почакайте само да дойдат.

— Какви други? Не разбирам какво искате да кажете! — разтревожено попита Ирма.

— Не зная. Знам само, че вие трябва да останете тук, докато дойдат да ви вземат!

Ирма се изправи и се приближи до ханджията. Сърцето ѝ туптеше силно от уплаха.

— Струва ми се, че има някакво недоразумение — опита се да говори спокойно тя. — Аз не чакам никого и не желая да оставам повече тук! Трябва да заплатя обяда и да си тръгнем.

— А на мен ми е все едно дали искате да си тръгвате! — отвърна иронично той.

Ирма му подаде един долар.

— Вярвам, че с това заплащам повече, отколкото струва обядът. Хайде да тръгваме, Юнона.

— Не чухте ли какво ви казах? Няма да напускате хана! — изкрещя ханджията.

— Нямате право да ни задържате тук! — извика и Ирма.

В този миг вратата на кухнята се отвори и слугинята плахо погледна към тях.

— Заклучи тази врата, Марта! — заповяда ханджията.

Момичето бързо изпълни заповедта. Мъжът тръгна към външната врата, явно искаше да заключи и нея, но Юнона скочи след него и го хвана през кръста. Като видя кой го държи, той изкрещя:

— Пусни ме веднага, черна гарго, или ще взема камшика!

— Мисис, излизай бързо! — извика негърката. — Юнона ще се справи с този мръсник.

Ханджията се съпротивляваше, но Юнона го държеше здраво и го събори в дъното на помещението. Той проклинаше и се заканваше, но Юнона го пусна, след като видя, че Ирма напусна хана. Тогава тя също тръгна към вратата, но в този миг вратата на кухнята се отвори и слугинята подаде на господаря си един револвер.

— Сега ще видиш, гарга проклета! — извика злорадо той. — Удари последният ти час!

Но той дори не успя да насочи оръжието срещу нея. Юнона скочи като пантера върху него, измъкна револвера, който беше взела от Норт, и го насочи към главата му.

— Остави оръжието! — заплашително извика тя. — По-бързо или ще стрелям!

Ханджията се разтрепери от страх, а слугинята избяга обратно в кухнята.

— Юнона брои до три — каза негърката, — после ханджията ще бъде мъртъв! Едно... две!

Ханджията пусна револвера на земята.

— Сега се махай! По-бързо или... едно... две...

Мъжът побягна. Юнона прибра и неговия револвер и смеейки се, излезе от хана. Ирма не знаеше какво е станало вътре, затова, щом я видя, извика уплашено:

— Бързо, Юнона, този мерзавец може да ни проследи!

— Мисис няма никаква тревога. Юнона знае как да се справи с такъв човек. Той искаше да застреля Юнона, но...

— За Бога, по-бързо да бягаме! — прекъсна я Ирма.

— Спокойно, мисис! Той няма да дойде. Юнона по-пъргава от него, скача и слага своя револвер до челото му. Той от страх го пуска на пода и Юнона сега има два револвера.

Тя извади револверите и ги показа на Ирма.

— Но, Юнона, ти изглеждаш като...

— Като главатар на разбойници! — изпревари я гордо Юнона.

Слънцето напичаше силно и двете жени, след като повървяха малко, се отбиха в една малка горичка, където можеха да полегнат на сянка. След няколко часа се събудиха и отново тръгнаха на път. От време на време срещаха някоя каруца и Юнона попита един от каруцарите има ли село наблизо.

— Днес ли искате да стигнете там? — попита той учудено.

— Разбира се — отвърна негърката.

— И през нощта едва ли ще стигнете. Аз тръгнах тази сутрин от Луисбърг и както виждате, съм стигнал едва дотук. И то не пеш като вас! По пътя няма да намерите нито къща, нито хан, където да си починете, дори и цяла нощ да вървите. След около час ще стигнете до гора, която се простира чак до Луисбърг.

— Е, няма нищо, ще видим какво ще правим — отвърна безгрижно Юнона и се затича след Ирма, която беше отминала напред.

Негърката не каза на Ирма какво е говорила с каруцаря. Тя беше щастлива, че ще бъдат в гората през нощта. В нея, това дете на природата, не се страхуваше от нищо. Не я плашеха дори и дивите зверове. След около час пътят, по който те вървяха, наистина навлезе в гората.

В ГОРАТА

Като повървяха известно време, започна да се мръква.

— Струва ми се, че тази гора няма край! — каза Ирма отчаяно.
— Смрачава се, а не се виждат нито хора, нито къщи.

— Няма страшно, мисис! — уверено отговори Юнона. — През нощта ще спим в гората, аз много пъти съм спала в нея.

Ирма въздъхна тежко. Първобитният живот не ѝ доставяше удоволствие, но при тези обстоятелства не можеше да направи нищо.

Юнона погледна встрани. Гората беше рядка и между дърветата се виждаше, че околните хълмове също са покрити с гори.

— Там ще намерим подслон — каза негърката и сви от пътя.

Ирма последва Юнона, която я заведе на един малък хълм. Зад него се издигаше друг, още по-висок, така че долината между тях оставаше запазена от вятъра.

— Мисис нека почине, докато Юнона построи една горска къща — засмя се негърката. — Мисис ще спи много добре в нея.

Юнона се покатери на едно дърво и отчупи със здравите си ръце няколко дебели клона. После ги заби в земята под едно борово дърво. Изви по-дългите клони и ги привърза към забитите в земята. След това с чувство на удовлетворение разгледа работата си.

— Така, къщата е готова. Сега Юнона ще направи леглата и после ще потърси нещо за ядене.

Негърката направи легла от суха трева и листа, които натрупа на земята. Леглото, което беше по на завет, бе предназначено за господарката. Върху него постла една рокля на Ирма, а отгоре сложи мантията ѝ, която щеше да ѝ послужи за завивка.

— Леглата са готови! — извика тя доволно. — Сега Юнона ще потърси нещо за вечеря. Но преди това ще си направи лък.

Ирма си спомни за начина, по който негърката беше запалила огън по време на предишното им пътуване, и ѝ каза:

— Ако искаш да накладеш огън, няма нужда да се мъчиш. Имам огниво и кремък.

— И Юнона има — отговори тя. — Този лък трябва за друго.

Извади от джоба си ножчето и издяла няколко стрели. На краищата им сложи птичи пера.

— Така, сега мисис чака! Юнона ще се върне бързо.

Ирма гледаше с любопитство след нея. Негърката се приближи предпазливо до един ред върби, които в тъмнината наподобяваха черни вълни. Ирма видя как Юнона вдигна лъка, обтегна кордата и една стрела литна към дърветата. Няколко подплашени птици излетяха, но една от тях падна на земята. След малко негърката се върна при Ирма с голяма птица в ръката.

— Юнона уби див пуяк! — извика тя гордо. — В гората ги има много. Страшно вкусен, Юнона яла безброй пъти.

— Но ще мине доста време, докато се опече — забеляза Ирма.

— Няма, мисис, веднага ще се опече. Ядат се само гърдите му.

Негърката разряза пуяка, нарязва гърдите на парчета и ги посоли със сол и пипер от една торбичка, която носеше на кръста си. След това накладе малък огън, кръстоса няколко сурови пръчки и сложи месото да се опече, като го обръщаше от време на време. Скоро във въздуха се понесе приятната миризма на печено месо, която караше гладната Ирма да преглъща жадно. Големи кръгли листа заместиха чиниите. Изпеченото месо наистина беше много вкусно и Ирма похвали Юнона за нейната сръчност и майсторство.

— А вълци има ли по тези места? — попита след малко Ирма.

— Не, мисис, няма вълци. Има само сърни, катерички, бухали...

Ирма се успокои. Тя си спомни старата гора в Колумбия, където я бяха нападнали дивите зверове. Изведнъж Юнона трепна.

— Тихо! — прошепна тя. — Юнона чува нещо.

Ирма също се послуша, но не долови нищо, освен шумоленето на разлюлените от вятъра листа. Негърката долепи ухо до земята и след миг скочи на крака.

— Чух добре, идват трима конника.

— Да не би да се лъжеш, Юнона? — попита Ирма, на която не ѝ се искаше това да е истина.

— Не, мисис, не се лъжа. Юнона чува много добре. Ще отида да видя какви са тези конници.

— Няма защо да ходиш, сигурно са обикновени пътници.

— Не, тук има нещо. Те яздат съвсем бавно, а и се спират много често. Чакай малко, мисис, Юнона ще се върне скоро!

Негърката тръгна бързо към пътя, който беше само на стотина метра от лагера им. Не беше толкова тъмно, защото звездите бяха изгрели, и пътят се виждаше добре. Юнона скоро се увери в предположението си. Откъм града, от който бяха дошли те двете, идваха трима конника.

Юнона се скри в сянката на едно дърво и започна да ги наблюдава. Те скоро приближиха мястото, където тя се беше скрила. Изведнъж Юнона се сепна. Сред конниците беше и човекът, който искаше да отвлече нейната скъпа мисис, придружаван от слугата си, а третият беше ханджията, с когото се бяха спречкали. Негърката дори чу какво си говорят.

— Вярвам, че и през нощта можеш да откриеш следите на тези жени, Хосе. Но ми се струва, че са отишли по-далече, защото са вървели до късно през нощта.

— Възможно е, мистър — отвърна Хосе. — Но вярвам, че ще мога лесно да ги открия по следите, оставени от тях. Босите крака на негърката оставят ясни отпечатъци.

— Ценя високо индианските ти познания, но нека не се бавим повече. Ще пояздим така около час и след това отново ще търсиш следите им — каза Норт.

— Както заповядате, мистър! — отвърна Хосе и пришпори коня.

Скоро тримата конника изчезнаха в далечината.

— Тези хора много хитри — прецени негърката, — но Юнона по-хитра от тях! Те няма да намерят мисис.

Тя се върна при Ирма и набързо ѝ разказа какво е видяла и чула. Ирма много се изплаши. Хосе беше истински метис, а тя познаваше уменията им.

— Какво ще правим сега, Юнона?

— Мисис трябва да дойде веднага с мен. Ще походим четвърт час, след това лошите хора няма да ни открият.

Без да каже нещо, Ирма последва негърката, която тръгна към пътя. Щом стигнаха до него, Юнона се спря и каза:

— Сега Юнона трябва да носи мисис известно време. Юнона после ще каже защо, сега трябва да мълчим.

Тя вдигна господарката си на ръце и тръгна напред. След като стигна средата на пътя, негърката се спря, огледа се и след това пусна Ирма на земята.

— Сега трябва да бързаме! — каза тя.

Двете се затичаха по пътя, като внимателно заобикаляха следите, оставени от конете. След десетина минути спряха. Юнона вдигна отново Ирма на ръце и я понесе, този път наляво, към гората.

— Така! Сега да се върнем назад — каза негърката.

Скоро стигнаха до мястото, където бяха влезли в гората, и преминаха от другата страна на пътя.

— Така, сега добре! Мисис ще се върне в колибата, след малко ще дойде и Юнона.

Ирма обаче остана на мястото си, като наблюдаваше учудено действията на Юнона. Негърката се върна отново на пътя и го пресече заднишком. След това двете се върнаха в колибата.

— Юнона, не можах да разбера каква цел преследваше с това сноване напред-назад? — попита Ирма. — А и защо ходеше заднишком?

— Това проста работа — отговори негърката. — Нашите стъпки водели в гората вдясно от пътя и така лесно можели да ни открият. Но Юнона хитра. Тя направила следи, вървейки заднишком, за да се мисли, че сме вляво от пътя. Ако хората се върнат, ще тръгнат по тези стъпки. Ще влязат в гората и ще ни търсят, но няма да ни намерят!

— Ами следите от краката ни, когато влязохме в гората отдясно?

— Юнона ги изтри с листа и вече ги няма.

Ирма обаче не можа да се успокои напълно. Тя съзнаваше, че в много отношения Юнона беше права, дори се учудваше на качествата, които притежаваше това черно момиче. Знаеше, че Юнона ще направи всичко възможно, за да ѝ помогне в бедата. Но какво можеше да стори едно момиче срещу трима мъже? Тази мисъл не ѝ даваше покой.

— Сега мисис трябва да си легне. Юнона ще бди, за да чуе, ако конниците се върнат. Утре рано ще тръгнем отново.

Ирма влезе в колибата и легна на импровизираното легло, направено от Юнона. Беше много уморена от изминатия път и скоро потъна в дълбок сън. Негърката остана будна край огъня, който почти загасваше. И най-малкият шум нямаше да остане нечуто, но засега всичко беше спокойно.

НАПАДЕНИЕТО

Призори Ирма усети, че някой сложи ръка на рамото ѝ. Тя трепна уплашено, но гласът на Юнона я успокои.

— Шшт! Тихо! Мисис трябва веднага да става!

Ирма бързо скочи, наметна мантията си и излезе от колибата.

— Мисис само слуша и не говори! — прошепна Юнона.

Някакъв крясък наруши изведнъж нощната тишина. Ирма така се изненада, че забрави заповедта на Юнона.

— Какво е това? — попита тя тихо.

— Бухали — отвърна негърката.

Този крясък се повтори глухо още два пъти. Отговори му друг, който се чу близо до колибата.

— Мисис чува ли?

— Като че ли друг бухал отвърща на първия.

— Това не бухали, мисис! — заяви категорично негърката. — Това човек, крякащ като бухал. Но Юнона не могат да излъжат!

Крясъците се чува пак и по тяхната сила можеше да се прецени, че са близо до колибата. Юнона бързо влезе вътре и изнесе целия им багаж.

— Юнона взе всичко, да бягаме! — прошепна тя, хвана Ирма за ръка и я повлече след себе си.

Изкачиха се на високия хълм срещу колибата, но не спряха да тичат. Юнона непрекъснато дърпаше Ирма напред. Превалиха и следващия хълм, който беше най-висок. Най-после Юнона спря до една голяма елха. От този хълм се виждаше голяма част от осветената от луната гора. Крясъците на бухалите се чуваха все по-близо. Изведнъж Юнона посочи нещо с ръка.

— Гледай, гледай, мисис!

Ирма погледна в посоката, в която сочеше негърката, и видя двама мъже, които вървяха през гората.

— Това същите хора... Хитри хора! Те открили следите ни... Скоро ще стигнат колибата! — промълви разочаровано Юнона.

Ирма потрепери при мисълта, че сега щеше да бъде в ръцете на Норт, ако негърката не беше бдяла така зорко през цялата нощ. Отново се чува крясъци на бухал.

— Вече открили колибата. Сега търсят наоколо. Юнона мисли, няма да стигнат далеч. Щом съмне хубаво, веднага тръгваме!

— Дано не ни открият дотогава! — продума едва чуто Ирма с пресъхнали от страх уста.

— Юнона знае какво трябва прави — успокояваше я черното момиче. — Сега чакаме спокойно. Чакаме, докато разсъмне.

Седнаха на земята, като се стараеха да доловят всеки шум, който би им подсказал, че хората, които ги преследваха, се приближават. Наоколо бе тихо. Дори крясъците на мнимите бухали не се чуваха вече.

Звездите върху небесния свод започнаха да избледняват. Зазоряваше се. От влажната земя се вдигаше лека пара и обвиваше гората с прозрачен воал. По върховете на дърветата пъргаво подскачаха катерици, сърните пасяха спокойно свежата трева. Това беше сигурен признак, че никой не се приближаваше към скривалището на Ирма и Юнона. Време беше да тръгнат отново на път.

— Пак по пътя ли ще вървим? — попита Ирма, след като се спуснаха в долината под хълма.

— Не, мисис! През гората. Когато бъдат далече, Юнона и мисис отново тръгват по пътя.

Юнона беше доста опитна в намирането на пътеки през гората. Благодарение на това за кратко време изминаха доста голямо разстояние. Изведнъж се чу силно изсвирване. Двете пътнички бързо се скриха зад едно дърво.

— Много късно, мисис! Вече ни видели. Сега на мисис трябва сигурно скривалище.

Пред тях стърчеше голям дънер от пречупено от буря дърво. Негърката каза на Ирма да се скрие зад него.

— Какво смяташ да правиш, Юнона? — попита Ирма.

— Юнона ще се бие! — отвърна твърдо тя. — Хитростта вече не служи за нищо.

Пречупеното дърво, зад което се прикриха двете жени, беше много удобно, защото хълмът оставаше зад тях и така нямаше опасност да бъдат нападнати в гръб. Затова Юнона съсредоточи цялото си внимание към долината, откъдето трябваше да дойдат нападателите.

По едно време тя видя единия от мъжете, който пълзеше като змия по земята. Като се вгледа внимателно, тя позна в него Хосе. Изправи се и разви навитото около кръста си ласо.

— Ей, гледай тук! — извика тя на метиса. — Юнона хваща пак, а?

Вместо отговор прозвуча изстрел. Ирма изпищя от ужас.

— Мисис не трябва да се страхува! — каза спокойно нейната защитничка. — Този човек много лош стрелец. Сега идва ред на Юнона!

След няколко минути се чу тропот от конски копита.

— Идват на коне, става сериозна работа! Но Юнона внимава, а мисис трябва да стои спокойно — каза негърката.

Тримата конници се показаха между дърветата.

— Назад! — извика силно Юнона.

Норт се изсмя подигравателно на това предупреждение и каза на Хосе:

— Трябва да стъпчем с конете си този черен дявол. Наведете се ниско, за да се предпазите от ласото ѝ. И застреляйте тази мръсна негърка, не я щадете.

Ханджията и Хосе се изсмяха злорадо. Те не подозираха, че Юнона имаше два заредени револвера.

— Ирма! — извика силно Норт. — Питам те за последен път: ще дойдеш ли доброволно с мен? Така или иначе ще паднеш в ръцете ми, но ще си платиш скъпо!

— Мисис не трябва да отговаря! Юнона ще оправи всичко.

Като не получи отговор на въпроса си, Норт изкрещя гневно:

— Напред! И се пазете от ласото!

Тримата пришпориха конете. Животните се изправиха на задните си крака и препуснаха напред.

— Ханджията начело — промълви негърката. — Добре, той пръв получи, каквото трябва! Още четиридесет крачки... тридесет... Ето награда, мръсничко!

Чу се изстрел, последван от предсмъртния вик на ханджията. Норт и Хосе видяха как той падна от коня и остана да лежи неподвижно на земята. Докато се опомнят, се разнесе втори изстрел, този път срещу Норт. Куршумът не го улучи, но рани коня му. Животното се свлече на земята и затисна Норт под себе си. Хосе

веднага скочи, за да му помогне. Това го спаси, защото точно в този момент Юнона стреля по него и куршумът изсвири над главата му. Като се прикриваше зад коня си, метисът отиде до Норт, който не можеше да помръдне. Взе го на гръб и бавно се върна назад.

Юнона се приближи към Ирма. Замаяна от престрелката, тя беше заровила лицето си в тревата.

— Съвземи се, мисис! Всичко свърши!

Ирма не можеше да откъсне очи от трупа на ханджията.

— Кой е този? — попита тя тихо.

— Човекът, който не искал да пусне мисис и Юнона от хана. Той бил пръв и Юнона трябвало да го убие.

Ирма потръпна ужасена и тръгна към пътя, следвана от негърката. Далече напред по него видяха конник, който яздеше бавно към К. Това беше Хосе. Той придържаше Норт, който си беше изкълчил крака при падането. Следваше ги конят на убития ханджия.

Двете жени тръгнаха в противоположната посока — към град Луисбърг.

НА ЕЗЕРОТО МИЧИГАН

Събитията отново взеха такава посока, че вместо да доведат до успешен край, подготвяха нови неприятни изненади за Ирма. И сега главен двигател на нейните нещастия щеше да бъде Норт. Несполуката му в гората беше за него само един епизод от голямата игра. А на Ирма това щеше да струва много страдания, докато успееше да влезе в следите на своята изгубена дъщеря.

Норт успя да се спаси и от полковник Роджър. Дейната натура на Артур не му даваше миг покой. Откъдето и да минеше, той гребеше с пълни шепи от живота, заплиташе нови интриги чрез хора и събития и носеше само страдания за много човешки същества, имащи неблагоприятното да се докоснат до неговата демонична натура. Сега съдбата бе пожелала театърът на неговите действия да бъде пренесен на север.

Големият и известен град Чикаго щеше да бъде свидетел на новите му подвизи. Близко до този град, на езерото Мичиган, имаше чудесен морски курорт. Прогонено от тропическите горещини, там се събираше отбраното общество на западните области. Сезонът привършваше и курортистите вече мислеха за връщане по домовете си. Изисканото общество на града отново щеше да се отдаде на обичайния си охолол живот и да убива скуката си с различни забавления.

При езерото този кръг от хора си устройваше излети по суша и вода, които завършваха вечерта с блестящи балове. Само една семейна двойка не вземаше участие в тези забавления. Жената се казваше Джана Уотсън, младата и привлекателна съпруга на вицегубернатора на щата И. Съпругът ѝ я обожаваше. За негово голямо съжаление не можеше да ѝ посвети цялото си време. Губернаторът на щата беше болен и цялата работа легна върху плещите на неговия заместник, а тя беше толкова много, че Уотсън бе принуден да напусне курорта преждевременно и да се върне в града. Съпругата му остана сама на езерото.

Всички знаеха, че Уотсън е много богат човек, разполагащ с неограничени възможности, които му позволяваха да осигури на своята съпруга блясък и разкош. Той я остави в луксозна вила на самия бряг на езерото, заобиколена от многобройна прислуга. От пръв поглед ставаше ясно, че мисис Уотсън е сред избраниците на съдбата. Беше единствена дъщеря на много богато семейство, а и природата я беше надарила с голяма красота. Имаше красиво бяло лице, руса коса и искрящи сини очи. Изящната ѝ глава чудесно хармонираше с прелестните форми на стройното ѝ тяло. Джана Уотсън, чиято красота се признаваше и от най-завистливите в Уайтхол, бе силно привързана към съпруга си и репутацията ѝ беше безупречна. Тя странеше от многобройните забавления и макар че някои се дразнеха от това, всички я уважаваха и не говореха против нея.

По същото време любопитството на това общество бе възбудено от някакъв мъж, пристигнал в курорта преди няколко дни. Въпреки че бяха направили опит да го привлекат в средите си, той постоянстваше в уединението си.

Мъжът беше доста красив. По вида му можеше да се прецени, че е на около 35 години. Бледото му лице беше украсено с добре поддържана черна брада. Големите му тъмни очи излъчваха някаква притегателна сила, но едновременно с това и плашеха. Една червеникава рязка започваше от лявата му вежда и се спускаше до средата на лицето му. При най-малкото раздразнение белегът ставаше тъмночервен. Този извънредно елегантен и представителен мъж се казваше маркиз Ролан и твърдеше, че произхожда от благородна френска фамилия.

Но хора, които вече го бяха срещали, веднага биха познали в негово лице големия престъпник Артур Норт.

Той дойде на брега на езерото Мичиган, привлечен от града на най-големите авантюристи, убийци и главорези — Чикаго. Белегът, оставен върху лицето му от ръката на Зенобия, въпреки всичките му усилия не можа да бъде заличен. Лекарят препоръча баните в Уайтхол като лек за изкълчения му крак. Норт и без това не се чувстваше в безопасност в град К. Никой не можеше да му гарантира, че Ирма няма да издаде на полицията скривалището му, за да се отърве от него. Освен това имаше и друга причина: парите, които беше задигнал чрез хипнозата на наивниците в Нашвил, бяха на привършване, защото

беше свикнал да харчи разточително. Не смееше да продаде и скъпоценностите на мисис Донелсън, защото чрез тях можеше да привлече вниманието на полицията. Затова продаде вилата в Балмънд за нищожна сума и тръгна за Уайтхол с надеждата, че щастието ще му се усмихне и ще му помогне да напълни джобовете си.

Норт, или маркиз Ролан, както се представяше сега, беше забелязал с проникателния си поглед красивата мисис Уотсън. Беше разбрал също така, че тя притежаваше голямо богатство. Това го накара да си състави веднага един опасен и дързък план. Той искаше да притежава тази жена не само заради красотата ѝ, но и заради богатството на съпруга ѝ.

Като начало трябваше най-напред да се запознае с красивата дама. След това се надяваше да завладее сърцето ѝ, благодарение на изисканите си маниери. Това обаче се оказа доста по-трудно, отколкото си мислеше.

Джана Уотсън беше прекалено горда, за да обръща внимание на някого извън тесния кръг лични познати. Краят на сезона наближаваше и маркизът беше доста отчаян с несполучливите си опити за запознанство с мисис Уотсън. Но случайността отново застана на негова страна.

Един ден по време на езда съвсем наблизо край него профуча елегантният впряг на мисис Уотсън. Тя седеше във файтона заедно с компаньонката си. Конете се бяха подплашили, кочияшът беше изпуснал поводите им и те препускаха така бързо, че имаше опасност да преобърнат файтона. Маркизът пришпори коня си и настигна подплашения впряг. Улови поводите със силната си ръка и успя да спре конете. После галантно поздрави изплашените жени и препусна в галоп.

Маркиз Ролан тържествуваше. Отдавна жадуваната стъпка беше направена. Чувстваше, че помощта му ще изиграе решаваща роля. Тази рицарска постъпка не можеше да не направи впечатление на дамите, особено на Джана Уотсън.

На другата сутрин точно пресметнатата случайност го бе извела на разходка по крайбрежната алея, когато чу зад себе си нежен женски глас. Той го очакваше. Още преди да погледне нататък, знаеше, че това бе желаната от него жена. Обърна се бавно и си придаде учуден вид.

— Вчера не можах да ви благодаря — каза мисис Уотсън, — вие така бързо си тръгнахте.

В тона ѝ се долавяше ясно благоразположението ѝ към Ролан. Тя добави:

— Ще трябва сама да ви се представя: мисис Джана Уотсън.

— Маркиз Ролан — поклони се учтиво Норт.

— Благодаря ви най-горещо за вашата смела намеса!

— Не си струва да говорим за това, мисис Уотсън. Аз само изпълних дълга си!

— Ние бяхме в много неприятна ситуация. Йохан бе изтървал поводите. Можеше да ни се случи голямо нещастие.

— Поставете ме в деликатно положение, мисис. Щастлив съм, че можах да ви направя тази малка услуга, и не претендирам за никаква благодарност от ваша страна.

Докато говореше, Ролан се беше приближил до нея и се вглеждаше изпитателно в красивото ѝ лице.

— Били ли сте друг път в Уайтхол, маркизе?

— За пръв път почивам тук. Но вече съжалявам за това, защото щях да имам щастието да ви познавам от по-рано!

Мисис Уотсън леко се изчерви.

— Аз идвам тук всяка година. Преди придружавах родителите си, а от няколко години с мен е съпругът ми. Ние живеем доста уединено, понеже не намирам никакво удоволствие в повърхностните развлечения, които предлага този курорт.

— Същото мога да кажа и за себе си — потвърди маркизът. — Аз съм съвсем самотен и живея като отшелник.

— Позволете ми да се оттегля, маркизе! — прекъсна го Джана Уотсън. — Идва компаньонката ми с някакви хора. Сигурна съм, че още днес ще започнат да коментират срещата ни. Още веднъж ви благодаря най-горещо!

И като му кимна за поздрав с красивата си глава, тя се отдалечи с грациозна походка, а маркизът се върна замислен в хотела си.

Най-трудното от неговия план беше извършено. Джана Уотсън сама беше направила първата стъпка, като го беше спряла, за да му благодари за кавалерската постъпка. Засега това беше достатъчно. Малко жени биха могли да устоят на притегателната сила на такъв интересен мъж. Но споменът за белега от камшик помрачи мислите му.

Той често му напомняше, че все пак такива жени съществуваха. Този път трябваше да бъде по-дипломатичен и да улови по-изкусно жертвата си. Пленителната красота на мисис Уотсън, както и парите, който се надяваше да получи от нея, го привличаха неудържимо. Злорада усмивка изкриви лицето му, като си спомни богатствата, които му бяха донесли неговите предишни жертви. Сега му предстоеше нов лов: красивата Джана Уотсън трябваше да бъде следващата му плячка!

ЕДНО СМЕЛО РЕШЕНИЕ

Още същата вечер всички летуващи в Уайтхол знаеха, че непристъпната Джана Уотсън бе разговаряла насаме с маркиз Ролан. Поводът за тази среща обаче не беше известен на обществото и започнаха да се разпространяват слухове, нямащи нищо общо с истината. Разнесе се мълвата, че маркизът бил обожател на мисис Уотсън и уединението ѝ било само предлог, за да може да се среща спокойно с красивия си любовник.

Тези слухове не стигнаха до младата жена, понеже тя не се събираше с никого и продължаваше да живее усамотено. Само когато се разхождаше сутрин със своята компаньонка, не пропускаше да размени няколко приятелски думи с маркиза. Срещаха се на широката крайбрежна алея, която беше любимо място на почиващите тук. Маркизът идваше при дамите, поздравяваше учтиво и продължаваха заедно разходката. Той умееше да разговаря духовито и увлекателно — нещо, което винаги се е харесвало на жените, — а също така и да прави комплименти, които, поднесени галантно от привлекателен мъж като него, не се схващаха като обикновено ласкателство. Мисис Уотсън така и не усети как бе оплетена в мрежите на маркиза. Тя започна да чувства болезнено отсъствието му и чакаше с нетърпение да дойде сутринта, за да го срещне отново. Убеждаваше сама себе си, че интересът ѝ към този мъж е невинен и че в срещите ѝ с маркиза няма нищо неморално.

Случи се така, че един ден тя излезе сама на разходка. Компаньонката ѝ имаше леко главоболие и беше останала във вилата. Маркизът се приближи за обичайната среща.

— Сама ли сте днес, мисис? — попита той, след като я поздрави с изискан поклон. — Това се случва доста рядко.

Сърцето му биеше радостно. Най-после имаше възможност да поговори с красивата жена насаме.

— Компаньонката ми има мигрена — отвърна тя.

— Тогава позволете ми да ви предложа моята компания за по-дълго време днес!

— Вашето внимание ми е приятно — отвърна младата жена, — но трябва да ви кажа, че тук дори и най-невинните връзки се подлагат на остри критики. Хората се интересуват по най-недостоеен начин от всяка дума, от всяка стъпка на другите.

— О, съжалявам много за това, но се надявам, че нашите срещи, които се изчерпват единствено с приятелски разговори, не дават никакъв повод за одумвания.

— Кой знае! — усмихна се тя. — Вие още не познавате нравите в Уайтхол. Който попадне в устата на хората, е загубен.

— Може би в такъв случай ще е по-добре, мисис, ако отделяме вечер около час за нашите разговори — предложи сериозно Ролан.

— Съжалявам, но това е невъзможно, маркизе! — отговори решително младата жена.

— Но защо да е невъзможно?

— Разберете, аз съм омъжена жена! Тук ме познават дори и децата. И ако ни виждат всяка вечер заедно, ще тръгнат какви ли не приказки.

— Както желаете, мисис. В такъв случай ще се ограничим със сутрешните ни срещи.

— Така е най-благоразумно! За днес стига, нали? — запита усмихната Джана Уотсън. — Довиждане, маркизе!

Маркизът остана на мястото си. Той не очакваше, че ще срещне такава сериозна съпротива. Дали щастieto, което досега му се усмихваше, го беше напуснало? Нима той, всесилният покорител на женските сърца, щеше да претърпи неуспех? Нямаше никакво време за губене. Сезонът скоро щеше да свърши, Джана Уотсън щеше да си замине и той нямаше да има какво право да я последва. Внимателните му опити да се доближи до нея не му донесоха успех, а ако рискуваше с по-решителни действия, можеше да стане така, че тя да не иска да го вижда повече.

Но неговата страст го караше да я спечели на всяка цена. Маркизът вярваше в своя чар и беше сигурен, че тя ще бъде негова. Беше забелязал, че Джана Уотсън му отделяше повече време, отколкото на другите мъже. Но трябваше да остане сам с нея, за да има шансове за успех. Да отиде във вилата ѝ беше невъзможно, защото там

беше пълно със слуги. Премисляше различни варианти, но на всичките намираще някакви недостатъци. Докато случаят пак му дойде на помощ.

Една сутрин той срещна компаньонката на мисис Уотсън да се разхожда сама по алеята.

— Мисис Уотсън няма ли да идва днес? — учуди се той.

— Не, мистър! Трябва да пише писма, а е заета и с приготовленията по заминаването ни.

— Вече си тръгвате?

— След няколко дни.

Ролан беше неприятно изненадан от това, което чу.

— Досега не бях виждал светска дама, която да живее толкова уединено — подхвърли той.

— Мисис Уотсън не обича шумните развлечения.

— Мистър Уотсън в Чикаго ли е?

— Да. Беше тук няколко дни, но имаше важни въпроси за уреждане и си замина. Като вицегубернатор има много работа и дори няма възможност да дойде да вземе съпругата си.

Маркизът си поотдъхна. Все пак имаше на разположение още няколко дни, в които да се опита да промени развитието на нещата.

— Това ли е обичайният начин на живот на мисис Уотсън?

— Тя много обича съпруга си. Бракът ѝ с него е голямо щастие за нея — отговори момичето. — Обича да бъде сама, но тук, в Уайтхол, човек трудно го постига.

— Но не и вечер под бледата светлина на луната!

— Така е, мистър! Мисис Уотсън обича да прекарва вечерите си в някои усамотен, тих кът. Често ходи в любимия си павилион на брега на езерото.

— Павилион ли? Какъв павилион?

— Една малка къщичка в градината ни.

— Вие сигурно я придружавате и двете заедно мечтаете в лунните нощи? — попита закачливо маркизът.

— Не. Аз рядко ходя там — отвърна компаньонката. — Предпочитам да свиря на пиано или да чета.

Ролан едва успя да скрие радостта си. Без да иска, момичето му бе разкрило важна за него тайна. Сега знаеше къде може да намери сама Джана Уотсън.

— Предайте моите поздрави на мисис Уотсън — сбогува се той.
— Съжалявам много, че не дойде днес, но се надявам утре да я видя.

Ролан беше доволен. Сега вече можеше да изненада жертвата си в това усамотено място и да ѝ каже всичко, което бе намислил, без да рискува да бъде видян от някого.

Той огледа предпазливо вилата на мисис Уотсън. Тя беше построена сред голям парк, заграден от три страни с нисък зид. Единствената незаградена страна гледаше към езерото. Там беше разположено и павилиончето, отдалечено доста от вилата. Маркизът реши да не прескача зида, защото можеха да го помислят за крадец и да си има неприятности, а да наеме една лодка и под предлог, че се разхожда из езерото, да се отправи към павилиончето. Там щеше да скрие лодката под надвесените над водата клони край брега и да чака. Дори Джана Уотсън да не дойдеше тази вечер, това щеше да стане на следващата или на по-следващата и тогава ще ѝ разкрие любовта си към нея.

Ако тя отговореше на чувствата му, лесно щеше да стигне и до парите ѝ. Трябваше да се действа бързо, защото сметката му в хотела растеше с всеки изминат ден, а неговите средства бяха на привършване. Можеше да изчезне, без да плати, но това означаваше плановите му по отношение на Джана Уотсън да пропаднат, а той не беше човек, който бързо се примирява с неуспеха. И в най-критични моменти не губеше присъствие на духа. И най-смелите планове за него бяха осъществими, защото го водеше девизът „Рискувай и печели!“.

СТРАСТ И ДЪЛГ

Беше вълшебна звездна нощ. Водите на езерото Мичиган блестяха на лунната светлина, вълните се преливаха като живи в чудновати форми. Наоколо не се виждаха никакви хора. Само плясъкът на рибите във водата нарушаваше величествената тишина.

Във вилата на семейство Уотсън също цареше дълбок покой. Джана Уотсън крачеше замислено по осветения от луната коридор. Отиваше в любимия си павилион, за да изпита благотворното влияние на усамотението, което особено ѝ допадаше във вечер като тази. От няколко дни младата жена се чувстваше раздвоена. Мислите, които я вълнуваха, се лутаха между обичания от нея съпруг, който я чакаше в града, и един друг образ, който все повече завладяваше съзнанието ѝ. Красивият маркиз ѝ беше направил голямо впечатление с кавалерските си обноски и тя често си мислеше с тъга, че след като замине оттук, няма да може да го вижда повече.

Мисис Уотсън излезе от вилата и тръгна по алеята. Скоро стигна до павилиона. Влезе вътре, седна до прозореца и се загледа в играещите вълни.

Изведнъж чу стъпки по плажа. Някой влизаше в павилиона. Страхът я сграбчи за гърлото и тя извика глухо.

— Не се плашете! — успокои я познат глас и след миг видя пред себе си маркизът. Това я изненада много.

— Как може да идвате тук в толкова късен час? — попита тя строго.

— Моля ви, първо ме изслушайте, а след това ме съдете!

— Постъпката ви никак не е кавалерска!

— Моля да ме изслушате! — повтори Ролан. — Разхождах се с лодката и ви видях да влизате тук. Прииска ми се да си поговорим малко, оставих лодката на брега и дойдох при вас.

— Ами ако ви е видял някой? — разтревожи се Джана Уотсън.

— Не се страхувайте, на брега нямаше никой. Моля още веднъж да ме извините!

— Мога да ви извиня само при едно условие.

— Какво е то, мисис?

— Да си отидете веднага, маркизе!

— Не е ли възможно да смекчите това строго наказание, мисис! Позволете ми да ви кажа само няколко думи и след това ще ви оставя сама.

Джана Уотсън се двоумеше. Ако някой беше видял маркиза, добрата ѝ репутация беше загубена.

— Съжалявам, но трябва да помисля преди всичко за доброто си име, затова ви приканвам отново: веднага си вървете! В противен случай бих могла да имам неприятности. Освен това смятам, че въобще не трябва да се виждаме повече, защото след два дни се връщам в Чикаго.

— Добре ли ви разбрах? — възкликна маркизът. — След два дни ще заминете и аз няма да ви видя повече? О, нека да ви погледам още малко!

Младата жена беше поставена пред огромно изпитание. Но след кратка вътрешна борба тя заяви:

— Не, така е по-добре! Сбогом, маркизе! Благодаря ви за приятните часове, които ми подарихте!

Докато изричаше тези думи, гласът ѝ трепереше. Това не убегна на Норт, който внимателно я наблюдаваше. Той разбра, че не всичко е изгубено.

— Моля ви на колене, мисис — каза той с отчаяние. — Не си отивайте толкова скоро! Това ще ме направи най-нещастния човек на земята!

— Разберете, че най-добре е да се разделим още сега. Обещавам ви, че ще запазя хубав спомен за вас!

— Това решение е много жестоко за мен — настъпваше маркизът. — Нима ще отблъснете човека, който само при един ваш знак е готов да се хвърли в краката ви?

— Не искам нищо от вас! Моля ви да се разделим като добри приятели! — каза развълнувано младата жена. — Защо искате да хвърлите сянка върху приятните часове, които прекарахме заедно?

— Уви, вие не искате да ме разберете! — тъжно изрече маркизът. — Изглежда, не представлявам нищо за вас, щом се отнасяте с такова

безразличие към молбите ми. Разбирам: след няколко дни дори няма да си спомняте за мен.

— Лъжете се, маркизе! — опита се да го убеди Джана Уотсън. — Бъдете уверен, че често ще си мисля за вас. А сега трябва да вървя. Сбогом и не мислете лошо за мен!

Тя тръгна, но той направи крачка след нея, хвана я за ръката и я обърна към себе си. Джана Уотсън извика ядосано:

— Пуснете веднага ръката ми!

Той се подчини, но застана пред нея.

— Пуснете ме да мина! Как си позволявате такова отношение, маркизе?

— Не искам да ви причиня нищо лошо, мисис. Не ви задържам, искам само да ме изслушате. Разберете, че аз не мога да живея без вас!

— Забравяте, че съм омъжена — студено заяви мисис Уотсън. — Пуснете ме веднага!

— Не мога! — въздъхна той. — Оставете ме да умра в нозете ви, не ме отблъсквайте!

— Маркизе, забранявам ви...

Маркизът коленичи пред нея и впи очите си в нейните.

— Имайте милост към човека, който така силно ви обича!

Младата жена беше изненадана от страстта, с която маркизът говореше.

— Моля ви, станете! Няма смисъл да говорим повече.

— Няма да мръдна от мястото си, докато не ме изслушате! Вие трябва да бъдете моя!

— Обиждате ме! — почти изкрещя мисис Уотсън.

— Но как може любовта ми да ви обижда? Нима сърцето ви не се трогва от моите страдания? Дайте ми поне искрица надежда!

— Това никога няма да стане! Аз обичам своя съпруг и не мога да забравя задължението си към него. Станете, маркизе! Ще ви простя безумията, които ми наговорихте, но трябва да знаете, че това е последната ни среща.

Норт продължаваше да стои на колене пред нея. На бледата светлина на луната лицето ѝ изглеждаше още по-красиво. Приличаше на нимфа, току-що излязла от водите на езерото. Маркизът не сваляше очите си от лицето ѝ. В русата коса, която ограждаше като венец главата ѝ, блестеше златен фуркет, украсен с брилянт. Скъпоценният

камък разпръскваше разноцветни отблясъци, сякаш беше звезда, поставена от небесната ръка на главата на тази възхитителна жена. Тя сложи ръка на рамото му и каза съчувствено:

— Успокойте се, маркизе! Много цветя ще цъфтят за вас! Забравете ме! Убедена съм, че щастието тепърва ви предстои.

— Каква стойност може да има то за мен, щом няма да мога да ви виждам. След като ви намерих — вас, единствената, която обожавам, — вие ме отблъсквате с такова безразличие. Трябва да знаете, че ме обричате на безкрайни страдания! — каза той тъжно и наведе глава.

Джана Уотсън почувства съжаление към коленичилиия пред нея човек, но беше решила да бъде твърда, за да не подхранва напразни надежди у него.

— Сбогом, маркизе! — каза тя и поиска да мине край Ролан.

Той веднага скочи на крака и отново я хвана за ръката.

— Вървете си, щом желаете смъртта ми! За мен няма живот, щом не мога да ви притежавам! Вие имате каменно сърце, без капчица милост към нещастник като мен!

Джана Уотсън се опита да освободи ръката си, но той я стисна още по-здраво.

— Не, няма да ви пусна! — извика отчаяно Ролан. — Съжалете ме, бъдете моя!

Той се опита да я привлече към себе си, но тя успя да се освободи от него.

— Злоупотребявате с доверието ми, маркизе. Това никога няма да ви простя! Изглежда, съм се излъгала горчиво, като съм повярвала в искреността на вашето приятелство.

Като каза това, младата жена напусна павилиона с гордо вдигната глава. Този път маркизът не се опита да я спре със сила. Все пак тя беше известна дама, а не дресьорката Зенобия, и той трябваше да се съобрази с това. А и нещо друго привлече вниманието му. На земята лежеше фуркетът, който Джана Уотсън носеше в косата си!

— Все пак това обезщетение не е малко — довольно каза той, прибирайки украсението в джоба си. — Интересно каква е цената му. Надявам се да не е малка. Вярно, че ме отблъснаха, но жените обичат да ги молиш и да им се кланяш. Изглежда, ще имам работа с много упорита жена, но съм сигурен, че съм й направил впечатление. След

по-продължителна обсада и тази крепост ще падне. Утре ще намеря отново начин да поговоря с нея и да я умилоstimя. Това е пътят към парите ѝ!

Той закрачи бързо към скритата на брега лодка. Мислено вече си представяше как ще последва тази красива жена в Чикаго и накрая тя ще отстъпи пред силата на страстта му.

Когато се наведе да отблъсне лодката от брега, от джоба му изпадна някакъв лист. В този миг в главата му се роди една идея.

— Точно така! — възхити се от себе си той. — Няма начин тя да не ми повярва. Лека нощ и сладък сън, скъпа моя! Довиждане до утре!

Маркизът влезе в лодката и загреба енергично с веслата.

>НОВА ЖЕРТВА

На другата сутрин във вилата на семейство Уотсън кипяха трескави приготовления. Слугите събираха багажа на Джана Уотсън, която имаше намерение на следващия ден да отпътува за Чикаго, където я очакваше съпругът ѝ.

— Не си ли виждала фуркета с брилянта, Ана? — попита тя с тревога в гласа камериерката, която прибираше бижутата ѝ.

— Не, мисис.

— Струва ми се, че вчера бях с него. Може би е опакован с останалия багаж. Дано не съм го загубила, защото няма да си го простя. Подарък е от съпруга ми.

— Сигурно сте го сложили в друга кутия, мисис. Да проверя ли?

— Не си губи времето, имаш достатъчно друга работа.

Влезе един слуга, който носеше на сребърен поднос някаква визитна картичка.

— Заповядайте, мисис. Посетителят желае да го приеме!

Джана Уотсън взе картичката, но като прочете името, написано на нея, каза строго:

— Кажи на този мъж, че днес не приемам никого!

— Той предупреди, че няма да си отиде, докато не разговаря с вас — уточни прислужникът. — Настоява да му отделите няколко минути, за да ви говори по някаква важна работа.

Това незачитане на желанието я ядоса. Тя се нареди да повтори заповедта си, но в този миг на вратата застана маркиз Ролан. Първата ѝ мисъл беше да покаже изхода на дръзкия маркиз, но една такава постъпка можеше да предизвика съмнения у слугите. Тя им заповяда да напуснат стаята и строго смърми посетителя:

— Аз ви мислех за кавалер, маркизе. Съжалявам, че трябва да променя мнението си. Как си позволявате да влизате без покана в стаята ми?

— Извинете ме, мисис! — поклони се ниско маркизът и продължи развълнувано. — Позволих си да дойда, за да изпрося

извинение за вчерашното си държане. Моля ви да извините неразумното ми поведение! Признавам, че се отнесох некоректно към вас.

— Добре, прощавам ви — каза тя по-спокойно, — но при едно условие!

— Какво е то? — прекъсна я нетърпеливо маркизът.

— Искам никога повече да не произнасяте думите, с които прекращавате границата на нашето приятелство! Обещавате ли ми?

— Това условие разбива сърцето ми, но се подчинявам на вашето желание.

— Тогава и аз ще забравя обидното ви държане снощи.

— Да, вчерашният ден беше един от най-нещастните в живота ми, и то не заради вас.

— Не разбирам какво искате да кажете? — полюбопитства тя.

— Случи ми се една неприятност, но не бих желал да ви занимавам с нея — започна той, като че ли с цялото си същество искаше да отклони темата на разговора. — Тази загуба засяга само мен.

— Но моля ви, да не би аз да съм причина за нещастията, което ви е сполетяло? — не преставаше да пита красивата мисис Уотсън.

— Не, вие нямате никаква вина. Но щом настоявате ще ви кажа, защото не е кой знае каква тайна — изгубих си портфейла.

— Къде, в парка ли?

— Не, в езерото, като се наведох да взема греблата, портфейлът падна от джоба ми и потъна във водата.

— Съжалявам много, маркизе! Имаше ли нещо ценно в него?

— Няколко маловажни писма и известна сума пари.

— Голяма ли беше?

— Не много, около 50 000 долара.

— Петдесет хиляди долара! Но това е цяло богатство! — възкликна мисис Уотсън.

— За мен не е — отвърна спокойно маркизът. — Неприятното в случая е, че бях определил тази сума за разноски по пребиваването си тук.

Безразличието, с което маркизът говореше за такава голяма сума пари, направи впечатление на Джана Уотсън. Явно маркизът беше

много богат, щом можеше да си позволи да похарчи толкова пари, и то за толкова кратко време.

— Значи загубата на тези пари ви поставя в неудобно положение? — прецени тя.

— Може би — отговори маркизът. — Ще телеграфирам веднага да ми изпратят пари, но докато ги получа, ще мине поне седмица.

Мисис Уотсън помисли малко и след това каза:

— Аз имам известна сума в себе си. Не желая да ви поставям в неловко положение, но позволявате ли ми да ви я предложа?

Маркизът се възмути:

— Но, мисис, как мога да приема от вас пари!

— А защо не? Нали ще ми ги върнете. Това е просто обикновен заем, услуга, която може да ви направи всеки приятел.

Маркизът въздъхна дълбоко.

— Твърде много ме задължавате! — продължи да се преструва той. — Дойдох да ви поискам извинение, вие ми прощавате и отгоре на всичко ми помагате в този неприятен инцидент. Как да ви се отблагодаря за вашето благородство, мисис?

Той се наведе и целуна ръката ѝ. Тя веднага я отдръпна, но не така рязко, както друг път. Беше ѝ мъчно да гледа как този красив мъж страдаше заради някакви дребни неприятности. Тя излезе за момент и след малко донесе малка чантичка, от която извади пачка банкноти.

— Ето, тук има десет хиляди долара. Вярвам, че ще ви стигнат, маркизе.

— Благодаря ви от цялата си душа за вашето отношение към мен, мисис! — прочувствено каза маркизът и прибра парите в джоба си. — Ще ви върна парите в Чикаго. Надявам се, че ще ми позволите да ви посетя.

— Не, това е доста трудно! Но ще можете да ме срещнете в клуба. Там често се устройват приеми, на които съм задължена да присъствам поради положението на моя съпруг.

— Значи там ще мога да ви видя? — прошепна радостно той.

— Да, но не забравяйте какво ми обещахте!

— В мое лице ще намерите един съвършен кавалер, скъпа мисис Уотсън! — увери я маркизът, сбогува се и тръгна спокойно към хотела си.

Този път беше успял! По-важната част от плана му беше изпълнена. Наистина за него десет хиляди долара не бяха много пари, но те щяха да му помогнат да напусне курорта и да отиде в Чикаго. А там се надяваше с хитрост да измъкне по-големи суми от тази наивна жена, за да продължи охолния си живот.

Когато влезе в стаята си, погледът му се спря върху сметката за престоя му в хотела. Едва ли беше оставена случайно на масата. Това го вбеси, защото управителят на хотела правеше това за трети път. Явно бяха започнали да се съмняват в платежоспособността му, защото дължеше на хотела над 2500 долара. Позвъни на звънеца и след малко управителят на хотела влезе в стаята. Маркизът хвърли небрежно три хиляди долара на масата и високомерно каза:

— Това е за сметката, рестото раздайте на персонала! Изпратете прислужника да събере багажа ми, защото довечера заминавам.

Управителят се поклони ниско и напусна стаята.

— Само как се учуди този глупак! — доволно си каза маркизът. — Богинята на щастието, колкото и да е своенравна, отново се смили над мен.

Беше в добро настроение, защото и близкото бъдеще се очертаваше добро, ако планът му успееше. Освен това Боб му беше съобщил от Ню Йорк, че втората му жена, Мери, живее съвсем уединено в имението си близо до Олбъни. Норт знаеше, че Мери бе получила голямо наследство, затова в главата му се зароди нов смел план, чрез който се надяваше да вкуси нещо от това голямо богатство. Самоуверената му усмивка показваше, че беше сигурен в дяволския си план.

След малко влезе слугата. Той получи нареждане да събере веднага багажа на маркиза и да купи един билет за първия параход, заминаващ за Чикаго. Още същата вечер Норт напусна Уайтхол и се отправи към милионния град, който щеше да стане арена на новите му подвизи.

НАРУШЕНОТО ПРАЗНЕНСТВО

Ирма и Юнона пристигнаха благополучно в Луисбърг. Там бързо намериха евтин хотел и в него наеха една малка стая. Тъй като бяха много изморени, Ирма реши да останат няколко дни в градчето.

Юнона се радваше, че прозорецът на стаята гледаше към пазара, защото можеше да стои на него по цял ден и да наблюдава пазаруващите хора. Както стоеше облегната на прозореца, тя попита:

— Мисис, оттатък пазара има някаква особена къща. Постоянно влизат и излизат хора. Дали няма някакво празненство? Ето и сега, тичат като луди, влизат вътре и после излизат, махат с ръце. Има нещо там, мисис!

Ирма стана от канапето и се приближи до прозореца. Зад пазара наистина се виждаше фасадата на някаква красива сграда. Пред нея имаше доста хора, които се вълнуваха от нещо. Ирма се вгледа в тълпата, но не можа да разбере причината за вълнението им.

— Юнона, ти сигурно си гладна. Хайде да отидем в гостилницата и да хапнем.

— Юнона винаги гладна — зарадва се негърката. — Много обича да яде!

Ирма се усмихна, но през главата ѝ веднага премина мисълта, че парите им бяха на привършване.

Когато влязоха в гостилницата, тя беше празна, но масата за хранене беше сложена, което показваше, че има и други клиенти. Откъм коридора се чуха разни гласове и Ирма изпрати Юнона в стаята за слугите, защото познаваше добре американските предразсъдъци спрямо негрите. В този миг шумът отвън нарасна и в салона влязоха няколко човека. Между тях беше и управителят на хотела, придружен от съпругата си.

— Ще ви помоля за малко тишина! — извика той. — Ако продължаваме да говорим всички едновременно, няма да можем да се разберем. Хайде, разкажи какво се е случило. Тя ще дойде ли или не?

— Не, няма да дойде! — каза мъжът, към когото се бяха обърнали. — Когато й телефонирахме и настоятелно я помолихме да приеме поканата ни, тя отвърна, че няма желание. След това се извини, че е болна, а последния път не даде никакво обяснение.

— Това е голяма беда! — изохка жената на управителя. — Благотворителното празненство може да се провали.

— Така е — потвърди мъжът. — Концертът е немислим без нея.

— И какво мисли комитетът за това? — попита управителят.

— Че концертът трябва да се отложи.

— Да се отложи няколко часа преди началото на празненството? Това е невъзможно, публиката ще недоволства!

— Но кой няма да дойде? Нищо не мога да разбера! — намеси се един от присъстващите.

— По-видните граждани тук отдавна искат да последват примера на големите градове и да направят благотворителен концерт в полза на бедните — обясни управителят. — За тази цел се създаде организационен комитет, който с много усилия успя да убеди една от прочутите певици на Съединените щати да участва в концерта. Но точно днес, в деня на концерта, тя отказва да дойде. Това е направо катастрофа!

— В този случай вината е на комитета — каза мъжът.

— Донякъде е така, затова кметът се чуди какво да направи. Ако не е съпругата му, която е много енергична жена, да се е скрил в миша дупка.

Този разговор направи впечатление на Ирма. Хрумна ѝ, че тя би могла да замести певицата, която беше отказала да дойде. Но дали ще можеше да задоволи вкуса на тукашната публика? Щеше ли да бъде в състояние да пее пред много хора, след като толкова време не беше пяла пред публика? Тези мисли я притесняваха. От друга страна, тя помисли за бедните, които щяха да бъдат излъгани в надеждата си да получат някаква помощ, ако концертът не се състоеше. Реши, че трябва да опита, затова стана и отиде при жената на управителя. Поздрави я любезно и попита:

— Как бих могла да разговарям със съпругата на кмета?

— Със съпругата на кмета ли? Страхувам се, че сега е много заета — отвърна ѝ тя.

— Разбирам това, но аз искам да ѝ съобщя нещо във връзка с концерта, който трябва да се състои тази вечер — обясни кротко Ирма.

— Така ли? — учуди се жената и погледна през прозореца. — Виждате ли онзи висок господин, който минава през площада, придружен от една дама?

Ирма потвърди, като кимна с глава. — Това са кметът и съпругата му — продължи жената. — Докато сервират обяда, можете да отидете и да разговаряте с нея.

Ирма ѝ благодари и напусна бързо ресторанта. Настигна кмета и съпругата му, които разговаряха оживено. Лицето на кмета беше червено от гняв. Виждаше се, че и съпругата му е не по-малко ядосана, но се мъчеше да го успокои.

— Не зная какво да правя — говореше кметът. — Въпросът е как да успокоя публиката, и то няколко часа преди концерта. Какво ли ще направят, като разберат истината!

— Но какво си виновен ти, че певицата е отказала няколко часа преди концерта?

— Не разбираш ли, че това никого не интересува! Аз съм организаторът на това празненство, следователно съм единственият отговорен. Ох, по-добре никога да не ми беше минавала през ума тази злополучна идея!

Съпругата му не отговори. Тя добре разбираше, че това е истината. Той продължи ядосано:

— Ти си виновна за всичко! Толкова настояваше за този концерт! Кой знае как ще свърши всичко това?

— Извинете ме, ако ви безпокоя — звънна до спорецките приятен женски глас. — Не бихте ли ми отделили две-три минути?

Двамата съпрузи се обърнаха. Пред тях стоеше Ирма, която се бе приближила, без те да я забележат. Кметът вдигна шапка за поздрав, любувайки се на красивото лице на непознатата.

— Случайно научих за затруднението, в което се намирате — каза Ирма предпазливо. — Аз съм певица. Може би бих могла да заместя певицата, която ви е отказала да дойде?

Съпругата на кмета я изгледа недоверчиво и бързо попита:

— Певица ли сте по професия? Как се казвате?

— Не бих желала да се знае името ми. Пяла съм във Филадельфия пред отбрано общество, затова мисля, че ще мога да задоволя вашия

вкус.

— Дамата, която за нещастие ни отказа, е първокласна певица. Публиката я познава и я очаква с голямо нетърпение. Смятате ли, че ще можете да я заместите достойно? — изгледа я недоверчиво съпругата на кмета.

Ирма не отговори. Кметът дръпна жена си встрани и ѝ каза:

— За бога, нека да опитаме. Важното е да пее горе-долу прилично. Освен това е красива и външният ѝ вид ще отвлече вниманието на публиката. Направи поне един опит!

Жената кимна с глава и се обърна към Ирма.

— Добре, приемаме предложението ви! Но позволете ми да ви попитам имате ли подходящ тоалет?

— Не съм очаквала, че ще трябва да пея, затова не съм много подготвена — смутено каза Ирма.

— Това няма значение — каза невъзмутимо жената. — Ще ви изпратя една рокля и шивачка, която да я преправи. Къде живеете?

— Тук, в хотела.

— Благодаря ви! Най-късно след час шивачката ще бъде при вас с роклята.

Ирма се поклони леко и си тръгна, а кметицата каза на съпруга си:

— Изпълних желанието ти, но дали няма да се изложим тази вечер? Може да е някоя непрокопсаница, щом живее в хотела. И да е пяла някакви песни пред общество, което според нея е изискано. А сега си въобразява, че може да замести такава известна певица.

— Нищо не можем да направим. И аз мисля, че ще се изложим, но главното е да се състои концертът. Ако пее лошо, негодуванието на публиката ще се излее първо върху нея, а след това върху нас.

— Но представяш ли си, че ще станеш за смях, ако тя наистина не може да пее?

— Пак ти казвам: главното е, че е красива. Така че, ако не бъде задоволен слухът на публиката, ще се насладят поне очите ѝ.

Съпругата му го изгледа ревниво и каза ядосано:

— Какво пък толкова хубаво виждаш в нея? На мен не ми трябва красавица, а певица. Аз си умивам ръцете, изборът е твой.

„Наистина е така! За първи път и ти да изпълниш мое желание!“ — каза си наум кметът, но не посмя да отвори уста.

— Сега се прибирам, за да изпратя рокля на тази чужденка — продължи жена му, — а ти иди и дай необходимите нареждания за довечера.

Кметът се отправи с широки крачки към залата, където щеше да се състои концертът. Един слуга тъкмо разлепваше някакво съобщение, а до него стояха членовете на комитета с недоволен вид.

— Стойте, не залепвайте това съобщение! — тичешком се приближи кметът. — Нося ви една добра новина: концертът ще се състои!

— Нима певицата е решила да дойде? — запитаха едновременно няколко човека.

— Не, няма да дойде! Ще я замести друга певица, преди малко говорих с нея.

— Как се казва?

— Не мога да ви кажа, защото тя не желае да се съобщава името ѝ. Мога само да ви кажа, че е изключително красива жена!

— Кмете, внимавай да не те чуе жена ти! — предупреди го на шега един от мъжете.

— Щастлив съм, че концертът ще се състои! — радостно заяви кметът, без да обръща внимание на забележката. — Ще ви помоля да бъдете точни довечера.

— Не се безпокойте! Точно в седем часа всички ще бъдем тук — увериха го членовете на организационния комитет.

Мъжете бързо се сбогуваха, защото горяха от нетърпение да съобщят по домовете си, че известната певица ще бъде заместена от някаква непозната чужденка.

БЛАГОТВОРИТЕЛНИЯТ КОНЦЕРТ

В седем часа няколко члена на комитета дойдоха в хотела. Ирма беше наметнала мантията си, за да бъде готова за излизане. Тя отказа файтона, който ѝ предложиха, защото залата беше на стотина крачки от хотела, и последвана от Юнона, прекоси мълчаливо площада, придружена от представителите на комитета. Имаше още половин час до концерта, затова и предложиха една малка стая, в която да изчака началото му.

Сърцето на Ирма биеше неспокойно. Тя разбираше, че трябва да пее пред публика, очакваща среща с именита певица. Започваше да се притеснява дали ще успее да спечели симпатиите на публиката. Само мисълта, че всичко, което правеше, беше за бедните, ѝ даваше сила и вяра, че ще може да се справи. В стаята беше доста топло и тя свали от раменете си мантията.

— О, мисис много красива! — извика негърката. — Юнона не може да се насити да гледа мисис.

Ирма наистина беше прекрасна. Зелената копринена рокля обгръщаше изваяното ѝ тяло. Ако някой я срещнеше на морския бряг, би помислил, че е нимфа, излязла от морските дълбини. Аристократичните ѝ ръце и лебедовата шия бяха открити и без никакви скъпоценности. Едва ли някой би забелязал тяхната липса, защото тя самата беше едно рядко бижу. Красивото лице, големите тъжни очи, великолепното тяло биха привлекли всеки.

— Не ме гледай така, Юнона! — помоли тя негърката.

— Мисис казва да не гледа, но Юнона не може. Юнона иска гледа постоянно мисис. О, мисис много красива! — плесна възхитено с ръце черното момиче.

Отвън, в коридора, вече се бяха събрали членовете на организационния комитет и разговаряха помежду си.

— Кажете ми наистина ли е толкова красива, както казва кметът? — питаше един от тях.

— Имаше качулка на главата и не можеше добре да се види лицето ѝ, но и това, което успях да видя, показваше, че е доста красива.

— Дали да погледнем през ключалката на вратата и да се убедим? — предложи друг.

— О, аз вече опитах, но ключът е в бравата и нищо не се вижда.

— Щом е така, не ни остава друго, освен да чакаме. Нали ще трябва да излезе от стаята, за да отиде на сцената!

— А кога ще дойде нейният ред? — попита нетърпеливо някой.

— Най-напред ще пее мистър И., след това ще има изпълнение на цигулка, после дует на сестрите Л., след това ще пее хорът и най-накрая — тази чужденка.

— Сигурен съм, че ще се изложи!

— Откъде сте толкова сигурен? — запитаха едновременно няколко гласа.

— Вярвате ли, че една прочута певица би живяла в този малък хотел. Кой знае откъде идва, а и никой не е наясно певица ли е изобщо или не. Според нейните думи е пяла някъде в източните щати, неизвестно пред каква публика. Така че според мен не бива да очакваме много от нея!

В този миг започнаха да пристигат файтоните на по-видните жители на градчето. Концертната зала беше препълнена със слушатели. Името на прочутата певица беше привлякло много хора от Луисбърг и околностите му. Всички те бяха платили високите цени на билетите със съзнанието, че съчетават полезното с приятното. Слухът, че звездата все още не беше пристигнала, се разнесе с бързината на мълния и причини голямо недоволство от комитета. Но хората бяха и любопитни да чуят как пее чужденката, която трябваше да замени известната певица.

Първоначалният ентузиазъм на кмета беше спаднал. И него го тревожеше каква ще бъде реакцията на публиката. Като погледна още веднъж часовника си, той даде знак да започне концертът. Музикантите изсвириха една увертюра, но тя не привлече особено вниманието на зрителите. В залата беше шумно, а това не предвещаваше нищо добро за кмета, който от напрежение беше плувал в пот. Съпругата докосна треперещата му ръка и прошепна:

— Стегни се малко, какво си се разтреперил! Излагаш се пред хората.

— Ти не разбираш ли — отвърна той, — че ако чужденката не им хареса, всичко ще се стовари на моята глава?

— Не мисли сега за това — успокояваше го жена му. — Няма да ти отрежат главата!

След увертюрата започна изпълнението на цигуларя. Младият човек беше посредствен музикант, но от известно семейство и публиката остана спокойна. А и той нямаше никакви големи претенции по отношение на способностите си. Докато аплодираше края на изпълнението му, публиката коментираше непознатата певица.

— Но откъде е тя? Дали може да пее поне сносно?

Тези въпроси се чуваха отвсякъде, без да има кой да им отговори.

Отново настана тишина, защото на сцената излязоха две млади жени. Ако изпълнението на цигуларя беше посредствено, то техния дует заслужаваше само съжаление, защото пееха доста фалшиво. Но публиката се отнесе благосклонно и към тях, все пак и те бяха от известна фамилия.

След тяхното изпълнение имаше кратка пауза, в която кметът трябваше да произнесе реч и да съобщи за отсъствието на известната певица. Той отиде при един свой приятел, който също беше член на комитета, и го помоли:

— Направи ми удоволствието да подготвиш публиката за промяната в програмата! Аз не мога и две думи да кажа, нещо ми се е схванало гърлото.

— Съжалявам, но не желая да съдят мен заради твоите грешки. Търси начин да излезеш от това неприятно положение, вместо да хитруваш.

Другите членове на комитета се приближиха и един от тях се обърна към кмета:

— Хайде, мистър, качете се на сцената и говорете на публиката!

С тяхна помощ, примрял от страх, кметът се изкачи на сцената.

— Уважаеми съграждани! — замънка той. — Съжалявам, но трябва да ви съобщя нещо неприятно. Непредвидени обстоятелства попречиха на прочутата певица Б. да участва в благотворителния ни концерт.

В залата се възцари мъртва тишина. Кметът изтри потта от челото си и продължи:

— Една певица, която случайно се намира в нашия град, благоволи да замести мис Б. Но тъй като времето за подготовка беше кратко, моля да проявите снисхождение към нея и да мислите повече за благотворителната цел на този концерт.

Кметът се поклони и напусна сцената. Вярваше, че най-тежката част от неговата задача е изпълнена. Но публиката зашумя още повече, коментирайки изказването му. Чуваха се различни мнения от всички страни:

— Хубава изненада! Кой я знае как е попаднала тук!

— Каква певица е, щом живее в третокласен хотел! Би трябвало да освиркаме и кмета, и нея!

— Какво ще правим с венците, подготвени за певицата Б.? — попита една дама, която беше направила огромен венец и не искаше да го дава на някаква неизвестна певица.

— От листата ще направим една салата за кмета! — присмя се някой.

Раздразнени от това, че няма да видят известната певица, зрителите се настроиха враждебно към Ирма. Членовете на комитета отново наобиколиха кмета.

— Мистър, време е певицата да излезе пред публиката! Кой ще я изведе?

— Аз ще отида! — въздъхна кметът и тръгна към стаята на Ирма с походката на човек, когото са осъдили на смърт.

В стаята си Ирма вече съжаляваше, че бе приела да пее на този концерт. Притесненията, ще я харесат или не, не излизаха от главата ѝ и тя с трепет очакваше да я повикат на сцената.

Някой почука на вратата. Юнона отвори и кметът застана пред Ирма.

— Извинявам се, че ви безпокоя, но вече е време да излезете на сцената!

И той подаде учтиво ръка на Ирма.

Членовете на комитета, които ги посрещнаха, останаха поразени от красотата на Ирма. Кметът беше удовлетворен от тяхната реакция и гордо изведе Ирма на сцената, след което отново се върна зад завесите.

Тя остана сама пред публиката. Шумът в залата стихна, чуваше се само шепот на възхита:

— Но това е божествена хубост!

— Същинска богиня!

Пианото отрони първите тонове. Ирма запя малко несигурно, но постепенно самочувствието ѝ се възвърна. Кристалночистият ѝ глас изпълни залата. Публиката заслуша внимателно тъжната песен на непознатата певица. Ирма пееше, притворила очи. Гласът ѝ се издигаше високо, изведнъж падаше ниско долу, раздиран от тъжни тонове, след това отново зазвучаваше като мощна стихия, повличаща всичко след себе си.

Когато свърши първата песен, тишина остана да властва в салона. Ирма се поклони и кметът излезе да я изведе.

Изведнъж всеобщо въодушевление обхвана публиката. Избухна буря от аплодисменти, каквито не бяха чувани в тази зала. Лицето на кмета сияеше от доволство. След изживяния страх, този миг беше един от най-щастливите в живота му.

Залата замлъкна отново, защото Ирма се появи на сцената за втората песен. Игривата увертюра повдигна настроението на публиката, а забележителният глас на красивата певица покоряваше сърцата на всички. Със своето изпълнение тя беше надминала звездата, отнесла се така недостойно към хората от градчето. Публиката прехласната гледаше и слушаше Ирма. Още малко — и всички биха се хвърлили на сцената, за да ѝ изразят възхищението си. Взрив от аплодисменти и викове „Браво!“ изпълниха залата и след втората песен.

Между ценителите на музикалното изкуство, седнали на първите редове, беше и един от най-известните критици на Америка, който се ползваше от правото да дава оценка от последна инстанция, но за съжаление трудно можеше да бъде удовлетворен от някой изпълнител. Стоящите около него поискаха мнението му за певицата.

— Доволен съм — отвърна важно старецът.

Думите му веднага направиха впечатление, защото всички знаеха, че той рядко одобряваше нещо.

Лавровите венци отново бяха донесени и поднесени на Ирма. От стеснение страните ѝ пламнаха като божури. Очите ѝ блестяха от щастие, защото от всички страни ѝ подаваха букети и кошници с цветя.

Ирма не можеше да повярва, че е спечелила до такава степен уважението на публиката.

В това време членовете на комитета бяха заобиколили кмета и говореха един през друг:

— Гледай го старата лисица! Преструваше се, че трепери от страх, а през цялото време е знаел, че е довел първокласна певица. Казвай: как се казва тя, откъде е?

Но кметът само се усмихваше и мълчеше. Все пак след малко отговори весело:

— Бога ми, не зная коя е! Тя не иска да си каже името.

Ирма пък беше заобиколена от ценителите на музикалното изкуство. Те всичките ѝ изказваха възхищението си.

Мъжете от организационния комитет полагаха всички усилия да получат някакви сведения за Ирма. Един от тях се сети:

— С нея има някаква негърка. Да отидем и да я разпитаме.

— Тази идея наистина не е лоша — съгласиха се останалите и тръгнаха към стаята на Ирма.

Юнона спокойно очакваше господарката си, когато изведнъж вратата се отвори и мъжете нахлуха вътре.

— Кажи ни, момиче, откъде е господарката ти, как се казва?

— Ето, вземи тези пари да се почерпиш! — опитваха се да я подкупят те.

Юнона невъзмутимо прибра парите в джоба си и после попита наивно:

— Какво иска маса да знае?

— Да ни кажеш коя е господарката ти! — в един глас извикаха членовете на комитета.

— О, това голяма тайна, Юнона не може да каже! Но господарката пяла много... във всички големи градове... пред графове и принцове!

Мъжете разтвориха широко очи. След кратка пауза един от тях продума дълбокомислено:

— Всичко е ясно! Тя пътува инкогнито, затова се е настанила в третокласен хотел.

След това отново дадоха пари на Юнона и я попитаха:

— Къде е пяла напоследък господарката ти?

— О, тя била в Ню Йорк, после Филадельфия, Нови Орлеан, Сейнт Луис — излъга негърката.

— Изглежда е някоя много известна певица, но ние ще научим всичко за нея! — заключи един от мъжете и се обърна към Юнона. — Ела с нас, за да прибереш венците и цветята, които господарката ти получи.

Юнона ги последва, сияеща от щастие. Дори няколко човека ѝ помогнаха да пренесе цветята в стаята на Ирма, като не преставаха да я отрупват с въпроси. Но Юнона беше достатъчно хитра, за да не се хване на въдицата им. Само прибираше парите, които ѝ даваха, и обясняваше с намеци колко велика певица е господарката ѝ и колко щастливи трябва да бъдат те, че е приела да пее в такова малко градче.

Възбудата в залата не намаляваше. Ирма изведнъж беше станала център на кръг от ценители на изкуството, както и на други, които не разбираха толкова от музика, но разбираха от красота. Всички те се надпреварваха да ѝ изкажат възхищението си от нейния глас.

Като видя съпругата си, кметът веднага отиде при нея.

— Е, какво ще кажеш за моя избор? — попита той самодоволно.

— Не забравяй, че изборът беше мой! — възрази остро тя.

— Добре, така да бъде! — съгласи се веднага той. — Важното е, че публиката не остана излъгана в очакванията си.

— Дори бих казала, че певицата надмина очакванията им.

— Все пак ми е интересно да разбера коя е тя!

— Защо? Напротив, тази неизвестност я прави още по-интересна — прецени жена му.

— Имаш право! — одобри идеята ѝ кметът.

ТРИУМФЪТ НА ПЕВИЦАТА

Най-после страстите позатихнаха и концертът можеше да завърши. Публиката обаче малко се интересувахе от другите артисти, очите на всички бяха отправени към красивата певица, която разговаряше с кмета и съпругата му.

Официалната програма беше свършила, но зрителите, завърнали се по местата си след бурните аплодисменти към Ирма, сякаш очакваха нещо.

Кметът прошепна нещо на Ирма, тя кимна утвърдително и кметът с грейнало от радост лице се обърна към публиката:

— Скъпи съграждани! След моята настоятелна молба нашата гостенка благоволи да изпее още една песен. От името на всички нас ѝ благодаря за този жест!

Бурни аплодисменти и възгласи потвърдиха думите на кмета. Този път нищо не притесняваше Ирма. Тя беше щастлива от топлия прием на публиката и запя една тъжна песен. В нея изля болката от загубата на детето си, от страданията, които и беше поднесла съдбата. Тъгата, която бликаше от изстрадалото ѝ сърце, заля публиката и я прикова по местата. Никой не помръдваше. Всички бяха вперили очи в певицата и в много от тези очи блестяха сълзи.

Като завърши песента с едно трогателно кресчендо, Ирма се остави на бурята от аплодисменти, които заляха залата. Тя не можеше да познае тази хладнокръвна, спокойна публика, пред която бе застанала със страх само преди половин час. Не беше очаквала, че песните, които изпя, ще имат такова въздействие. Много от тях се втурнаха към сцената и само намесата на кмета спаси Ирма от ентусиазираната публика.

Първенците на града бяха предвидили след концерта малък прием и кметът с грейнало от радост лице поведе Ирма към залата, в която щеше да се състои тържеството. След тях вървяха и другите поканени, които естествено бяха от висшите среди на градчето.

Ирма беше настанена на почетно място, украсено с цветя. Кметът и съпругата му седнаха до нея. Известният критик беше поставен отляво на певицата. Старецът я наблюдаваше с любопитство и съжеляваше, че никога досега не бе слушал тази знаменитост, която сигурно имаше сериозни причини да пази в тайна името си. Възхитен от пеенето ѝ, той не се въздържа дълго и я заговори:

— Поднасям ви моите възхищения! Вие ни доставихте истинска наслада. Трябва да ви призная, че от първата песен бях изненадан, втората ме заинтересува, а третата направо ме плени. Това е наистина много за мен, защото аз, меко казано, съм доста претенциозен.

Ирма се изчерви и наведе красивата си глава, благодарейки с такава мила усмивка, че старецът беше трогнат до дъното на сърцето си.

— Стойка на богиня, лице на ангел и този божествен глас — прошепна с удоволствие критикът. — Трябва да внимавам птичката да не изхвъркне.

Старият мъж почувства непреодолимо влечение към красивата си съседка и той, от устата, на когото много рядко се чуваха похвални думи, започна да гали хубавата жена с думи и погледи.

Приятелите го наблюдаваха и бяха много учудени от неочакваната промяна. Те с радост забелязаха, че в него е изчезнал някогашният безпощаден критик и отрицател.

Енергичната съпруга на кмета не можеше да го възпре да гледа със захласнат поглед красивата Ирма. Той стана тържествено и чукна с чашата си по масата, за да привлече вниманието на гостите.

— Почитаемо събрание — започна той, — днешният ден ще остане незабравим за мене, защото в навечерието на концерта получих съкрушителното известие, че в последната минута певицата, която ни беше обещала своето сътрудничество, ни е изоставила и отказала да вземе участие в концерта, устроен с толкова голям труд и старание в полза на бедните в Луисбърг. Концертът можеше да не се състои и ние да се провалим. Обаче провидението помисли и за нас. Помощта дойде неочаквано. На върха на опасността, на отчаянието, когато аз вече бях готов да съобщя, че концертът се отлага, ние бяхме спасени.

Уважаеми дами и господа! Да ви описвам ли впечатлението, което ми направиха тези песни, които като че ли идеха от небето. Не, не мога да ви го опиша!

Нашата нова певица, която ни дари с такава готовност своята подкрепа, ще остане незаличима в спомените ни. Виждам, че не е възможно да изкажа от името на комитета, организирал днешното празненство, дълбоката и искрена благодарност, но кой би могъл да изрази напълно тези отлични впечатления!

Ние трябва да заплатим хилядократно за тази благосклонност, която ни извади от това положение, надминала всички наши очаквания, очакванията на слушателите. Преизпълнен с радост, вдигам чашата и пия за щастието на нашата нова звезда.

Наздраве! Наздраве!

С шумно одобрение гостите, станали на крака, повториха наздравицата.

— Никой да не пие вече от тази чаша! — извика кметът въодушевено, като хвърли чашата си на земята.

— Но ти съвсем си си изгубил ума! — прошепна жена му, на която той се струваше неузнаваем.

Гостите от всички страни се трупаха около Ирма, за да се чукнат с нея и да се полюбуват на хубавото ѝ лице.

Юнона стоеше в съседната стая сред цветята и венците. Тя също бе заобиколена от група почитателки, които я разпитваха постоянно.

Негърката не знаеше какво да прави от радост. Тя се стараеше да дава колкото е възможно по-неясни и тайнствени отговори, за да възбужда още повече любопитството на слушателите си. Изпитваше удоволствие да говори пред много хора.

— Няма никакво съмнение — промълви един от по-будните, — че въпросът стои така. Певицата се е ангажирала с някои договор и се крие тук под чуждо име, за да се избави от неприятности. Негърката знае това и не издава нито дума.

— Да, но тя ми каза преди малко, че певицата наскоро е пяла у една високопоставена личност! — възрази друг. — Възможно е да е било пред самия председател. Много пари трябваше да дам на тази негърка, докато ни каже нещо. Много е лакома за почерпки.

— Това се разбира от само себе си, свикнала е да получава само едри подаръци — отговори друг.

В това време Ирма напусна за минута залата и отиде да види какво прави Юнона. Изведнъж чу след себе си шумолене на рокля.

Съпругата на кмета вървеше след нея. Двете влязоха в една странична стая, където нямаше никой.

— Ах, извинете ме, мисис! — каза съпругата на кмета. — И аз съм задължена от своя страна да ви благодаря от името на комитета, понеже и дамите взеха участие в устройването на концерта. Тази благодарност ние искаме да изразим чрез един малък подарък. Заповядайте!

Съпругата на кмета подаде на Ирма малка изящна кутийка.

Певицата отказа с жест.

— Приемам на драго сърце благодарността на дамския комитет — каза тихо тя. — Но най-категорично отказвам да приема подаръка, понеже аз приех да пея по собствено желание, безвъзмездно и в полза на бедните. Моля да ме извините, но не мога да постъпя другояче.

— Но това е само един подарък, а не някакво възнаграждение — обясни съпругата на кмета.

— Добре, приемам го — каза Ирма. — Но ви моля да употребите съдържанието на тази кутийка в полза на бедните в Луисбърг.

Учудена, съпругата на кмета отстъпи крачка назад.

— Позволете ми един въпрос. Изглежда, че сте много богата, щом, без да мислите много, правите такъв подарък на бедните.

Ирма се усмихна тъжно.

— Моля ви, избавете ме от този отговор. Повтарям, че не съм певица по професия. Радвам се само, че можах да ви бъда полезна с моите скромни възможности.

Съпругата на кмета не беше чувствителна натура, но жертвата и предаността на тази жена я трогнаха.

— Ще постоите ли още известно време в този град? — попита тя.

— След няколко дни ще замина надалече — отговори певицата.

— Тогава изпълнете ми поне една молба. Много ви моля до деня на тръгването си да останете наша гостенка.

Ирма прие с благодарност поканата и отиде при Юнона, а съпругата на кмета се върна с кутийката в залата.

Негърката беше в съседната стая и изръмжа от радост като видя своята господарка.

Ирма разказа на черното момиче за успехите си през деня.

— Юнона е много благодарна — отговори негърката. — Всички хора идват при Юнона и питат коя е тази мисис. Юнона им разказа разни неща. И сложи в джоба много пари за почерпка. Сега Юнона много богата.

Тя бръкна в джоба си и раздрънка парите, които бяха вътре.

— Вижда се, че добре си лъгала хората с хубави приказки — каза Ирма усмихната.

— Разбира се, разказах им много! Какво ли не! Юнона им каза, че мисис принцеса! Само че предрешена. Всички вярват, каквото казва Юнона. Те питат постоянно и дават за почерпка. Това много хубаво!

Певицата се върна в залата, където я очакваха с голямо нетърпение.

След като покани всички да седнат, съпругата на кмета стана и каза:

— Като председателка на дамския комитет трябва да поднеса на нашата уважаема певица нашите искрени благодарности. Почетният подарък от 5000 долара, който бе й поднесен и предложен от името на комитета, тя отстъпи доброволно на бедните от град Луисбърг. Колкото хубав и чист бе гласът ѝ, толкова благородни, великодушни и чисти са нейните чувства. Подаръкът, за който ѝ благодаря от името на дамския комитет, предавам на благотворителната комисия и поканвам уважаемите присъстващи да извикат заедно с мен в чест на щедрата дарителка едно дружно и прочувствено „Да живее!“.

Невъзможно е да се опишат аплодисментите, които последваха тези думи, казани от съпругата на кмета. Гостите заобиколиха певицата. Кметът с големи усилия можа да я спаси да не бъде отегчавана повече от любопитните. Благотворителната комисия, която също присъстваше, остана много учудена от подаръка и благодари сърдечно на певицата от името на бедните.

— Поканих я — пошепна кметицата на мъжа си. — Ще остане няколко дни у нас.

Кметът едва се въздържа да не извика от радост.

— Стаите за гости разчистени ли са? — попита той.

— Разбира се — отговори съпругата му. — Изпратих веднага човек у дома и заповядах всичко да бъде приготвено.

— Ние скоро ще станем от масата — каза кметът. — Не се съмнявам, че нашата звезда е много уморена.

Дойде време гостите да се разотидат. Кметът с мъка извади Ирма от кръга почитатели, които се бяха струпали около нея.

Певицата наметна бързо мантията си и се сбогува с гостите, които я бяха наобиколили, за да я канят да ги посети в домовете им.

Кметът беше ангажирал два файтона и в единия се качи Юнона с венците и букетите.

Множеството чакаше във фоайето пред залата.

Най-запалените стояха с часове, докато се покаже певицата. Избухнаха нестихващи възгласи, когато Ирма се качи във файтона с кмета и съпругата му.

Всички се трупаха около тях, за да хвърлят още един поглед на певицата. Кочияшът седеше на капрата и не знаеше накъде да потегли, тъй като конете не можеха да мръднат от хората.

— Ние ще теглим файтона! — извика един гръмлив глас. — Разпрегнете конете, момчета!

Кметът, също така разчувстван, се опитваше да успокои множеството, но всичко бе напразно. Новината за щедростта на певицата и за благородния ѝ жест се бе разнесла със светкавична бързина.

В това време младежите разпрегнаха конете и ги изтеглиха настрани.

— Ура! Да живее! Ура! Ура! — викаше тълпата.

Файтонът потегли, движен от впрегналите се доброволно млади мъже.

— Боже, само да не ни преобърнат! — извика кметът уплашен. Улицата слизаше надолу и можеше да се случи нещастие.

Множеството заобикаляше файтона и образуваше шпалир от двете страни.

Въодушевлението не стихваше.

Най-после това лудо пътуване свърши. Файтонът влезе през отворената врата на красивата вила, в която живееше кметът.

Слугите срещнаха големи трудности при задържането на тълпата извън входната врата. Ирма бе внесена почти на ръце в къщата.

Най-после портата се затвори и хората се разпръснаха.

Ирма беше отведена от съпругата на кмета на първия етаж на вилата, където се намираха разкошно мебелираните стаи. Една от тях

бе определена и наредена за нея. На Юнона бе дадена една малка стаичка и тя чакаше радостна пристигането на младата си господарка.

Съпругата на кмета се оттегли и Ирма остана сама с Юнона.

— Щастлива съм днес — каза Ирма на негърката. — Чувствам се твърде уморена от вълненията, които преживях и които ме изтощиха.

— Да, и хвалбите понякога причиняват ядове и грижи — каза негърката хитро. — Мисис трябва да отиде сега да си легне. Това легло не е като онова в гората.

— Само моите преследвачи да не разберат, че се намирам тук! — загрижена промълви Ирма.

— Не бой се, мисис! — утеши я негърката. — Юнона е тук. Тя ще пази мисис. Всякога. Мисис може да спи спокойно. Юнона е винаги при тебе и бди.

В ЧИКАГО

— Вие ли сте наистина, уважаема мисис? Вече се бях отчаял напълно, че някога ще ви видя.

С тези думи маркиз Ролан поздрави мисис Уотсън, Джана Уотсън, която бе дошла, придружена от съпруга си, на едно празненство в централния клуб в Чикаго.

В своя бял бален костюм и розови страни младата жена изглеждаше като розова пъпка.

Тя подаде приятелски ръката си на маркиза и го попита за здравето и заниманията му.

От своя страна мисис Уотсън каза:

— Съпругът ми бе много зает. Едва сега можем да поотдъхнем малко и да изпълним обществените си задължения. Вярвам, че няма да откажете да дойдете на нашите приеми, г-н маркиз?

— Искате ли питане, уважаема мисис! Разбира се, че ще дойда, щом на мен, един нещастник, подарявате тази милост и това благоволение.

— Мълчете! Спомнете си за обещанието и елате сега да ви представя на моя съпруг.

Мистър Уотсън беше млад и много красив мъж. Неговото сериозно лице бе украсено с малка брада. Големите му и силни очи имаха остър и проницателен поглед.

— Съпругата ми вече ми е говорила за вас, г-н маркиз! — каза Уотсън, след като бе представен и леко се поклони. — Надявам се, че ще имам удоволствието да ви видя и поздравя в дома си.

— Няма да се откажа да ви поднеса моите сърдечни поздрави и да приема с признателност доброжелателната ви покана! — отговори маркизът. — Позволявате ли ми да ангажирам вашата съпруга за следващия танц?

— С удоволствие! — отговори вицегубернаторът с изискана любезност. — Аз не танцувам и съм принуден да препоръчвам на съпругата си благосклонното внимание на господата.

Маркизът отведе мисис Уотсън в залата за танци.

— Знаете ли, мадам, че се чувствам много нещастен! — пошепна той на мисис Уотсън.

— Но, г-н маркиз, вашето обещание!

— Аз държа на обещанието — съвсем друго ме прави нещастен.

— Да нямате някоя нещастна любов? — попита мисис Уотсън на шега. Виждаше се, че този въпрос не е от сърце.

— И това не е. Вие помните, струва ми се, мадам, сумата, която ми дадохте в Уайтхол.

— Ах, моля, не ми говорете за тази дребна работа — каза мисис Джана Уотсън и въздъхна облекчено, понеже изпитваше жив интерес към този красив мъж.

— Да, представете си какво е моето нещастие — продължи маркизът с престолено учудване. — Нотариусът, който е натоварен да управлява в мое отсъствие имуществата ми във Франция, ми писа, че е изразходил значителна сума за купуването на едно имение. Чрез него той е искал да увеличи доходите ми. Но днес получих друго писмо, в което ми съобщава, че е срещнал големи трудности. Следователно за мен не остава друго, освен да се върна незабавно във Франция и да уредя сам работите си.

Мисис Джана Уотсън се уплаши.

— И после ще се върнете ли пак? — попита тя, като задържа за малко дъха си.

— Това зависи от обстоятелствата. Мисля, че тази възможност не е много голяма.

Младата жена не отговори. Нейната мисъл потъна в неприятната перспектива, че вече няма да може да види маркиза.

— Моля ви да ми дадете адреса на някоя вярна приятелка — продължи маркизът, — на която да изпратя взетата от вас сума, тъй като искам да се издължа веднага след връщането ми във Франция.

— Но, моля, не споменавайте повече за тази дреболия! — прекъсна го Джана Уотсън енергично. — Наистина ли ще заминете? Това кажете! — зададе повторно тя въпроса рязко.

— Трябва да напусна Чикаго, мисис, тъй като друго не ми остава да правя. Средствата едва ще стигнат за връщането ми, а докато пристигне друга сума, трябва да минат цели седмици, може би и месеци.

Мисис Джана Уотсън погледна надолу замислена. След това тя изправи красивата си глава и се вгледа в сериозното лице на маркиза.

— Останете! — каза тихо тя. — Не ни лишавайте от вашето присъствие! Аз ще ви оставя на разположение каквато сума искате.

В очите на маркиза блесна светкавица — отражение на тържествуваща скрита мисъл. Той вече усещаше, че постига целта си.

— Но, мисис — каза той, преструвайки се на уплашен. — Как мога да приема такова предложение. Позволете ми да тръгна.

— Но ако аз ви помоля да не тръгвате? Ако ви помоля да останете? — каза тя бавно. — Не искате да изпълните желанието ми?

— Всичко ще изпълня. Ако ми заповядате да умра, пак ще се подчиня. Но не мога да приема предложението ви.

— Мълчете! Ако не приемете парите, ще ме обидите — каза мисис Уотсън. — Искате да ме разсърдите, така ли?

— Не, не — изпъшка маркизът. — Но помислете си в какво положение се намирам пред вас. Не смея да си повдигна очите и да ви погледна.

— Значи ще изпълните молбата ми? — попита младата жена.

— Да, при все че ми беше невъзможно, ще се подчиня — отговори маркизът.

След като се раздели с мисис Уотсън, Норт си пошепна:

— Така, сега вече си моя. Сега пак ще имам пари.

От тази минута маркизът стана постоянен посетител в дома на Уотсън.

Вицегубернаторът, претоварен с държавни работи, се радваше, че елегантният кавалер забавлява младата му жена и че отнема и разпръсква скуката през дългите вечерни часове, когато той беше принуден да стои и да работи в кабинета си до късно.

Бедният мистър Уотсън нямаше никаква представа какъв злодей се бе вмъкнал в къщата му. Един демон, който не преследваше друга цел, освен да причини нещастие на двамата съпрузи.

Съвсем неусетно маркизът спечели доверието на красивата мисис Уотсън. Не минаваше и вечер, в която той да не е в салона или клуба и през която той да не забавлява дамата си по най-изкусен начин, с най-остроумни шеги и духовитости.

Полека-лека той се осмели да си присвои един по-интимен тон, а като видя, че не е отблъскван вече така сурово, както някога в Уайтхол,

стана дързък. Бавно, но сигурно маркизът се приближаваше към целта си.

Жената, още доста неопитна, му даваше една след друга все по-големи суми, които авантюристът изразходваше по стар навик много бързо.

Страстта му към игра на карти, надбягвания с коне поглъщаха твърде бързо парите, които получаваше от нея.

Иначе той беше най-любезният другар и събеседник на младата жена. Толкова ѝ бе приятно да бъде с него, че едва дочакваше минутата, когато трябваше да се срещнат.

Мистър Уотсън твърде рядко беше у дома си, но ако това се случеше, маркизът биваше неизчерпаем в разговорите си. Той бе кавалер „*comme il faut*“, извънредно увлекателен в разказването на разни истории.

Младата жена обаче от ден на ден губеше веселия вид на лицето и крехкостта на осанката си. Тя ходеше из къщи печална и отговаряше отрицателно на въпросите на загрижения си съпруг.

Много пъти нейният поглед се спираше пълен с укор върху маркиза. Последният обаче даваше вид, че не забелязва това.

Той продължаваше предишния си начин на живот и златото на мистър Уотсън се топеше в ръцете му като сняг от топлия пролетен вятър.

Неочаквано маркизът започна да идва по-рядко.

Мисис Джана Уотсън му беше дала една голяма сума, прибавяйки, че е последната, с която разполага. Маркизът бе получил тогава сто хиляди долара и бе обещал, че ще ѝ върне заема след няколко седмици.

Тя се бе усмихнала любезно и му бе казала тихо, че не бърза особено за връщането на парите.

Оттогава бяха изминали само няколко дни.

Джана Уотсън седеше сама в салона, понеже съпругът ѝ работеше в кабинета си в губернаторския дворец.

Тя се беше облегнала на креслото, навела уморена глава над стола. По бузите ѝ личаха следи от сълзи.

В тази минута влезе слугинята и извести за пристигането на маркиза.

Младата жена повдигна леко глава.

— Помоли г-н маркиза да влезе! — каза тя сдържано.

Маркизът беше твърде разгневен и с разкривено лице. Той се тръшна небрежно на един стол и загледа печално пред себе си.

Настъпи мълчание. То продължи доста време. Никой не искаше да започне пръв разговора.

Най-после след дълго колебание мисис Джана Уотсън каза:

— Виждам ви, г-н маркизе, твърде сърдит. Да не ви се е случило нещо неприятно?

— Познахте. Случи ми се! — отвърна той престорено тъжен.

— Вярвам, че не е много лошо.

— Както го преценим! — отговори той студено.

— Плашете ме! Моля ви, защо не искате да ми кажете точно какво ви е сполетяло. Виждам ви много измъчен днес, от какво е това?

— Да, имате право да ме питате — възрази маркизът. — Кръвта ми ври.

Тя скочи изведнъж на крака.

— Двубой ли?

— Не. Играх... и загубих!

Джана Уотсън падна на стола си.

— Играхте ли? И се заклехте да платите с честна дума?

— Да — каза той със задавен глас. — В разстояние на двадесет и четири часа трябва да платя петдесет хиляди долара.

— Но, г-н маркиз, как сте могли да бъдете толкова безразсъден?

Той я погледна учудено.

— Няма друг изход. Аз трябва да имам тази сума, защото иначе съм загубен.

— За бога! Какво искате да правите? — извика мисис Уотсън уплашена.

— Едничкото нещо, което ми остава да направя, е да си отворя път към царството на сенките.

Тя мълчеше, но сълзите започнаха да текат по алените ѝ бузи, а устните ѝ се свиха в болезнени гънки.

Дали Джана Уотсън, предана на своя съпруг, можеше в този момент да укори себе си?

Дали не бе опетнила с нещо името си на честна жена? Какво се бе случило с нея?

В душата ѝ се водеше борба.

Тя бе направила вече една съдбоносна крачка и не бе съвсем чиста пред съвестта си.

Втората крачка идваше с неотразима фаталност.

— Бих ви дала нужната сума, г-н маркизе — каза тя след дълга пауза, — но аз вече не притежавам нищо. Всичките пари, с които разполагах, дадох на вас. Ръцете ми вече са празни.

— Аз ще ви върна парите, разчитайте на кавалерската ми дума! — отвърна маркизът с убедителността на своя тон. — Направих необходимите разпореждания, в случай че не остана жив, вие да не претърпите никакви загуби.

Тя стискаше ръцете си, измъчвана от съмнения и угризения на съвестта.

— Боже! Боже! — заговори, плачейки. — Не виждам никакъв изход, никакво спасение.

Маркизът посрещна със студенина страданията на своята жертва.

— Не можете ли да получите пари от съпруга си, мадам? — попита той предпазливо.

— Това е невъзможно — промълви тя. — Ако желаете, сам се обърнете към моя съпруг. Може би ще успеете да получите от него сумата, която ви трябва! — прибави Джана, вътрешно убедена, че това е безнадеждно.

— Но това не може да стане! — отговори маркизът унесен. — Аз вече взех от мистър Уотсън близо 20 000 долара. Едно второ поискване сигурно ще бъде посрещнато с отказ от негова страна, твърде деликатен вероятно, но решителен. Именно затова напоследък идвах толкова рядко у вас.

— Уви! Ето моите предчувствия! — изпъшка нещастната жена.

— Аз бих могъл да чакам още една седмица! — извика маркизът, като извади един лист от джоба си. — Ето писмо от моя нотариус, с което ми съобщава, че дотогава ще ми изпрати 100 000 долара. Тогава ще бъда избавен от всички затруднения.

— Не може ли да се отложи изплащането на дълга ви от играта? — попита мисис Джана Уотсън.

— Невъзможно е да се отложи нито за минута повече от определеното време, защото иначе съм загубен.

И двамата замълчаха.

После маркизът каза:

— Не можете ли вие да ме снабдите с тази сума?

— Но, господи! От къде искате да я взема? — извика Джана Уотсън. — Аз вече нищо не притежавам.

— Това е много лошо! — каза замислен маркизът. — Представете си колко е критично моето положение, че трябва да си отнема сега сам живота! Казах ви вече, че съм взел за това нужните мерки. Смъртта променя и поправя много работи. В такъв случай моите заеми към вас не биха могли да бъдат изплатени и вашият съпруг ще узнае всичко.

— О, Боже! Защо ме измъчвате до смърт? — изстена нещастната жена.

Маркизът я измери с едно око.

— Не се съмнявам, че съпругът ви ще има някъде скрити пари в дома си. Сигурно. Не можете ли да потърсите, да претърсите и да ми ги дадете. Каквато и да е сума. След осем дни ще ви я върна.

Мисис Уотсън скочи от стола.

— Господин маркиз! Вие ме обиждате! Мислите, че съм способна да ограбя своя съпруг!

Сълзи започнаха да текат по страните ѝ.

— Но защо се плашите от една дума, мисис? — отвърна той спокойно. — Това няма да бъде кражба, а само едно малко улеснение. След една седмица ще сложите пак парите на мястото им, съпругът ви няма да забележи нищо и работата ще бъде наред.

— Чувствам се безсилна — промълви Джана Уотсън. — Моля ви, оставете ме сама, г-н маркиз! Кога трябва да платите вашия дълг?

— Утре в десет часа!

— Добре! Елате утре при мен! Ще се опитам да ви намеря парите, но с положителност нищо не мога да обещаая.

Той целуна ръката ѝ, която тя бързо издърпа, и напусна салона с демонична усмивка.

ЖЕРТВАТА НА БЕЗСЪРДЕЧНИЯ МАРКИЗ

На следващата сутрин мисис Уотсън влезе бледа като платно в стаята на своя съпруг.

Той бе повикан рано сутринта в двореца на губернатора и бе съобщил, че ще се върне чак вечерта.

Младата жена се отпусна върху стола пред писалището.

Хубавите ѝ очи бяха загубили блясъка си и погледът ѝ бе станал блуждаещ като на нервно разстроен човек.

Сега ѝ предстоеше да ограби съпруга си, когото обичаше толкова много и който отговаряше със същата топлина на чувствата ѝ.

И това трябваше да направи заради един чужд човек! Заради маркиза, който така дръзко и настойчиво искаше това от нея.

Сега тя дълбоко съжеляваше за минутата, в която бе предложила на този демон в човешки образ да се разходи с нея по алеята на Уайтхол и когато му бе благодарила за малката кавалерска услуга, която той бе ѝ сторил.

Какво беше донесла тази първа среща? Една страшно заплетена история!

Побиваха я тръпки, ужасни и студени, когато си помислеше как всичко се обърка така лошо.

Вчера маркизът бе произнесъл открито една закана. Уви! Колко горчиво се бе излъгала в сляпата си вяра към този мъж.

Започваше да се съмнява дали той е онова, за което се представяше.

Джана бръкна с ръката си, трепереща и студена, в чекмеджето на писалището, в което се намираха ключовете на съпруга ѝ, и натисна един бутон. Отвори се скрито чекмедже.

Халката с ключовете беше тук. Съпругът ѝ не беше ги взел, както и предполагаше тя.

Отиде до касата с парите, която се намираше зад една врата, и бързо я отвори.

Мистър Уотсън явно беше много богат човек, защото в касата бяха натрупани грамадни суми.

Младата жена знаеше, че съпругът ѝ рядко проверява парите си. Той беше много зает чиновник и трябваше да се занимава с по-важни въпроси от това да проверява касата си.

Тя знаеше също, че той няма да забележи липсата на тези 50 000 долара поне за няколко седмици. Жената извади банкнотите и ги сложи на масата. Трябваше ли да ги даде на маркиза? Той можеше да изпълни заканата си и да сложи край на живота си.

Но ако съпругът ѝ узнае за изчезването на парите?

Силни тръпки я побиваха само като си помислеше за подобна възможност.

Отчаяна, тя кършеше ръце и не знаеше да довърши ли започнатото или не.

Най-после мисис Уотсън взе окончателно решение. Ще даде на маркиза тези 50 000 долара, но при условие, че той обещае да ѝ ги върне в осемдневен срок. Тя считаше, че това е последният заем, който му дава. След него би предпочела да се откаже от своето имущество, вместо да си позволи още веднъж да направи подобен опит.

Тя заключи касата и се върна в стаята си.

Вечерта към осем часа известиха за пристигането на маркиза.

Мисис Уотсън седеше бледа и уморена в салона и отговори на вежливия му поздрав с едно леко кимване с глава.

Маркизът тържествуваше. Той знаеше, че жертвата му вече беше приготвила исканата сума, и очакваше само няколко дребни упреци. Седна до красивата жена и погледна в нейните дълбоки, кротки очи, като изучаваше лицето ѝ, загубило през последните два-три дни твърде много от младежката си руменина.

— Не се ли чувствате добре, мисис? Да не би моята молба да ви е затруднила много?

— Повече, отколкото мислите, г-н маркиз — отвърна жената със спотаен укор. Тя се бе почувствала обидена от начина, по който маркизът започна разговора.

— Аз взех сумата. Тя е тук, у мен — продължи мисис Уотсън.

— О, благодаря ви! Благодаря ви хиляди пъти! — извика маркизът. — Вие ми спасявате живота.

— Това бе един от мотивите, които ме накараха да действам — каза Джана Уотсън по-спокойно. — Но имам две условия, за да я получите.

— Ще ги изпълня, преди да ги произнесете! — каза маркизът бързо.

— Трябва да ми върнете тези 50 000 долара в срок точно от осем дни. Надявам се, че този път ще удържите думата си и ще ми донесете наистина парите в уречения час. Трябва да ви кажа с най-голямо съжаление, че отсега нататък няма да мога да ви бъда повече в услуга и че ще ми е невъзможно да ви помагам с каквато и да е сума.

Мисис Джана Уотсън се усмихна печално. Тя се безпокоеше. Мислеше за съпруга си, който не се съмняваше в нищо и нищо не подозираше. Уви! Ако бе разбрал нещо, това би я съкрушило. Тя познаваше добре съпруга си — беше внимателен човек, имаше добро сърце и обожаваше красивата си жена. Но тя знаеше също, че ако мистър Уотсън разбере за нейната постъпка, би избухнал в страшна ярост.

Маркизът прекъсна мислите ѝ.

— Вярвам, че сега ще мога да се оттегля, любезна мисис. Искам да отида в клуба и да изплатя дълга си. Ако мога, ще дойда утре да ви известя.

Той излезе със самодоволна усмивка на уста. Сега държеше измамената жена в ноктите си. Държеше я толкова здраво, че я накара да пожертва за него и последния долар на съпруга си. В това положение можеше вече да свали маската и да се покаже в своя истински лик пред излъганата жена, която вече предчувстваше ужасната действителност. Тя не можеше да го издаде. Страхът от съпруга ѝ я държеше нащрек и в плен на Норт. Сега тя беше робинята, която му даде толкова много от желаните съкровища и те му осигуриха живот, пълен с удоволствия. Джана Уотсън беше поредната жертва, която той щеше да захвърли безмилостно, след като я изцеди съвсем, и след това нямаше да я погледне.

Нейното богатство, което тя му бе дала с такова доверие, отдавна вече беше разсипано. Последната ѝ помощ идваше навреме, понеже Норт бе направил навсякъде дългове и се спасяваше от кредиторите си само чрез добре скроени лъжи и хитри извъртания.

Брошката с брилянти на мисис Донелсън отдавна вече бе стигнала в ръцете на лихварите. Норт не притежаваше вече никакви скъпоценности. Дори и конете му за яздене, които бяха много скъпи, също бяха заложени.

Маркизът прекарваше времето си в една къща с лошо име, в която пилееше големи суми за любовни срещи. Красиви, но лекомислени момичета служеха за развлечение и ограбваха посетителите, които не можеха в нищо да се усъмнят. Тези момичета пипаха много ловко.

Тук Норт беше добре познат и добре гледан, понеже харчеше много пари.

В деня, когато излезе с доларите от вилата на Джана Уотсън, той се отправи към същия този вертеп.

Когато влезе, маркизът беше поздравен с радостни викове от цяло ято необуздани момичета.

— Ах... маркизът! Бързо! Колко бутилки шампанско можем да получим?

— Мисля, че днес аз ще бъда вашата дама. Нали мога да се надявам на тази чест, г-н маркиз? — каза едно от момичетата.

Мъжът отблъсна групата от момичетата, които се трупяха около него, и се отправи към залата за игра.

Изведнъж той се почувства уловен от две меки ръце. Обърна се чевръсто и видя една девойка със светли очи и пленително лице.

Красивото момиче притегли маркиза към себе си.

— Имаш още доста време до играта. Сега искам да принадлежиш на мен! — каза тя. — Защо отдавна не си идвал тук? Тъкмо бях решила да си взема друг любовник!

Той я погали по пламналите бузи.

— Не бъди толкова нетърпелива! Тези дни имах много работа и ми беше невъзможно да дойда при тебе.

— Вземи и мен на надбягванията — каза момичето галено. — Утре е последният ден. Вземи ме със себе си. Тоалетът ми е изряден. Няма да те посрамя.

— Добре! — каза маркизът. — Утре ще те взема, но гледай да не се облечеш много предизвикателно. Не трябва да дразним хората. Сега ме остави! Отивам в залата за игра.

Момичето плесна радостно с ръце и се отдалечи.

Маркизът нямаше успех в играта. Късно вечерта, когато се върна с разпалена глава и възбуден в квартирата си, той бе загубил по-голямата част от сумата, която му беше дала мисис Уотсън.

ДЕМОН В ЧОВЕШКИ ОБРАЗ

Изминала бе една седмица от дните, когато се развиха тези събития.

Маркизът още не бе ходил в жилището на Уотсън. Той бе изпратил визитна картичка, с която се извиняваше за отсъствието си под предлог, че е неразположен. Мисис Уотсън бе бледа като листата на перуника и ходеше за голямо удивление на слугите като обезумяла из целия дом.

Вицегубернаторът не забелязваше всичко това, тъй като сега имаше работа повече от всякога. Шефът му бе болен и цялата тежест на служебните дела падаше върху него.

Трапезата току-що бе вдигната, когато известиха за идването на маркиза.

— Най-после — промълви мисис Уотсън. — Значи все пак удържа думата си.

— Как сте, мисис? — попита галантно маркизът веднага щом влезе в стаята. — Виждам ви много бледа. Страдате ли от нещо?

— Не — отговори мисис Уотсън и се вгледа в очите на маркиза.

Той наведе погледа си надолу, което трябваше да изразява смущение.

— Очакваните пари не пристигнаха, за голямо мое нещастие! Отчаян съм от това закъснение.

Мисис Уотсън пребледня.

— Да, много съм нещастен — продължи маркизът. — Писах днес отново и настоях да ми изпратят парите незабавно. Може би ще пристигнат след няколко дни. В близките две-три седмици аз ще ги притежавам.

— Но, за бога! — извика мисис Уотсън. — Вие ми дадохте честна дума, обещахте тържествено, че на всяка цена ще ми върнете парите днес. Заклехте се дори! Какво значи това сега?

— Да, зная — отговори маркизът. — Но какво мога да направя аз срещу бавенето на нотариуса. Намирам се в голямо затруднение и в

твърде заплетено положение.

Мисис Уотсън като че ли съвсем не разбра и не обърна внимание на последните му думи.

— Да, в най-заплетено положение — повтори маркизът, като натъртваше на всяка дума и гледаше право в очите на мисис Уотсън.

— Вярвам ви! — промълви тя.

— И в това заплетено положение се обръщам още веднъж към вас с пълно доверие! — каза маркизът, като натърти на последните си думи.

Мисис Уотсън скочи на крака.

— Към мен ли? Какво означава това? Обяснете ми добре!

— О, с радост! — отговори маркизът спокойно. — Искам да ви помоля още веднъж да имате добрината...

Той прекъсна.

Джана Уотсън бе станала права и идваше бързо към него.

— Да не би да искате да ви заема пак някоя сума, господин маркиз? — строго попита тя.

— Ако бъдете пак така добра, ще съм ви много признателен — отвърна спокойно мъжът.

Мисис Уотсън се олюля. Трябваше да се хване за един стол, за да не падне на пода.

— Уви! Господи, ти си прав! Аз заслужавам това наказание — промълвиха треперещите й устни.

Маркизът очакваше нейния отговор с нетърпение.

— Аз имам вашето обещание, че повече няма да ми искате пари. При това не мога да ви дам нито цент повече — отвърна мисис Уотсън с възвърнато спокойствие.

— Само сега, мисис! Необходима ми е една голяма сума.

— Голяма сума ли?

— Да, сто хиляди долара. Вярвам, че ще ми стигне.

Бледото като мрамор лице на мисис Уотсън стана мораво.

— Мисля, че нашият разговор е приключил, господин маркиз! — каза Джана Уотсън със студен тон и се обърна, за да излезе от стаята.

Норт изтича след нея и застана на прага.

— Аз трябва да имам тези пари! — каза той твърдо. — Утре вечер ще дойда да ги взема!

— Ще заповядам на слугите да не ви пуснат да влезете!

— Така ли? Да не искате да се обърна към вашия съпруг? — възрази иронично маркизът.

— Правете каквото искате! — отговори Джана Уотсън с отпаднал глас.

Маркизът видя, че бе отишъл твърде далеко.

— Но след няколко седмици вие ще си получите парите обратно, мисис — каза той, като искаше да успокои разтревожената жена.

— Не ви вярвам вече! — възрази тя на свой ред. В гласа ѝ звучеше голяма нескрита мъка. — Вие ми дадохте честна дума, че ще ми донесете онези 50 000 долара, които трябва да върна там, откъдето съм ги взела. А вместо да ми ги донесете, вие искате нова голяма сума. Какво да мисля след всичко това?

— Можете да разчитате на моята дума, уверявам ви. Ще ви се издължа най-късно след две седмици.

— Съжалявам — отговори мисис Уотсън. — Не мога да ви дам нищо повече.

Маркизът погледна мрачно надолу. Младата жена се измъчваше. Тя мислеше за съпруга си, който не знаеше нищо, не се съмняваше в нищо дори когато тя нагло го бе излъгала.

С какви терзания нещастната жена трябваше да заплаща заблудата си.

Маркизът се вбеси — неговата жертва проявяваше неочаквана съпротива. Той я изгледа с убийствен поглед.

Мисис Джана Уотсън се бе облегнала на вратата, лицето ѝ се беше изменило напълно. Красивите ѝ очи бяха загубили своя блясък и като че ли бяха угаснали.

— И така, значи вие искате вашият съпруг да узнае всичко, така ли? — попита тихо маркизът.

Измъчена, жената трепна.

— Не мога да ви въздържа от това — щом искате, направете го! — каза тя. — Може би тогава на моите страдания ще се сложи край.

Маркизът хвърли гневен поглед към нея.

Не, това не трябва да се случи. Той искаше да запази още своята сила и влияние — тя трябваше да му дава пари.

Добре щеше да бъде да я остави на мира и да дойде на другия ден да вземе парите. В такъв случай тя имаше достатъчно време да

размисли добре и да отстъпи още веднъж. И после постоянно да я използва, докато не ѝ остане нищо.

Дали Норт не се беше излъгал? Беше ли мистър Уотсън наистина толкова богат, колкото го считаше обществото? Това маркизът искаше да знае с положителност.

— Може би аз постъпих несправедливо към вас, мисис! — каза той с ирония. — Може би средствата на вашия съпруг вече са се изчерпали! В такъв случай на мен няма да ми е трудно да ви заплатя всичко.

Хитростта му бе твърде прибързана, но мисис Уотсън се намираще в толкова лошо състояние и бе толкова разстроена, че не забеляза нищо друго, освен насмешката в очите му, която нарани дълбоко сърцето ѝ.

— Лъжете се, г-н маркиз — каза тя студено. — Моят съпруг е твърде богат. Но аз ви се заклевам, че няма да взема повече нито цент от неговите пари.

— Значи вие сте взели сумата от 50 000 долара от парите на вашия съпруг! — извика радостно маркизът.

Младата жена се изплаши. Без да иска, тя се беше издала. Развълнува се много. Обхвана я силен гняв. Приблужи се с поглед, изпълнен с омраза, до демона в човешки образ, който бе гледал хладнокръвно нейното отчаяние.

— Не съм длъжна да давам сметка за постъпките си нито на вас, нито на някой друг, г-н маркиз! — каза тя с достойнство.

— И въпреки това? — добави той с ирония.

— Не! — извика тя. — Не искам да отстъпвам вече под никакъв предлог на желанията ви, защото вашите обноски не подхождат на един истински кавалер. Вие престъпихте клетвата си, нарушихте честната си дума. Сега вече загубихте и моето доверие. Аз не мога вече да ви вярвам. Вие сте един безчестен човек.

Маркизът се изправи и тръгна към нея.

— Не смейте да ме докосвате! — извика тя, като протегна ръка към шнура на звънеца. — Искате да повикам слугите ли?

— Няма да го направите! — каза Норт с гневен поглед.

— Излезте! — изрече бързо тя. — Оставете ме! Вие злоупотребихте с моето доверие! Разбихте спокойствието и щастието на моя брак. Аз пожертвах всичко, което притежавах, за вас...

Гласът ѝ се задави.

Очите на маркиза блестяха демонски. Той мислеше, че неговата жертва вече е готова да отстъпи.

— Но изпълнете последното ми желание! — предложи той пак.

— Никога! — извика мисис Уотсън. — Това, което казах, остава. То е невъзвратимо. Не се мъчете напразно да ме разубеждавате, защото няма да получите нищо, нито цент.

— Въпреки всичко пак ще ми дадете, красива госпожо! Довечера в девет часа ще бъда пак тук и се надявам, че ще намеря приготвени тези 100 000 долара, които са ми необходими. В противен случай вие самата ще бъдете причина за това, което ще последва.

Маркизът взе шапката си и се отправи към вратата.

— И така, довечера в девет часа! Моля, милостива мисис, не забравяйте!

Тя не му отговори, дори не го погледна, докато той напускаше стаята. Силна болка разтърси нежното ѝ тяло. Сега разбираше, че бе попаднала в ноктите на демон в човешки образ, от когото не можеше вече да се избави. Демон, който я измъчваше денем и нощем без милост и който напругаше всички свои сили, за да я унищожи напълно.

Къде ли можеше да намери спасение от заплетеното положение, в което той я бе поставил.

Никъде! Тя беше загубена!

Ако съпругът ѝ забележеше липсата на тези 50 000 долара?

Тя скочи като ужилена при тази мисъл и едва не извика от страх. Трябваше да намери тази сума и да я върне на мястото ѝ, така че съпругът ѝ да не узнае, че жена му го бе ограбила, и то заради един авантюрист!

Мисис Уотсън се сети за родителите си, които живееха в Мемфис. Дойде ѝ наум да им пише и да им поиска тези пари.

Беше убедена, че баща ѝ ще ѝ изпрати желаната сума, която бе незначителна за неговото състояние. Боеше се обаче, че той ще иска от нея обяснение защо са и тези пари.

След това ѝ хрумна друго. В Чикаго живееше един неин чичо, който я обичаше твърде много. Старецът бе вдовец и нямаше деца. Той бе много богат и това богатство тя трябваше да наследи един ден.

Джана реши да отиде при него и да му опише положението, в което се намира. Тя знаеше, че чичо ѝ ще ѝ даде веднага тази сума и ще запази дълбоко мълчание по случката.

Мисис Уотсън мислеше да сложи парите веднага в касата на съпруга си и след това да стане недостижима за маркиза, да не го приема повече вкъщи.

Ако работите достигнеха до крайност и нежелателен развой, тя трябваше да предпочете смъртта пред срама. Съпругът ѝ не трябваше нищо да узнае и нямаше да узнае, защото и самият маркиз беше принуден да мълчи.

Горчиви сълзи потекоха от красивите и очи. Тя с мъка си спомни миналите хубави времена, щастливите дни и с тревога ги сравняваше със сегашните си преживявания, от които не намираше и не виждаше изход.

Когато гувернантката ѝ, една доверена жена, влезе в салона, намери своята господарка простряна на канапето. Тя употреби много усилия, докато възвърне самообладанието на бедната мисис Уотсън.

ГРЯХ И ПОКАЯНИЕ

— Имам да ви съобщя една новина, милостива госпожо — каза гувернантката, гледайки тъжно в очите нещастната си господарка, която плачеше неутешимо.

— Какво искаш да ми кажеш, Бети? — попита мисис Джана Уотсън със слаб изнемощял глас.

— Миналия ден ми бяхте заповядали да науча нещо за маркиза — отговори гувернантката. — Сега знам много неща и мога да ви дам за него доста сведения. Но мислите ли, че сте достатъчно твърда, за да изслушате моя разказ.

— Да, да, искам да зная всичко, всичко! — извика горката жена, като стана бързо.

— Първо, портиерът на къщата, в която живее маркизът, може да ви увери, че никога никакво писмо не е пристигало от Франция на адреса на маркиза.

— Уви! Аз предчувствах това! Усъмних се! — въздъхна тежко мисис Уотсън. — Разказвай по-нататък!

— После говорят, че маркизът бил голям прахосник. Играел на комар с големи суми и при това нямал късмет в играта. Поддържал връзки с много леки жени. Имал и една постоянна метреса. Онзи ден бил забелязан с нея на конните надбягвания.

Страдащата жена покри лицето си с ръка. После събра силите си и каза:

— Донеси мастилницата, перо и хартия!

Жената бързо изпълни нареждането.

Джана Уотсън седна на масата и написа бързо и нервно следното писмо:

„Господине!

Вие отровихте моя млад живот. Унищожихте моето щастие. Нарушихте покоя на моята душа, направихте ме

нещастна завинаги.

Току-що научих това, което трябваше да зная, за да разбера що за човек сте били.

Сега вече зная кой сте и че сте ме лъгали най-нагло още от първата минута на нашето познанство.

Отказвам се от парите, които ви дадох, за да удовлетворите порочната си страст. Ще върна на моя съпруг ония 50 000 долара, но ви забранявам отсега нататък да прекрачвате прага на моето жилище.

Спомнете си честната дума, която ми дадохте и която вие безсрамно нарушихте. Вие злоупотребахте с доверието, което ви гласувах. Вие ме излъгахте и ме изкушихте така, че ме накарахте да ви дам всичко, дори и моята съпружеска чест. Дълбоко съжалявам за всичко и особено за тази моя постъпка. Съжалявам, че вие ловко ме увлякохте, за да я направя. Ще се опитам обаче да поправа греха си чрез едно голямо покаяние, което ще извърша заради съпруга си. Ще избягвам светските удоволствия, за да изплатя прегрешенията, които сторих.

Ако съпругът ми узнае моята вина, тогава ще сложа край на живота си, за да бъде спасена завинаги от тези безконечни мъки, които вие ми причинихте, и ще намеря в гроба толкова желани сега покой.

Вас обаче, демон в човешки образ, един ден ще ви постигне проклятието на една нещастна жена, на която вие отнехте всичко. Моето проклятие ще ви последва до най-отдалечените краища на земята, то ще ви оглуши в оня момент, когато дойде краят на вашия живот, то ще ви смаже и ще бъде един тежък камък и една тежка присъда на върховния съдия, като оправдае мене и осъди вас — един подлец!

Джана Уотсън“.

Младата жена сложи писмото в един плик и го даде на гувернантката си, като каза:

— Иди в жилището на маркиза и му предай лично това писмо. Ако не е у дома си, поискай да ти кажат точно часа, когато ще се върне, и донеси писмото обратно.

Гувернантката изглежда разстроено лице на господарката си и каза:

— Добре! Но не искате ли да си починете малко, мисис!

— Да, ще отида в стаята си. Но нямам нужда от никого. Иди бързо у маркиза.

Гувернантката напусна салона с писмото в ръка. Но когато минаваше по коридора, тя се закова на място. Мистър Уотсън идваше насреща ѝ. Тя поиска да скрие писмото в джоба си, но господарят, който имаше твърде остър поглед, бе забелязал смущението ѝ. През главата му мина мигновено съмнение.

В последните дни той бе забелязал явната промяна, която бе настъпила у съпругата му. Дали това внезапно смущение на гувернантката нямаше връзка с онова, което преживяваше жена му?

Мистър Уотсън се изправи пред гувернантката и попита решително:

— Какво имаш там в ръката си, Бети?

— Нищо, господарю — отговори момичето, криейки писмото в пазвата си.

— Искам да видя писмото, което скри! — каза вицегубернаторът със заповеднически тон.

— Това е едно мое писмо до годеника ми — излъга тя.

— Лъжеш, Бети — изгърмя гласът на мистър Уотсън. — Виждам по очите ти, че лъжеш. Ще ми дадеш ли писмото или не?

Момичето изгуби присъствие на духа.

— Не! — каза то.

Яростта на Уотсън се събуди.

— Как? Не искаш да се подчиниш? — извика той. — Дай писмото тук!

Бети, уплашена, опита да скрие писмото и да го скъса, но напразно.

Уотсън я хвана за ръката с такава сила, че тя изпищя, и изтръгна злокобното писмо.

Той тикна момичето в една стая. То трепереше цялото от страх.

— Ще стоиш тука, докато прочета писмото!

Гувернантката плачеше и кършеше ръце от отчаяние.

Господарят ѝ скъса плика, отвори писмото и хвърли бърз поглед върху написаното.

Една минута той мълча намръщен, със свити вежди. После изведнъж нададе страшен, грозен вик. Уотсън трепереше като вейка. Лицето му беше бледо и разкривено.

— Дали не сънувам? — промълви той. — Не! Не! Не сънувам! Това е истина, не може да не бъде истина това, което е написано тук! Черно на бяло... Джана! Уви, аз, нещастникът!

Той се върна при гувернантката и извика:

— Кой е адресът?

Бети поиска да избяга, но Уотсън се хвърли върху нея, хвана я за шията и я привлече към себе си.

— Кажи кой е получателят, иначе си загубена!

— Милост, господарю, милост!

— Казвай! Кой е получателят на това писмо? — извика повторно Уотсън, този път по-диво. — Маркизът ли?

— Да... О, Боже! Задушавам се! — промълви Бети с отпаднал глас.

Той поразхлаби ръцете си.

— Къде живее маркизът?

— На VII алея, №26 — прошепна момичето.

Лицето на Уотсън светна от изблика на енергия.

— Най-напред нея! — каза той на себе си. — После ще накажа оня подъл мерзавец.

Отиде бързо в кабинета си, отвори едно чекмедже от писалищната маса и извади револвер. След това скри оръжието в джоба на редингота си и се отправи към стаята на съпругата си.

Спря се за минута на вратата и се послуша. Ръцете му трепереха. Този железен човек водеше страшна борба със себе си.

— Трябва! — каза той решително и отвори вратата.

Мисис Джана Уотсън легеше простряна на канапето и държеше една картичка пред зачервените си от плач очи.

— Върна ли се, Бети? — попита тя, без да усети, че не е момичето.

— Не е Бети, а Джеймс — каза Уотсън строго.

Тя стана бързо.

— Ти ли си, откъде идваш?

— Не се чувствах добре и тръгнах от двореца на губернатора, за да си дойда у дома — каза накратко мистър Уотсън.

— Нахрани ли се? Ще наредя веднага да сервират яденето.

Едно мъчително предчувствие я облада. Видът и тонът на съпруга ѝ бяха необикновени.

— Не! Остави това сега! — каза той сурово. — Трябва да говоря с тебе по една много важна работа.

Джана пожълтя като восък.

— Какво има? — попита тя.

— Познаваш ли това писмо? — каза мъжът ѝ с необикновено спокойствие и извади писмото от джоба си.

Само един поглед бе достатъчен да убеди нещастната жена, че фаталното писмо е попаднало в ръцете на нейния съпруг.

Тя изпищя и падна на канапето. Уотсън я улови и я вдигна.

— Отговаряй! — извика той. — Ти ли писа това писмо?

— Прости ми! — промълви тя. — Всичко ще ти разкажа.

— Значи е истина! — избухна той. — Безобразна жена.

— Послушай ме! — замоли се Джана. — Накажи ме, изгони ме от дома си, убий ме! Ще претърпя всичко, но те моля да ме изслушаш!

— Не искам да чуя нищо! — извика Уотсън гневно. — Всичко е ясно, то е написано тук, върху листа. Уви, аз, нещастникът... Ти ли си жената, която ми се закле пред светия олтар във вечна любов и вярност? — говореше той, обладан от отчаяние и лудо настървение. — Аз те обичах, обожавах те! И за благодарност на всичко това ти ми изневери с един безчестен мъж, с един подлец, на когото си давала и пари, крадени от твоя излъган съпруг.

Тя се сниши над канапето, очакваща неговия удар.

— Нещастнице! — извика мъжът рязко. — Пригответи се да умреш. Малко е за това, което си извършила. Би трябвало да изплащаш греховете си в безкрайни мъки.

— Заслужавам смъртта си — промълви тя. — Но преди да ме убиеш, изслушай ме!

— Не! — извика той. — Не бих могъл да ти повярвам. Ти ме измами, подигра се с мен. Как мога сега да ти вярвам? Не мога. Ти си изгубена жена.

— Имай милост, остави ме да говоря! — молеше Джана отчаяно съпруга си. — Обичала съм те винаги, но сгреших, станах жертва на един страшен мерзавец! Изпълни последното ми желание!

— Не искам! — изрева мъжът разярен. — Никаква прошка не може да има за тебе вече. Ти ме измами, ти ми изневери, сега умри.

Гръм разтърси стаята, чу се писък... Куршумът беше улучил в гърдите нещастната жена.

— Прости ми — молеше се умиращата, — за да мога да умра спокойно... Прости ми! Господи! Господи!

— Не! Не! — извика той диво. — Проклинам те! Ще изтръгна от сърцето си напълно твоя образ. Иди при любовника си, който ще те последва скоро.

— Аз никога не съм го обичала! — отговори жената с отслабнал глас. — Той злоупотреби с мен чрез една демонична сила, срещу която не можех да се боря. Аз съм обичала само тебе, само теб ще любя и отвъд, в гроба.

Трепет премина по челото ѝ. Това бе последният гърч на живота.

— Джана! — извика сега Джеймс Уотсън. — Джана! Чуваш ли? Прощавам ти!

Една нежна усмивка се появи на нейните безмълвни устни.

Дали тя бе чула прошката му?

Уотсън я гледа дълго. Старата любов се запали наново в сърцето му. После целуна изстиналите ѝ устни, които не можеха вече да му кажат нито една дума.

— Сега е ред на прелъстителя! — извика той. — Сега и подлецът ще умре.

В съседната стая всички слуги трепереха от страх. Те бяха чули гърмежа и уплашените им погледи бяха устремени към вратата, зад която се беше разиграла ужасната сцена.

— Файтонът ми! — извика Уотсън силно.

Слугите се затичаха уплашени.

След няколко минути вицегубернаторът пое към къщата на VII алея, №26.

Когато пристигна пред жилището, той скочи мигновено и се изкачи до вратата.

— Маркиз Ролан горе ли е? — извика мъжът на портиера.

— Да — отговори слугата. — Току-що се върна.

Мистър Уотсън бързо изкачи стълбата.

Пред стаята на Норт стоеше Хосе.

— Искам да говоря с господаря ти! — извика гневно вицегубернаторът и поиска да блъсне настрани метиса.

Хосе обаче се изправи пред вратата.

— Нямам заповед да ви оставя да влезете! — каза той.

Мистър Уотсън извади револвера си.

— Куче, ще те застрелям! Махни се от пътя ми!

— Бягайте, г-н маркиз — извика силно Хосе, за да може да бъде чул през вратата.

Норт чуваше всичко от стаята си. Той и без това бе нащрек. Знаеше, че бе изгубен, ако Уотсън го видеше. Не му оставаше нищо друго, освен подло да избяга. Маркизът премина от стая в стая и този път успя да се отърве без възмездие.

Мистър Уотсън улови с яката си ръка Хосе и го блъсна безмилостно настрани. После се втурна с револвер в ръка в стаята, във втората, в третата, но напразно... Подлецът бе изчезнал. Той бе успял да избяга през задната стълба.

Запнен от ярост, Уотсън се върна, за да хване слугата. Но и Хосе бе успял да изчезне в малкия промеждутък от време.

Мистър Уотсън остана сам в празното жилище. Ужасни душевни терзания го измъчваха, а яростта, че не можа да хване мерзавеца, го задушаваше. Той се залюля и този силен душевно и телесно човек падна безчувствен на прага на къщата на този, който му бе отнел щастието и бе разрушил живота.

СЛЕД МУЗИКАЛНОТО ТЪРЖЕСТВО В МАЛКИЯ ГРАД ЛУИСБЪРГ

Да се върнем пак при Ирма, която оставихме в оня момент, когато тя стана героинята на деня и гостенка на кмета на Луисбърг.

На другата сутрин след забележителния благотворителен концерт Ирма се събуди от музика, идваща от един оркестър. Това бе градската музика, която свиреше точно под прозорците ѝ в нейна чест.

Юнона дойде в спалнята, като тананикаше, щракаше с пръсти и махаше с ръце като разглезено дете.

— О, мисис! Чуваш ли, мисис? Нали е хубаво, така е много хубаво! Това всичко става в чест на мисис за хубавите песни.

Ирма напусна меките постели и се облече бързо. Когато нейното красиво лице се показва на прозореца, музикантите и тълпата, която се бе насъбрала около тях, нададоха радостни викове. Последваха ръкопляскания, развяваха се кърпи във въздуха, а оркестърът свиреше без прекъсване.

Най-после Ирма се отдръпна от прозореца, понеже Юнона ѝ беше съобщила, че кметът и съпругата му я чакат за закуска. Двамата съпрузи посрещнаха певицата с голямо настроение.

— Днес няма да бъдете оставена на спокойствие — каза кметът, като посочи една сребърна табла. На нея бяха натрупани визитни картички. Притежателите на тези визитни картички бяха известили своето желание да посетят певицата. Кметът прибави: — Всички господа искат да ви поздравят и да се осведомят за вашето здраве.

— Съжалявам много, че ви безпокоя толкова.

— Безпокоите ли? Каква идея, за бога! — протестира кметът. — Аз съм много горд, че мога да бъда посредник на тези поклони, които ви се поднасят. Тези акламации към вас оставят отзвук и в моя дом и го изпълват с жизнерадост.

Кметът не се беше излъгал. Към единадесет часа вилата се изпълни с много посетители, които не се уморяваха да изказват на певицата своите удивления и да ѝ правят най-различни комплименти.

Мина много време, докато всички тези словоохотливи гости си отидат и Ирма можа да си отдъхне от многобройните запознанства.

— Сега е ред на специалните визити! — каза усмихнат кметът, който за учудване на неговата съпруга не се отделяше нито за минута от Ирма.

— Навярно сега ще дойдат вашите роднини? — попита тя.

— Не всички! — отговори кметът. — Следобед ще ви се представи един специалист по музика, агент представител на един голям театър. Също така и моят племенник ми обеща, че ще дойде, а пък надвечер ще пристигне и мой братовчед, един от най-богатите мъже в града, щата и околността.

Кметът не преувеличаваше. Думите му показваха вярно действителността.

Тъкмо бяха станали от закуската, когато беше оповестено за пристигането на агента Моргън.

Ирма беше сама в елегантно мебелирания салон и отговори на поклона на посетителя с грациозно движение на главата си.

Мистър Моргън носеше черна дреха, която още по-добре открояваше бледото му лице. Във физиономията му личеше някаква хитрост. Тя разкриваше един човек, който никога не губеше своя собствен интерес и който говореше само онова, което има практическа стойност.

— Мадам — започна той спокойно, сядайки, след като Ирма му даде знак да заеме един фотьойл. — Позволявате ли да ви направя едно предложение?

— Да, разбира се! — отвърна певицата приятелски. — За какво се отнася вашето предложение, мистър Моргън?

— Слушах ви вчера, когато пеехте — започна агентът, без да наруши спокойния израз на лицето си, — и трябва да ви призная, че вашите постижения ме изненадаха безкрайно. Те бяха за мен удоволствие, което рядко съм изпитвал в живота си. Аз бях доскоро импресарио на една прочута певица — продължи Моргън. — Тя бе красавица. Едно високопоставено лице се влюби в нея, взе я за съпруга и сложи край на обещаващата ѝ кариера. Убеден съм, че и вие в една обиколка, която бихте направили из Съединените щати, бихте пожънали големи успехи. Не трябва да пеете повече от два-три пъти в

седмичката и аз ви гарантирам 10 000 долара на месец, в случай, че бихте се ангажирали с мен.

— Много съжалявам, мистър Моргън, но в този момент аз имам известни задължения, които изискват моето присъствие на друго място.

— Позволете ми да ви попитам във връзка с пеенето ли са тези задължения?

— Не! Това са мои семейни дела — отговори Ирма.

— Щом е така, предлагам 20 000 долара на месец.

— Много съм ви признателна, мистър Моргън, но повярвайте ми, че не мога да...

— 30 000 долара на месец — каза агентът с непоколебимо спокойствие.

— Но, мистър Моргън!

— 40 000 долара! — отговори той.

— Не искам да ви дам отговор, който би приличал на отказ. Възможно е да пея още няколко пъти. Това зависи от някои обстоятелства.

— 50 000 долара — каза агентът и стана.

— Утре ще имате окончателния отговор — тя бе помислила за Лидия и затова отблъсна предложението на Моргън.

За нещастие Ирма вече почти нямаше пари, но чрез пеенето си можеше да спечели значителни суми, които щяха да улеснят търсенето на Лидия. Тогава тя би могла да пътува с влак, да печата обяви из вестниците, та дори и да ангажира полицията, за да я открие.

— Добре, утре следобед ще дойда — каза агентът, като се поклони дълбоко и напусна салона.

Юнона влезе в салона, като се смееше и скачаше, и се изправи пред господарката си. Тя бе подслушвала зад вратата.

— Това е чиста машина! — извика тя, като правеше едни движения, с които искаше да имитира човека, който беше преди малко тук. — Той каза така: „20 000 долара! 40 000 долара!“ и постоянно същото лице! Трябва да е твърде хитър!

Зная добре какво търси той и какво му се иска...

— Е! Юнона, иди си на мястото — каза Ирма, — защото сега ми предстои друго посещение — внука на кмета, някой си мистър Бърнс, който ми прави честта да беседва с мен.

Негърката веднага изчезна зад вратата.

След няколко минути мистър Бърнс влезе в салона.

Ирма щеше да се изсмее, когато този човек се показа на вратата и пристъпи, като държеше в дясната си ръка един голям колкото колело букет.

По всичко личеше, че мистър Бърнс е още много млад човек. Той се поклони няколко пъти, извади ръкавиците си, после ги сложи в джоба и предпазливо остави бастуна си в един ъгъл на салона. Бастунът бе дебел колкото стъблото на младо дърво.

Внукът на кмета беше облечен в модерен костюм, с голяма вратовръзка. Панталоните му бяха много широки, грижливо запретнати отдолу. Под тях се виждаха големи обувки, толкова големи, че човек можеше да си помисли, че това са уреди за преминаване на реката Мисури. Една грамадна яка заобикаляше дългия му като на щраус врат. Голям монокъл обезобразяваше лицето му, което беше без определено изражение.

— Милостива госпожо! — започна той със своя папагалски глас. — Спахте ли добре, милостива госпожо, след снощното вълнение? Ах, то беше невероятно, феноменално, удивително, ах, Господи!

Той се тръшна на един стол, с израз на доволство се вгледа с влюбен поглед В Ирма.

Изведнъж в стаята нещо изтрещя. Ирма трепна, а мистър Бърнс скочи стреснат. Неговият бастун беше се търкулнал на пода.

— Мисис, това е една малка неприятност, вярвам, че не сте се уплашили много, нали?

Той вдигна падналия бастун и го сложи на една маса.

— Малко е тежичък, но се носи — отбеляза Бърнс. — Това е последната, свършено последната мода.

Младият човек се върна на мястото си, влачейки своите големи чепици.

— Благодаря за вашия букет, много сте любезен, мистър Бърнс — каза Ирма, като с голямо усилие сдържаше смеха си и сочеше с пръст големия букет, който бе поставен на прозореца и почти го закриваше.

— Радвам се, че с избора си съм могъл да задоволя вкуса ви — каза мистър Бърнс, като се приближи до нея заедно със стола си. — И той е от последната мода, малко големичък, но феноменален, нали?

Той се огледа на всички страни, погледна вирнатите върхове на чепиците си и отново започна да хвърля нежни погледи на красивата си събеседничка.

— През цялата нощ не затворих очи — уверяваше я той, като я гледаше с поглед, пълен с желание. — Милостива госпожо, защо ми причинихте такива мъки? Вие разстроихте много сърца, в това число и моето, разбира се.

— Но аз се надявам, че опасността няма да е толкова голяма! — възрази Ирма усмихната.

— О, да, мисис! Тук сега лежи една дълбока болка.

И мистър Бърнс посочи с патетичен жест на ръката гърдите и после сърцето си.

Ирма едва успя да се сдържи да не се разсмее. Пот течеше от челото на мистър Бърнс. Той се измъчваше от нещо и с една копринена разноцветна кърпа избърса лицето си.

Кърпичката беше чудесна. На нея в чудна хармония по линии и цвят бяха изобразени множество фигурки и животни. Един носорог, който гледаше високо над другите изображения представляваше центърът на групата.

— Нали е хубава тази кърпа? — попита мистър Бърнс разглежено, тъй като Ирма се беше загледала удивена от красивата бродерия. — Съжалявам, че много късно можах да узная, че се продават такива хубави кърпи, и успях да взема тази с носорога. Но, пардон, мисис, забравих да кажа нещо. Впечатлението, което вие ми направихте, е колосално. Неизпитвано досега от мен към никой друг човек. Слагам сърцето и ръката си пред краката ви. Аз съм ваш пленник и ваш смирен слуга...

— Съжалявам, уважаеми мистър Бърнс — отговори Ирма, — че моето снощно представление е нарушило душевното ви спокойствие. Сега очаквам още няколко посещения. Вярвам, че ще се видим отново.

— Навярно имате право, мисис — каза глупавият човек и стана. — Свърши се с моето спокойствие, дяволът ми го взе, пардон, исках да кажа, че го загубих завинаги. Позволявате ли ми, милостива госпожо, да ви посетя утре?

— Да, за мен ще бъде удоволствие.

И Ирма направи знак на Юнона, която се показва зад вратата.

Слугинята бързо се отправи към другата врата и я отвори с дълбок поклон.

Самоувереното конте хвърли жален поглед към желаната от него жена, взе си бастуна и се отдалечи.

Юнона придружи мистър Бърнс в коридора. На излизане той бръкна в джоба си и даде на негърката един долар за почерпка.

— Я слушай, черно момиче! — обърна се той към нея. — Не е ли възможно да кажеш на господарката си, че аз я обичам с цялата сила на душата си.

Юнона поклати глава и протегна отново ръката си.

— Ето!

И един долар отново се търкулна в джоба на ненаситната негърка.

— Вие добре ли сте, мистър? — попита тя с престорена наивност.

— Ах, аз я обичам страстно! — извика лекомисленият млад човек. — Бих желал да я гледам постоянно.

— Това е лесно за маса — пошепна Юнона.

— Ах! — възкликна мистър Бърнс. — Ако ми кажеш какво да правя, ще те възнаградя богато.

— Добре, но по-напред би ли казал маса дали е хубава Юнона.

Мистър Бърнс погледна учудено негърката, като не знаеше какво да каже.

Истина е, че Юнона беше красива. Снагата ѝ бе пълна, формите на гърдите — изящни. Главата ѝ бе малка, а очите черни, бляскави; носът, правилен и отмерен, устните — червени и не много дебели. Всички тези правилни черти на лицето и фигурата придаваха на тази дъщеря на Африка изящност и красота, достойна да съперничи с тази на някоя европейка.

— Да, ти си много красива! — отговори мъжът.

— Така, така! Юнона ще каже сега нещо на маса. Маса казва, че иска да вижда мисис често — това е много лесно, щом Юнона е красива. Маса може да се ожени за Юнона, тогава ще вижда мисис постоянно, всеки ден. Искан ли маса така?

И като каза това, чернокожата простря ръцете си към него, като че ли искаше да го прегърне.

— Проклета черна канала! — извика излъганият, като се отдалечи колкото се може по-бързо, а след него зазвъняха шумните извивки на смеха на негърката.

СТАРОСТТА НЕ МОЖЕ ДА ОПАЗИ ЧОВЕКА ДА ВЪРШИ ГЛУПОСТИ

Юнона влезе в салона и заливайки се от смях, разказа на Ирма как беше подиграла Бърнс.

— Как? Мисис не видя ли как този мъж бягаше, когато Юнона искаше да го прегърне. Той хукна като бесен, много смешен бе! — обясни тя на господарката си онова, което ѝ се бе случило.

Ирма се чувстваше добре. Тя очакваше само посещението на мистър Хоукинс, след което цялата вечер щеше да бъде свободна.

Не се мина много време и мистър Хоукинс, братовчед на кмета, пристигна. Той беше мъж на около петдесет години и имаше увехнало лице, което изглеждаше, като че ли е лежал десет години под земята и през това време не е виждал дневна светлина.

Модерният салонен костюм, който той носеше, показваше кокалестата снага на този мъж. Личеше, че е от далечно място, не от този щат и имаше вид на скотовъдец от южните щати.

Мистър Хоукинс притежаваше голямо богатство, но понеже беше ерген и никога не бе могъл да се реши да се ожени, живееше уединено в един от чифлиците си близо до Луисбърг, щата Тенеси.

Този стар човек също носеше голяма китка в ръка. Той се приближи до Ирма и ѝ направи отличен комплимент.

— Ето — каза той, като ѝ предложи букета. — Това нещо е за вас.

След това се обърна и обиколи стаята, като оглеждаше всички стени.

— Дявол да го вземе, не виждам тук закачалка, където да окача пелерината си.

След дълги търсения Хоукинс намери за най-удобно да сложи своя цилиндър на една маса.

Ирма го покани да седне. Мистър Хоукинс изтегли един стол, като гледаше с недоверие тънките му крака.

— Не вярвам, че тази кукла ще може да ме удържи — забеляза той, — но да видим!

Той седна и продължи:

— И аз бях снощи на концерта. Беше много хубаво, това не може да се отрече. Не разбирам много от музика, но щом всички са във възторг, наистина трябва да е било хубаво.

— Благодаря ви за доброто мнение и отзива, които давате за мен — отговори Ирма.

— Хубаво, много хубаво — каза разнеженият старец. — Иначе и не можеше да бъде. Добре е направил моят братовчед, че веднага е намерил заместничка. Наистина, той трябваше добре да размисли и да покаже на публиката добра певица, защото иначе бих му извил врата.

— Вие се шегувате — каза Ирма усмихната.

— Аз ли да се шегувам? — извика старият човек с гърмящ глас, който накара Ирма да трепне. — Не, мисис! Аз говоря сериозно. Старият Хоукинс никога не се шегува!

Той с удоволствие опъна краката си. Но в това време се чу едно изпращяване и за голямо учудване на самия Хоукинс той се намери на земята и до него столът — строшен.

— Не казах ли аз още от началото, че тази кукла няма да ме удържи! — извика мъжът, като се ядоса и захвърли парчетата от строшения стол в един ъгъл на салона с такава сила, че няколко стъкла от прозорците се спускаха и строшиха.

— Ако ми позволите, ще седна тук на писалищната маса — каза Хоукинс, като оправяше панталоните си.

Ирма поднесе кърпичка пред устата си, за да прикрие смеха си.

Старият господин седна на края на масата и отпусна с облекчение краката си надолу, за да се люлеят.

Краищата на сюртука му се допираха до някакви порцеланови фигури и статуйки.

— Но моля ви се, мистър Хоукинс, внимавайте! Тези фигурки могат да се строшат! — забеляза бързо Ирма, като видя движенията на стария господин.

Без да се безпокои, той дръпна краищата на сюртука си, за да запази статуйките, но с това, вместо да помогне, направи беля и свали няколко от тях. Господинът се ядоса, събра късовете и ги хвърли в ъгъла на салона при останките от строшения стол.

— Е, това не е голяма загуба за братовчед ми — каза Хоукинс спокойно. — Защо слагат нещата така, че човек лесно да ги бутне.

Ирма се ядоса на този варварин и не можа да скрие гнева си.

— Букетът е много красив — каза тя, за да пренесе разговора върху друга тема.

— Да, да! — каза Хоукинс. — Сега ми дойде наум за това, което ме доведе при вас. Ах, да, мисис! Искате ли да станете моя жена?

Ирма го изглежда, без да разбере добре смисъла на думите, но схващаше, че той не се шегува, тъй като лицето му бе набръчкано.

— Сериозно ли говорите? — попита тя предпазливо.

— Разбира се — отвърна старият ерген. — Да говорим направо. Не исках да се женя, защото, ако взема жена вкъщи, все ще стане нещо: или устата ѝ няма да млъкнат цял ден, или пък ще е болна и тогава по цял ден ще тичаме за лекари и лекарства. С вас обаче работата ще бъде съвсем друга. Пари, слава, богатство! Вие ще имате всичко. Аз също имам всичко толкова много, че никога няма да имате случай да се притеснявате за нещо. Можете да ходите лятно време на бани, да купувате колкото си искате рокли. Също ще можете да пеете, макар че аз самият не мога да понасям песните. Животът във фермата не е отегчителен и грозен. При мен всичко върви по стар обичай: за всички случаи — бой. Който не слуша — бой! Разбира се, това вас не ви засяга. Не се плашете, мисис! Вижте ме, за бога! Аз добре налагам и обелвам кожата на моите негри. Имам един камшик, олеле — мале! Какви чудеса прави! За вас той ще е тежък и вие няма да можете да го въртите, но аз ще ви направя един по-лек. Ще видите какво удоволствие ще ви достави, когато нашибате някой канала, които не ви прави път... няколко изплющявания и веднага след това бяга и ви прави път.

Старият човек говори много и гласът му бе пресипнал. Той гледаше Ирма напрегнато. Но преди Ирма да отговори, Юнона, която бе чула разговора, се озова веднага пред Хоукинс.

— Да се опита маса да направи подобно нещо с Юнона! — извика тя яростно. — Тогава Юнона ще покаже какво може.

— Мълчи, Юнона! — заповяда Ирма. — Аз ще отговоря на мистър Хоукинс.

— Това е хубаво, мисис — каза старикът, — стоварете ѝ една токата, но здравата, да усети добре. Дяволи, дяволи, проклети

създания!

— Мистър Хоукинс — започна Ирма. — Много съжалявам, но по ясни и разбрани съображения аз не мога да приема вашето доброжелателно предложение.

По бузите на стария човек изби червенина.

— Как, вие не искате да ми станете жена? — извика той.

— Не, отказвам се от тази чест! — каза спокойно певицата.

— Така да бъде! Аз не ви принуждавам със сила! — извика мистър Хоукинс ядосан. — Виждате ли? Срещу всеки пръст, който е на ръката ми, аз мога да имам по десет жени, ако искам.

Той взе цилиндъра си и ядосан, бързо излезе от стаята. Юнона поиска да се втурне след него, но Ирма я спря.

— Остави го, Юнона! Такива хора биват наказвани повече с презрение, отколкото, с каквото и да е друго.

— Той твърде малко чувства презрението — извика Юнона ядосана. — Хвани тази стара канала с каиша за врата и го души, докато обещае, че ще се поправи, ще стане по-добър и че няма да бие вече нещастните негри. Така е най-добре да се постъпи с него.

Кметът и съпругата му влязоха в салона, за да поканят Ирма на разходка с файтон. Кметът се смееше със силен глас.

— Този Хоукинс, като си отиваше, извика силно в ушите ми, че сте му отказали, и това много ме радва. Старецът е нетърпим. Да не би да ви е разсърдил с нещо, мисис?

— Не — отговори Ирма, — не мога да кажа подобно нещо. Но възгледите на стария господин ми се виждат много чудни.

— Да, той е една испанска мечка, няма никакви човешки обноси, затова отначало аз не исках да го пусна да влезе.

— Какво пак е строшил? — попита съпругата на кмета неспокойно.

Ирма показва към парчетата от фигурите и строшения стол.

— Е, това вече не може да се понася! — изпъшка кметицата. — Половината от нещата вкъщи ще станат негови жертви.

— Елате, мисис, файтонът ви чака! — каза кметът, като услужливо отвори вратата.

Беше се мръкнало, когато кметът се връщаше с двете жени от разходка.

— Пригответе се за една изненада, която ви очаква — каза той на Ирма в минутата, когато тя искаше да се оттегли в стаята си.

— Изненада ли? — попита певицата. — Но, господин кмете, вие ме отегчавате с толкова много и чести доброжелателства.

Той триеше ръцете си доволно.

— Всичко това е един малък знак на признателност за незабравимото удоволствие, което ни доставихте! — добави мъжът, като отвеждаше Ирма в стаята ѝ.

Не мина много време и звуковете на военната музика, която се приближаваше към къщата, зазвъняха. Ирма се затича заедно с Юнона към прозореца, през който проникваше червеникава светлина. Звуковете на оркестъра ставаха по-ясни. Мястото пред вилата бе осветено като през деня. Едно важно шествие с факли се приближаваше към жилището на кмета. Процесията спря и стотина факли със запалени глави осветиха зданието. Кметът влезе бързо в стаята на Ирма.

— Народът иска да ви види, уважаема мисис. Позволявате ли ми да ви придружа до долу?

Ирма прие с радост и слезе, придружена от кмета, по главната стълба, която водеше към главния вход на улицата.

Червената светлина на факлите осветяваше вълшебно лицето на красивата певица, която беше посрещната с бурни аплодисменти от множеството. Председателят на благотворителния комитет на бедните се приближи и похвали с пламенни думи великодушието на Ирма, която бе отказала почетното възнаграждение и бе подарила тази твърде значителна сума за бедните в Луисбърг, щата Тенеси.

— Не мога да намеря думи, с които мога да обрисувам вашето великодушие, и манифестацията, която виждате пред вас, е един слаб израз на нашата признателност, която ни доведе тук. Но това, което вие ще отнесете със себе си, уважаема мисис, и което ще ви съпровожда завинаги във вашия живот като неоценимо богатство, това е благословията и благодарността на всички бедни от Луисбърг.

Ораторът млъкна. Ирма, дълбоко трогната, стисна ръката на достойния мъж и множеството избухна във възторжени одобрения.

Живата светлина на факлите бе за Ирма като сиянието на една зора. Красивата жена, която бе облекчила страданията на бедните, приличаше сега на богиня, на истинска богиня.

СВИЖДАНЕТО

Развитието на нашия разказ ни принуждава да напуснем за известно време приключенията, станали в последните дни, и да обърнем поглед към Ню Йорк, където двигателят на преплетените събития, Артур Норт, отново се появи.

Той така замесваше в своята съдба живота, мислите и страданията на другите, с които имаше вземане-даване, че ги влачеше след себе си от място на място и им се изпречваше тъкмо когато те най-малко го очакваха.

След като се спаси от смърт в Чикаго и остави след себе си от дома, където го бяха приели така благосклонно, едно пепелище, той се насочи на изток, в Ню Йорк, втората столица на северноамериканските Съединени щати, гигантския град, в който живеят най-големите разбойници на света.

Там живееше Мери, втората жена на Артур Норт. След изстраданияте мъки по смъртта на баща си и безобразието на мъжа си тя се уедини и постепенно се успокои в своето усамотение, отказвайки се от всякакви развлечения и връзки с външния свят.

Сътресенията, които бе преживяла, бяха оставили дълбока дияра в душата ѝ. Лятно време тя живееше в едно голямо свое имение близо до Хъдсън, откъдето се разкриваше чуден изглед към американска Швейцария.

Това имение ѝ бе останало в наследство от нейния баща.

Единственото лице, с което Мери се срещаше, и то много рядко, беше Бърнард. Той изпитваше съчувствие към тази нещастна млада жена, която в един ден бе загубила всичко, което бе обичала. Но той не беше в състояние да я утеши, защото тя не приемаше никакви състрадания.

Мери го питаше винаги за Норт, Ирма, полковник Роджър, но Бърнард не можеше да даде задоволителен отговор на нейните въпроси, тъй като той не знаеше нищо за тези трима души.

Един ден той беше при нея, в нейния салон. Гледаше загрижено красивото и печално лице на страдащата жена и се спираше на пълните ѝ с мъка очи.

— Нямате ли още никакви известия за тези хора? — попита тя Бърнард, облегната на стола.

— Не. Като че ли потънаха в земята! Има вече няколко месеца, откакто Роджър ми писа за последен път от Олбъни. След това и неговата диря се загуби.

— А може ли да отсъства толкова дълго време?

— Да! Той си взе продължителен отпуск — отговори Бърнард. — Този отпуск изтича наскоро и аз очаквам полковника да си дойде тези дни.

— Когато дойде, ще ми съобщите ли?

— Разбира се! — увери я Бърнард. — Ще ви известя веднага за пристигането на градоначалника.

Бърнард се оттегли, а Мери остана задълбочена в мислите си. Младото ѝ сърце, което бе знаело да люби с такава горещина, но и да мрази също така силно, се обливаше сега в кръв при спомена за краткото щастие, което бе вкусила от съвместния живот с Норт. Тя мразеше Ирма затова, че беше разрушила нейното щастие. Мери си спомняше с голяма мъка за сладките милувки и прегръдки на Артур — Йохан, в когото беше толкова силно влюбена.

Уви, да знаеше поне къде се намираха те двамата! Всякакви следи от тях бяха изчезнали.

До нея не достигаха никакви сведения. Тя се надяваше, че един ден съдбата ще я постави пак в близост с тези хора.

Тъкмо се бе мръкнало, когато Мери стана и се наметна с една мантия. Тя не си позволяваше друго удоволствие, освен това да се разхожда вечер с файтон, тъй като избягваше всякакви срещи със своите познати и приятели. Младата господарка бе уволнила многобройния персонал, който в момента на нещастieto се намирал на служба в двореца ѝ, и го беше заменила само с няколко по-стари и мълчаливи слуги.

Мери чу файтона, който спираше пред входа, и слезе бавно по стъпалата. Тя искаше да си направи малка разходка.

Коридорът бе слабо осветен, но жената можа да види, че един мъж влизаше и се отправяше бързо към стълбата. Тя трепна. Кой ли

може да е този нощен посетител?

Тъкмо когато стъпваше на последното стъпало, човекът се показва в светлината на лампата в коридора, така че тя веднага можа да познае лицето.

Силен вик се изтръгна от гърдите и хубавата жена се олюля.

Дали това не бе някакво видение, или наистина очите ѝ не я лъжеха?

Мъжът, който се намираше отпред и простираше ръцете си към нея, беше Артур Норт, нейният съпруг и убиецът на баща ѝ.

Той се спусна бързо към Мери, която едва не бе припаднала от страх, и я отведе горе, придържайки я любезно, като се оглеждаше внимателно встрани да не бъде забелязан от някого.

Никой не се показва. Викът на Мери не бе чул от никого.

Норт бързо отвори една врата и въведе жената в стаята.

Но изведнъж тя пак нададе вик и се изтръгна от ръцете му, като избяга на отсрещната страна на стаята.

Сега тя съвсем ясно видя и разбра, че това не е видение, а действителност. Самият Норт беше в стаята ѝ.

Ужасът я омаломощи. Пръстите ѝ конвулсивно търсеха бутона на електрическия звънец, който водеше в стаята на слугите.

— Подъл убиец! — извика тя с треперещи устни. Големите ѝ широко отворени очи гледаха с ужас и отвращение този красив мъж, който се приближаваше към нея.

— Назад, назад! — извика тя.

Ръката ѝ бе намерила бутона на звънеца.

— Спри се, Мери! — замоли я Норт. — Невинен съм, ако повикаш слугите, ще станеш моя убийца.

Младата жена стоеше вцепенена в ъгъла на стаята с ръка над звънеца.

— Невинен съм. Мери, заклевам ти се! — продължаваше да се моли Норт. — Дойдох тук, в Ню Йорк, само за да те видя и да те убедя в моята невинност.

— Ти си убиецът на моя баща! Аз намерих доказателства! — извика Мери с пламнали очи. — Заклех се в гроба на обичния си баща да отмъстя за неговата смърт. Този път не ще можеш да се избавиш от ръцете на правосъдието.

И като каза това, Мери постави пръста си на звънеца, за да извика за помощ.

— Само една минута! — извика Норт. — Искам да ти докажа, че съм невинен. Не съм виновен за смъртта на твоя баща. Недей натоварва съвестта си с нов смъртен грях. Нима искаш да предадеш в ръцете на правосъдието и да качиш на ешафода един човек, който страда и който попадна под подозрение поради фатално стечение на обстоятелствата?

Мери виждаше, че Норт беше отпаднал, защото той закри с ръце лицето си и падна съкрушен на един стол.

Тя стоеше нерешителна. Лъжа ли или истина бе това, което чуваха ушите ѝ? Та нали тя сама бе намерила доказателствата за виновността му! Тогава?

— Не ти вярвам — отговори жената след малко колебание, — понеже самата аз намерих доказателства за убийството! Намерих ги в чекмеджето на твоята писалищна маса, намерих окървавената риза и ножа, с който си отнел живота на моя баща.

— Да, поставени там от друг човек, с цел да ме погуби — отговори Норт с глух глас.

— Друг човек ли? А кой е той?

— Кой ли? Жената, която ме преследва постоянно, която унищожи моето щастие, защото завиждаше и не искаше ти да бъдеш моя жена. Тя! Тя е истинската убийца на твоя баща — заяви Норт.

— Говориш за моята бивша компаньонка, за твоята жена ли? — каза Мери студено.

— Тя не е била никога моя жена. Тя беше демон, който ме преследва, и понеже я презирах, искаше да ме погуби. Както и да е, тя постигна целта си.

Мери не отговори.

— Готов съм да умра, защото виждам, че всички уверения за невинността ми не те задоволяват. Викай, ако искаш твоите слуги, аз няма да се противя! Предай ме на властта, за да свърши моят живот и да се радваш, че си предала в ръцете на палачите твоя собствен невинен мъж — отвърна Норт, като си даваше вид, че много страда.

— Но как е могла онази слаба жена да убие баща ми? — попита Мери, измъчвана от съмнения.

— Тя не е извършила престъплението сама — каза Норт бързо, — имала е свой съучастник.

— Кой е бил този съучастник?

— Един човек, с когото тя сега скита и с когото живееше незаконно — обясни Норт.

— Но като знаеше всичко това, ти защо избяга? — запита отново Мери.

— Защото нямах желание да стоя цяла година в затвора и да бъда осъден като невинен — възрази енергично Норт. — Дълго време аз преследвах и двамата и малко ми беше останало да уловя тази престъпна двойка, но в последната минута те успяха да се измъкнат и изчезнаха безследно.

— Ами кървавата риза? Ножът? — попита пак Мери.

— Те са били сложени в моята писалищна маса от онази жена, която имаше достъп до всичките ми стаи. Това не е било нищо друго, освен пресметнат ход от нейна страна и средство да заличи подозрението от себе си и от своя съучастник. О, техният план е бил скроен добре и с голямо майсторство и така дяволски нагоден, че ако не бях успял да се избавя в последната минута, щях да бъда загубен. Само бягството ме избави от една срамна смърт.

— Но ти и пред мен се яви с фалшиво име! Ти се казваш Артур Норт, а не Йохан Гулд.

— Това е единствената ми вина, за която мога да понеса упрек. Когато бях в Германия, вземах участие в политически агитации и това ме принуди при започване на преследванията срещу либералните среди от страна на правителството да избягам. По-късно осъзнах грешката си и понеже не исках да бъда познат от някогашните ми другари, които се бяха установили в Ню Йорк, промених името си. Това беше безвредна и благородна лъжа. Иначе Гулд е фамилното име на майка ми.

— Ами първата ти жена, Ирма Норт, не беше ли твоя законна съпруга? — попита Мери настойчиво.

— Не, тя не ми е съпруга — защити се Норт. — Слушай ме, ще ти разкажа всичко.

Мери заслуша с раздразнение разказа на Норт, но пръстът ѝ постоянно беше над електрическия бутон. Животът или смъртта на мъжа пред нея зависеха само от лекото движение на ръката ѝ.

Тя се колебаеше, измъчваха я страшни съмнения.

ВЪРХЪТ НА ЛЪЖАТА

— Тази Ирма, графиня фон Хоенщайн, както тя обича да се нарича — започна да разказва Норт, — е много подозрителна и опасна личност. Тя е била дълго време затворена в една лудница в Германия. Дъщеря е на един наистина порядъчен гражданин, някога известен и богат, но после изпаднал поради собствените си грехове. Аз посещавах къщата им, но скоро прекъснах гостуванията си, понеже тя започна да ме отегчава с любовните си предложения. Преследваше ме денем и нощем със своите странни желания и няхах миг спокойствие, щом ме зърнеше.

— Все пак ти си се оженил за тази жена! — възрази Мери ядосано.

— Не! Не е истина! Заклевам ти се, че не е истина! — извика Норт с престорено отчаяние. — Тя ме гонеше и си беше втълпила, че не трябва да обичам никоя друга жена, макар че бях отблъснал с презрение нейните досадни любовни признания. Преследваше ме и тук, отвъд океана, и се намеси в нашето семейно щастие.

Когато разбра, че с нищо не може да ме привлече, и след като я изпратих в лудницата, тя измисли една нагла клевета. Набеди ме, че съм убиец на твоя баща.

По-късно нейният любовник я освободи от лудницата и избяга с нея.

— А детето не е ли твое? — попита Мери, едва дишаща от възбуда.

— За Бога, Мери! Как можеш да помислиш подобно нещо? Ти искаш съвсем да ме съсипеш, да ме отчаеш, да ме убиеш! Как ти хрумна, че такова нещо може да бъде истина? Приказката за детето не е нищо друго, освен поредната лъжа. Всичко, което е разказвала тази неуравновесена жена, е измислица, плод на болното ѝ въображение. Ако детето беше наистина нейно, трябваше да ѝ послужи, за да ме принуди да се върна при нея. Ти знаеш, че има жени безплодни, които много искат да имат деца. И тъй като не могат да имат, изпадат в

истерия, загубват разум и започват да си въобразяват, че имат дете. Бог да пази онова дете, което тя нарича свое! Такава истерична жена е и тази Ирма. И естествено маниите на такива хора са най-разнообразни.

Тя ми попречи да се върна при тебе и направи всичко възможно да ни раздели.

Когато избягах от Ню Йорк — продължи Артур, — аз дълго преследвах престъпната двойка, за да я разоблича, а след като я изгубих от очи, случаят ми помогна да разбера за голямо съжаление, че ти си била болна. От тази минута вече аз не можех да бъда спокоен ни денем, ни нощем. Твоят образ бе винаги пред очите ми. Накрая реших да опитам всичко, да изложа себе си на хиляди опасности, само и само да те видя, мила моя!

И така дойдох в Ню Йорк.

Мери не казваше нищо. Само неспокойното дишане издаваше борбата, която се водеше в душата ѝ.

Недоверието още я измъчваше. Тя мислеше за лошото минало, което бе имала с този мъж.

Питаше се: „Истина ли е всичко това, което чувам?“.

Жената погледна в хубавите очи на този неотстъпчив човек, когото по-рано бе любила с такава топлина.

В очите на този демон, които я гледаха умоляващо, тя искаше да отгатне истината. Състрадание заигра в душата ѝ, но тя бързо задуши това чувство.

— Защо не ми писа и не ми обясни причините за твоето бягство? — попита тя внезапно.

— Исках преди това да разоблича престъпниците и после да се върна при тебе чист и освободен от всякакви подозрения. Ти не можеш да повярваш колко много страдах и мислех за тебе. През цялото време ти беше единствената ми мисъл, през всички тези минути на мъки, на страдания. Претърпях оскъдица и нищета, дори съм гладувал. Нито един ден, откакто те напуснах, устните ми не можеха да се усмихнат, единствена моя любов!

— Истина ли е това, което говориш? — попита Мери с треперещ глас.

— Да, истина е. Бог ми е свидетел! — извика Норт. — Аз ти се заклех, че съм невинен, че не съм бил друго, освен жертва на онази интригантка, от която пропищя светът, че е моя законна жена и която

ме преследваше като демон. Скитах се, борех се с нищетата, докато чух, че моята единствена обична жена и спътница в живота била болна на легло. В един миг забравих всички опасности, които ме застрашават. Но ето, идвам си у дома и какво виждам! Уви! Боже, моята съпруга ме обвинява в убийството на собствения ѝ баща!

Норт закри лицето си с ръце и започна да плаче с глас.

В стаята настана мъртва тишина.

Най-после Артур се изправи. Той действително имаше вид на съкрушен човек.

— Остани със здраве, Мери! — пошепна мъжът с умело подправен глас. — Ти няма да ме видиш повече. Ти беше единствената ми надежда. Сега ме отблъскваш! Да! Това е смъртен удар. Получавам го от тебе, моя любима!

Той говореше убедително и се отправи, олюлявайки се към вратата.

— Остани! — извика изведнъж Мери.

Норт се обърна. В очите му се появи тържествуващ блясък. Той се спря.

— Какво искаш още? — попита я с глух глас. — Искаш да продължиш страданията ми?

Мери пристъпи няколко крачки към него.

— Истина ли е всичко това, което ми казваш? — попита тя спокойно.

— Всяка дума е вярна. Но само ти не ми вярваш — каза Норт с отчаяние.

— Закълни се в паметта на своята майка! — каза Мери, като се приближи близо до него.

— Заклевам се! — отговори той решително.

— Сега ми отговори на няколко въпроса.

— На всички, които ми зададеш, любима Мери, ще знаеш всичко, което искам!

— Не си ли давал някога обещание на онази мръсница, на онази Ирма? — попита младата жена.

— Не, никога. Тя бе полудяла. Считах, че обикновената усмивка и вежливото обръщение са знак на благосклонност от моя страна и са някакво признание в любов. Не отричам, че отначало това момиче ме интересуваше в известна степен. Но всичко бе несериозно и

за много кратко време. Веднага се оттеглих, когато узнах, че е имала много любовници.

— И тази нещастница те преследва чак до Ню Йорк? — попита гневно Мери.

— Да, както виждаш! И тъкмо това обстоятелство може да обясни някои работи, които са те изненаждали и учудвали — потвърди Норт с ненадминато спокойствие. — Бащата на Ирма е един изпаднал човек, той беше от същата партия, към която и аз някога принадлежах в Германия. Щях да избегна приятелството му, ако бях узнал навреме неговите планове. След арестуването му узнах в какво опасно общество съм попаднал. Неговата дъщеря, която подробно познаваше плановите на баща си, поиска да се ожения за нея. Заплаши ме, че ако не се съглася, ще ме предаде на властта като съучастник в заговора на баща ѝ. Когато разбрах опасността, която ме застрашаваше, не ми оставаше друг начин за спасение, освен бягството, и то колкото се може по-скоро.

— Но ти ми я представи като дама компаньонка — отвърна Мери.

— Да, но аз не бях я виждал в Ню Йорк, тя ми бе препоръчана от един приятел като дама компаньонка. Беше си сменила името и се бе променила така, че едва можах да я позная, когато ме заговори на стълбата!

— Мръсница! — извика Мери.

— Не исках да смущавам душевния ти покой с всички тези печални случки от миналото — продължи Норт. — Затова предпочитах да мълча, което за мене бе много мъчително. Аз обаче укорих тази жена за нейното отношение към мен. Но изглежда, че моите укори не помогнаха, напротив, тя стана по-дръзка, по-нахална и толкова се самозабрави, че поиска дори да се разведе с тебе и да се ожения за нея. Разбира се, с ярост и възмущение отблъснах това предложение. Ти сама присъства на сцената, когато тя ме нападна и като че ли побесня, след което се наложи да я заведа в лудницата! Но преди това тя беше извършила с помощта на своя любовник убийството и търсеше начин да ме погуби, като ме направи съучастник. Само бягството ми помогна да се спася и да проваля безсрамния ѝ план.

— Изглежда, че тя е тази, която е взела и ключа от вратата? — каза Мери, като поразмисли малко.

— Сигурно — съгласи се той успокоен. — Тя беше свободна да влиза във всичките ни стаи. Следователно не ѝ е било трудно да извърши подлост и да унищожи със злодейската си ръка нашето семейно щастие.

— Ужасно! — извика Мери. — Само един демон може да скрои такъв план.

— Кажи, моля ти се — каза Артур, радостен, че е спечелил наново доверието на съпругата си и че я е убедил достатъчно, — какви поводи бих могъл да имам аз да убивам баща ти, когото обичах толкова много? Защо?

В гласа му зазвуча престорена болезненост.

— Нямах никакъв мотив, който да ме принуди да пристъпя към подобно ужасно дело.

— Да! — отговори Мери, попаднала отново под влиянието на Норт. — Тази мисъл често ме е занимавала и ми се е струвала неубедителна.

— Убиецът е бил ядосан за нещо, той явно е искал да ограби покойния ти баща! — извика Норт. — Но понеже не е успял в това, е скроил своя план за моето погубване и е скрил в чекмеджето доказателствата, с които да бъде уличен.

— Да! — извика Мери. — Така трябва да е било!

Норт стана и взе в ръка пардесюто си.

— Къде отиваш? — попита Мери.

— Отивам там, където ме зове моят дълг — да преследвам убийците. Няма да мога да се успокоя, докато не хвана престъпниците и не ги принудя да признаят вината си.

— Искаш да ме оставиш?

— Трябва, скъпа моя! Заклех се да намеря онези негодници. Само съобщението, че ти си болна, ме накара да дойда. Искях толкова много да бъда при тебе и да ти помогна. Но не бива да забравям и моята цел, само когато я постигна напълно, ще мога спокойно да се върна при теб.

— А ако не ги намериш? — попита Мери с интерес.

— Ще ги намеря дори ако трябва да преобърна всички пътища на земята! — отвърна Норт. — Остани със здраве, любов моя, и мисли постоянно за своя съпруг, който трябва да се скита без почивка, докато докаже невинността си.

Той се отправи към вратата, но преди да стигне, усети топлината на две меки ръце. Горещите и треперещи устни на Мери потърсиха неговите и се сляха с тях в една гореща целувка, тъй отдавна жадувана.

Норт се отдръпна внимателно и поиска да махне ръцете ѝ.

— Мери! — каза той. — Аз съм под подозрение. Аз съм нещастен човек! Остави ме!

— Не! Няма да те оставя, мили мой! — пошепна Мери. — Ти си мой! Аз ще те утеша с любовта си и с нея ще излекувам болките, които си претърпял. Искам пак да има щастие за нас. Онази жена е безсилна да ни раздели.

— Мери, помисли добре. Ако някой дойде и ме види, аз съм погубен завинаги — каза Норт, като я милваше нежно.

— Зная едно място, където не ще те намери никой, скъпи мой, и където ще бъдем сигурни и ти, и аз — прошепна Мери, упоена от щастие, и притегли своя обожаван съпруг към себе си.

В ЛЮЛКАТА НА ЛЮБОВТА

Дълго време младата жена прегръщаше страстно своя съпруг, когото неочаквано и непредвидено бе намерила отново.

Удари осем часът. Мери трепна.

— Трябва да побързаме, време е! — каза тя.

Норт погледна учуден.

— Какво искаш да кажеш, мила моя? — попита той. — Да не те чака някой? Видях файтон навън!

— Трябва да те заведе още днес на онова място, където никой няма да те открие — отговори Мери. — Да бързаме, защото иначе може да не успеем. И така, да вървим! Излез сам! Наеми файтон, който да те закара на станцията Дон стрийт, където съм сигурна, че няма много хора. Ще отидеш с влака до Далбъри и оттам ще поемеш пътя през гората, който води до имението, където ще те чакам и където сме ходили толкова често заедно.

— Ти ще бъдеш там преди моето пристигане, така ли? — попита Норт недоверчиво.

— Да, аз ще отида със същия влак, но щом пристигна в Далбъри, ще се кача на файтона си, който ще ме чака. Иначе пеша много се обикаля. Докато ти дойдеш, аз ще приготвя всичко. В девет часа ще бъдем отново заедно, сигурна съм.

— И никой няма да ме види там, нали? — попита Норт, като стана.

— Не се грижи за това, мили мой. Любовта ми към теб ще ми вдъхне сили да намеря начин да те скрия — каза Мери с любовен трепет и му подаде устни за целувка.

След няколко минути Норт, който напусна жилището на своята жена, седеше в един файтон и пътуваше към станцията Лонгстрийт.

— Е, това не беше шега! — каза на себе си Норт. — Без малко щях да попадна в ръцете на полицията. Наистина и аз сам не вярвах, че работата ще се окаже толкова трудна. Едва можах да я успокоя!

Норт заслужаваше да бъде поздравен за своя успех. Чрез много лъжи той бе успял да разубеди напълно Мери и да я спечели изцяло на своя страна. Младата жена без малко щеше да повика слугите си и да им предаде Норт в ръцете. Неговото положение тогава беше критично. Само любовта, която Мери още носеше в сърцето си към този мъж, беше задържала ръката и да не натисне бутона на електрическия звънец. Тя го слушаше отначало с ярост, после с недоверие, а най-накрая неговият разказ събуди у нея съжаление, особено когато ѝ описа опасността, на която се излага само за да дойде да я види. И когато той поиска да я напусне, старата обич избухна отново и без да може да се възпре, тя притегли в обятията си този обожаван мъж.

Норт беше постигнал целта си. Той можеше да чака тук спокойно случай и да присвои богатството на излъганата жена. Норт никога не бе обичал Мери, за която се бе оженил само заради парите ѝ. Дори и сега не чувстваше влечение към нея и я бе излъгал. А тя го прие с разтворени обятия, защото все още искрено го обичаше.

Той не беше човек, който да отстъпи пред каквито и да е трудности, дори и непреодолими.

Беше убил бащата на Мери и бе хвърлил с цинизъм и хладнокръвие това убийство върху една съвсем невинна жена.

Беше се отказал от своето собствено дете и бе представил своята законна съпруга като престъпница и всичко това бе скроил пред Мери с клетвено уверение, макар че отначало тя трудно вярваше на тези измислици.

Норт искаше да тръгне пак по пътя на своите авантюристични планове, след като ограби Мери, и да търси отново Ирма, която не желаше да му се покори, но която той искаше да притежава, докато ѝ се насити. А след това щеше да предприеме нови авантюри.

Целият свят беше отворен за този красив на външен вид човек. Жените и момичетата му се покоряваха без съпротива.

Норт беше загрижен само за това, дали Мери имаше достатъчно пари, за да може да се добере до тях и да ги получи. Той не се задоволяваше с малко. Неговите планове бяха винаги мащабни.

Артур Норт разбираше, че в Ню Йорк не можеше да остане повече, а ако не намереше пари в чифлика, новото му начинание би било неуспешно.

Той трябваше в най-скоро време да узнае къде са парите. Спомни си за дните, преживени в Чикаго, където едва се беше спасил от револвера на разярения вицегубернатор. Малко преди това беше дал една значителна сума на Боб, защото старият моряк не можеше да търпи въздуха на сушата и искаше да живее по море. Затова сега Боб не беше с него. Метисът Хосе бе оставил в Синсинати.

Норт имаше намерение да постави верния си слуга близо до Ирма, но не разполагаше с достатъчно парични средства. Той беше дошъл в Ню Йорк, с цел да ограби Мери, а след това да мисли за преследването на Ирма.

Файтонът спря на станцията в Лонгстрийт. Норт сложи шапката си и излезе на перона.

Той не чака много време, защото влакът започна да маневрира. Стори му се, че видя Мери в едно дамско купе. Само след няколко минути влакът напусна станцията и се отправи за Далбъри, където стигна след половин час.

В минутата, когато щеше да напусне влака, Артур видя, че Мери се качи в един файтон, който тръгна бавно. Тогава той пое по шосето и после зави по пътя към гората.

Тази пътека му беше позната. Беше минавал много пъти по нея заедно с Мери. В миналото на това място красивата жена шепнеше най-сладки думи на обичния мъж, убедена, че той принадлежи единствено на нея.

В този момент Норт си спомни и за друга пътека далече, отвъд океана, където високи и едри стволести тополи издигаха върховете си нависоко и покриваха земята с дебела сянка. Той беше минавал и по нея с едно мило момиче, което, чисто и невинно, му доказваше с погледи онова, което устните не смееха да кажат.

Това бе девойката, която той истински бе любил, едничкото създание, за което неговото непостоянно сърце наистина бе туптяло. Това бе младата графиня Ирма фон Хоенщайн.

А сега не минаваше нито час, без той да не клевети тази девойка, негова истинска съпруга, като ѝ приписваше най-грозни престъпления.

Пътят през гората се извиваше. Докато Норт се изкачи на височината, откъдето се виждаше вилата, вече се беше стъмнило. Порано той идваше много пъти с Мери в това уединено и мълчаливо място, понеже тя се чувстваше само тук щастлива заедно с него.

Мери живееше често пъти тук съвсем уединена. Това бе дало повод да се мисли, че в тази вила тя държи много пари.

Норт бързо се отправи към зданието, което може да различи добре въпреки нощната тъмнина. Изведнъж нещо се приближи до него и една мека ръка улови неговата.

— Ти ли си? — попита гласът на Мери.

— Да, мое съкровище! — пошепна Норт. — Много съм щастлив, че те намерих.

— Ела с мен! — пошушна младата жена, която отвеждаше мъжа си към една тайна портичка в градината. Тя я отвори много предпазливо.

— Ще отидем през градината до вилата, а после през една скрита врата ще влезем така, че никой да не ни забележи — каза тихо Мери, като го водеше за ръка.

Двамата пристигнаха до къщата и се вмъкнаха през една малка врата на коридора. Мери бързо я отвори, след това поведе съпруга си вътре и заключи вратата внимателно. После отвори друга врата, която водеше в тъмния вестибюл, и от него влязоха в осветена стая, същата стая, в която Норт бе живял някога.

— Благодаря на бога, че пак те имам, единствен мой! — извика Мери, като прегърна страстно Артур.

Норт я отведе на едно канапе, сложи я да седне и се постара да я успокои и разнежи чрез най-страстни и успокояващи милувки.

— Сега тук си в пълна безопасност — каза жената, след като премина огънят на първите трепетни прегръдки, — слугите не знаят нищо за миналото. Целият персонал тук се състои от един стар прислужник, една готвачка и една камериерка. Ще имам грижата да те запазя така, че да не те видят.

— Но, Мери, как ще се храня? Невъзможно е ти да изпълняваш ролята на слугиня. Така ти би пожертвала спокойствието си. Предпочитам да се оттегля и да си отида, отколкото да ти създавам труд и неприятности. Може и сам да се храня.

— Не! Ще се храним двама заедно и аз ще се грижа за теб — каза тя и се изчерви леко. — Аз съм твоя съпруга, а ти си страдал и търпял много досега. Сега е мой ред да ти възвърна удобствата и да поправа до нейде негодите. О, ще видиш колко добре ще прекараме тук заедно! Колко хубаво е, че те намерих най-после.

Масата беше сложена, водата в самовара вреше и пееше чудесна приспивна мелодия. Норт гледаше усмихнат как деликатните ръце на Мери приготвяха яденето и колко щастлива беше тя, че обичният ѝ съпруг се бе доверил на нейните грижи.

Най-после се нахраниха.

Мери легна в прегръдките на съпруга си, като гледаше със страстни очи красивото му лице.

— Откъде е тази рана? Тя се простира почти по цялото ти лице. Сега я виждам за пръв път!

— Получих я по време на преследването на онези мерзавци — отговори Норт намръщен.

Той пак усети в себе си оня гняв, който го обземаше винаги когато си спомняше за красивата Зенобия, отпечатала върху лицето му знака на своята похитена чест и възмутено целомъдрие.

— Колко е лоша тази рязка — каза Мери.

— Нима? — попита Норт недоволен.

— Когато гледаш гневно, изглежда лоша. Щом погледнеш любовно, рязката не се забелязва.

Норт знаеше, че белегът се виждаше добре, но той употребяваше всевъзможни козметични средства, за да го заличи.

— Ето сега аз съм пленник, а пък ти си надзирателката на моя затвор — каза Норт шеговито, като гледаше Мери в лицето, което радостта от срещата бе зачервила и направила много мило.

— Да. Имаш право — отговори тя, като гледаше и галеше кичурите хубава коса по красивото чело на Норт. — Обещавам ти, че ще бъда много горда и че ще мога да те пазя. Като наказание и възмездие за дългата раздяла всеки ден ще получаваш от мен безброй целувки и всеки ден моите ръце ще те притискат и обгръщат нежно. Нали ще останеш завинаги при мене, Йохан? — попита Мери.

— Но, мило мое дете, ти искаш постоянно да ме държиш под едно непоносимо напрежение и съмнение — каза Норт.

— Ако е рекъл господ, твоята невинност скоро ще бъде доказана — каза младата жена. — Вярвай ми, че аз не бих имала покой и утеха, ако ти ме напуснеш отново, и то толкова скоро. Защо те е страх от другите, нали имаш мен?

— Да, права си — забеляза хладнокръвно Норт, като притегли Мери към гърдите си.

— Вярвай ми, мили мой, аз искам да живея само за тебе. Останалото в моя живот няма никакво значение за мен. Аз искам да ти доставя земния рай. Сутрин ще се събуждаш от моите милувки и галения, а вечер ще заспиваш, когато ще те целувам за последен път. Искам да бъда само твоя и ти да си единствено мой.

Норт я остави да изживее този изблик на страст към него. Той не вземаше участие в това излияние на нежности, понеже мисълта и намеренията, които го бяха довели тук, бяха съвсем други.

— Но как да те наричам сега? — попита тя на шега. — Йохан или Артур?

— Наричай ме с последното име — отговори Норт усмихнат.

— И така, Артур! Това име ми харесва повече, отколкото Йохан. От последното не получавам никаква наслада. То никога не ми е харесвало. Артур, любими мой, Артур! — говореше тя, като го целуваше постоянно и ненаситно. — Така! А сега трябва да те оставя сам за една минута, скоро ще се върна — каза Мери и излезе, за да даде някои нареждания на слугите си.

Изтегнат на канапето, Норт потъна в мисли.

Ясно бе, че той иска да измами тази жена, която сляпо му се доверяваше.

Лесно можеше да я излъже и да я накара да изкаже всичките си тайни. Но той трябваше да узнае с какви средства разполагаше тя сега. Дали има тук, във вилата, голяма сума пари? Тогава, когато Мери отидеше някъде, той можеше да се възползва от нейното отсъствие, да я ограби и да избяга, за да започне отново живот на страстен и необуздан картоиграч и любовник.

Две кадифени ръце внезапно закриха очите му.

— Коя съм? — извика Мери с наивен детски глас.

— Ах, не е много трудно да се отгатне! — отговори Норт престорено весел.

Тя покри неговите устни с нежни целувки. В този момент нямаше по-предана жена на света от Мери. Тя имаше само една цел — да направи съпруга си щастлив и доволен.

— Изкачих стълбата тичешком — каза тя усмихната, — защото ми се стори, че няма да те намеря вече. А ти си тук... Сега си вече мой, напълно мой и само мой, завинаги!

В ЗАМЪКА ХОЕНЦАЙН

Беше сутрин.

Гъста мъгла плуваше през обраслите с елхи скали и чукари, които обграждаха един грамаден кръг. От няколко дни сиви облаци на гъсти маси покриваха небосклона и предвещаваха настъпването на мрачни дни.

Есента се приближаваше с бързи крачки.

Колкото печална беше тази сутрин, толкова тъжни бяха и мислите на граф Фон Хоенцайн, който стоеше във великолепно мебелирания си кабинет.

Грижите бързо бяха посребрили косите на бащата на Ирма, силите на неговата младост обаче още не бяха съкрушени. Това доказваше неговата фигура и доброто здраве, запазената стойка на този благороден старец, който беше издържал много тежки изпитания в живота си и бе запазил с достойнство бляскавата гордост на кралското знаме, под което бяха служили неговите прадеди.

Графът живееше съвсем уединен в своя замък. Той не поддържаше никакви връзки със съседите си, които съжаляваха искрено това, че той ги отбягваше.

Граф Фон Хоенцайн страдаше извънредно много. Мисълта за прогонената му дъщеря го измъчваше денем и нощем.

В часове на отчаяние той беше проклинал прибързаната си строгост, с която изгони Ирма през онази нощ срещу Коледа с дете на ръце в зимната виелица. Той се беше разкалял за своята непреклонна гордост спрямо дъщеря си.

Напразно на другата сутрин бе изпратил всичките си слуги да търсят прокудената жена. Даже бе обещал възнаграждение на онзи, който би могъл да намери дирите ѝ и самата нея.

Без съмнение графът допускаше, че както майката, така и детето са умрели още тогава, замръзнали някъде в снега. Загинали без гроб и без следи, изтрити от жестокия вятър.

При тази мисъл и този спомен графът винаги нервно ставаше. Той скочи и сега. Обхващаше го лудост при мисълта за неговото сурово дело.

Бащата бе решил да прости на своята дъщеря. Искаше да я намери и отново да я прегърне в своите обятия.

Мъглата правеше чудесни фигурки под големия прозорец, групираше ги заедно, те се преливаха едни в други, появяваха се нови, изчезваха, като простираха заканително своите фантастични ръце и като че ли искаха да му извикат: „Напразни са твоите надежди. Всичко е напразно!“.

Вратата на кабинета се отвори и един слуга, облечен във великолепа ливрея, влезе и сложи пристигналата кореспонденция на масата на графа.

— Желает ли още нещо господин графът? — попита лакеят внимателно.

— Не. Йохан, благодаря — отговори фон Хоенщайн любезно.

Старият слуга се оттегли почтително, а господарят започна да преглежда кореспонденцията.

Освен писмата, отнасящи се до работата му, която бе значителна поради многото му имоти, графът получаваше много рядко по някое частно писмо от страна на бившите си бойни другари от войната — ценни спомени за него.

Той прочиташе бавно купчината от писма, които съдържаха в по-голямата си част докладите на управителите на неговите имения. От време на време графът слагаше по някое писмо настрана, за да отговори по-скоро поради спешния му характер.

— Но какво е това? — възкликна учуден той. — Писмо от Америка?

Той се вгледа в него. В ръката си държеше един голям плик, на чиято лицева страна адресът беше написан с почерк, който ясно показваше, че ръката, която го е писала, отдавна не е хващала перо.

Граф фон Хоенщайн отвори плика и извади от него една голяма кола от книга, писана на четирите страни.

Той погледна бързо към подписа на писмото.

— Ернст Крюгер! — промълви той. — Кой ли ще да е този човек? А, да, спомням си сега! Да, така се казваше моят оръженосец, който замина за Америка. Какво ли иска този човек от мене?

Графът отвори писмото и прочете:

„Господин графе,

Измина доста време, откакто напуснах замъка Хоенщайн, и не знам дали г-н графът може да си спомни за мен, въпреки че той беше един добър господар.

Аз не съм забравил стария си добър господар и въпреки че преминах океана, за да търся щастието си в свободна Америка, много пъти си спомням за него.

Често съжалявам за това, че съм напуснал замъка Хоенщайн, където съм живял толкова добре. Такива господари като господин графа не се намират лесно.

Аз бях благодарен за грижите към мен, но когато се появи агентът, който събираше емигранти за Америка, бях сред първите, които повярваха на лъжите на този човек, обещаващ ни златни планини отвъд океана.

Да, а после трябваше да страдам много за тази си постъпка, която тогава толкова лекомислено предприех.

Можете да ми повярвате, господин графе! С пътуването по вода бях горе-долу добре, макар че люлеенето на океана не бе много приятно. Но когато стигнахме обещаната земя, цялото ѝ великолепие бе изчезнало. Мъчно се печелеха пари и аз бях много благодарен, ако можех да си легна вечер отчасти нахранен или с няколко цента за утрешния ден“.

— Ех! — каза си графът. — Казвал съм му го много пъти, но той не слушаше. Сега сигурно ми пише това писмо, за да моли пак да го приема на служба и да го избавя от бедствието му. Горкият, беше порядъчен и трудолюбив човек!

Графът зачете по-нататък:

„Уви! Колко пъти вие ми повтаряхте това: «Ернст, остани в отечеството си и печели хляба си честно. Не

всичко ще блести в злато.» Но аз не послушах, не исках да зная за нищо и тръгнах!

После трябваше много пъти да заплащам скъпо и горчиво за това свое вироглавство. Като работник надничар, като преносвач и възглицар се налагаше да работя тежка работа и едва можех да спечеля толкова, колкото да поддържам мизерното си съществуване. Това бе за наказание, че не послушах навремето вашите съвети.

И когато често нощем седях на кревата замислен, винаги пред мен изпъкваше замъкът Хоенщайн, където преживях толкова щастливи дни, тъй като там всички бяха добри с мен — г-н графа, г-жа графинята и особено графинята Ирма. Тогава тя беше още много млада, едва бе хвърлила детските си обувки. И днес като че ли виждам пред себе си нейния образ, особено когато яздеше: възседнала своето малко конче и последвана или придружена от мен.

Аз я поглеждах често пъти крадешком и винаги изпитвах удоволствие да виждам нейното ангелски красиво лице. Простете ми, господин графе, казвам това нещо, но истината е, че аз обичах добрата графиня, защото тя винаги е била любезна към всички нас.

След като изкачвахме напречния път до скалата, графинята тръгваше в галоп между елхите в гората, за да може да се любовува на дивната красота. Тогава аз винаги си спомнях приказката за вълшебната княгиня, която ми беше разказвала много пъти. Наистина нашата графиня беше чудна като принцеса от приказките и аз никак не бих се учудил, ако я видех да изчезва като вълшебна нимфа в недрата на планината“.

Графът сложи писмото на масата.

— Ернст има право — промълви той с мъка. — Моята Ирма беше хубава като пролетен ден. Но защо трябваше да има такава съдба. Той пое отново писмото и зачете по-нататък:

„Моите работи започнаха да отиват на добре. Намерих място като келнер и можех да печеля толкова, че да се снабдявам с най-необходимите неща. Но не бях щастлив и когато в свободните си часове виждах, че минават по улиците красиви файтони, теглени от чудесни коне, аз си спомнях за миналите времена и проклинях моята глупост, която ме докара тук.

Ала неволите и страданията имат понякога край. Един ден дойде фермер от Тенеси, започна разговор с мен и когато му разказах съдбата си и той научи, че разбирам от гледане на коне за впрягане и езда, ме попита дали искам да отида да служа при него. Приех с готовност неговото предложение.

След няколко дни тръгнахме заедно и стигнахме най-после фермата, в която се намирам и сега. Новият ми господар е твърде умен човек. При него се живее добре. Службата не е тежка и аз скоро забравих всички страдания, които бях претърпял.

Бих свършил тук моето писмо, ако не се бе случило едно приключение, което всъщност е причина да напиша това писмо.

Малко след постъпването ми на служба моят господар се ожени. Майката на младата господарка живее също в нашата ферма. Измина доста време оттогава. Един ден младата господарка дойде при мен и ми каза да приготвя файтона за сутринта, понеже искали да отидат в града да пазаруват нещо.

Тръгнахме рано на следващия ден, понеже градът се намира на няколко мили от фермата, и след като стигнахме, младата господарка, която беше взела и майка си, напазарува всичко, каквото ѝ трябваше.

По обяд поехме пак към дома. Госпожите искаха да се върнат, скоро поради усилената работа във фермата.

Беше топло, защото в Южните щати, където съм аз, слънцето грее много по-силно, отколкото в Германия. Конят вървеше леко и младата ми господарка се канеше да си похапне нещо, защото в града нямахме време за това.

Бяхме вече на средата на пътя. Докъдето ни се простираха погледите, не се виждаше жива душа.

Изведнъж моят кон спря на място: погледнах напред и видях една млада жена, легнала на пътя.

Трябва да знаете, господин графе, че в северноамериканските щати има много просяци, защото мизерията в Америка е по-голяма, отколкото в Германия. Стана ми много жал, когато видях нещастната жена простряна, без да може да мръдне, под сянката на едно дърво.

Господарката ми също я бе видяла и ми заповяда да спра файтона. След това тя започна да разговаря с майка си и се виждаше, че иска да прибере падналата жена, за да не се измъчва по пътя и под страшния пек. Майката отстъпи на молбите на дъщерята и господарката ми слезе от файтона, за да отиде при нещастницата. От капрата аз не можех да видя лицето на жената, но забелязах само, че бе много окъсана. До нея имаше малък вързоп. После видях, че моята господарка ѝ подаде хляб, защото трябва да е била много гладна. Отначало тя не искаше да приеме нищо, но господарката ми е същински ангел на добродетелта и благочестива християнка и успя да я убеди да приеме хляба. Жената яде и се подкрепи с храната.

Накрая младата господарка поиска да вдигне горката жена, но това не беше лесно, защото тя бе много изтощена.

Тогава майка ѝ ме извика да отида и аз да помогна. Хвърлих юздите в ръцете на старата, скочих долу от капрата и отидох да вдигна горката жена и да я донеса във файтона. Изведнъж извиках изненадано. Що да видя! Гледам по-отблизо, вирам се. Боже мой! Никакво съмнение. Падналата жена на пътя беше самата наша обична графиня Ирма!“.

Страшен вик се разнесе в работния кабинет. Граф Фон Хоенцайн скочи от стола си. Ръцете му трепереха. Писмото се изхлузи и падна на земята.

— Боже мой! — извика той. — Възможно ли е? Моята обична Ирма! Моята дъщеря е още жива! О, небе, благодаря ти! Тя е жива!

Радостната новина, че толкова дълго търсената дъщеря е жива, че нейните дири са намерени, възвърна силите на графа. Всичките му мисли се съсредоточиха към нея.

— Трябва незабавно да тръгна! — извика той в радостта си. — Искам да отида при нея. Искам да прегърна моята Ирма! Ах! Това е твърде много! През какви тежки изпитания е трябвало да мине горката! А аз съм толкова далеко от нея и не зная къде се намира! О, такава е била волята на Господа, че тъкмо Ернст е трябвало да я срещне.

Графът взе отново писмото от пода и зачете по-нататък.

„Аз съм твърда и спокойна натура, господин графе. Но когато вдигнах графинята, плаках като дете. После я сложих на файтона и погледнах нейните хубави и големи очи, които гледаха отчаяно. Като се взрях в бледното ѝ лице, не можах да въздържа вълнението си.

Горката графиня, в изпокъсани дрехи наред пътя! Взех вързопчето, в което бяха скътани всички вещи на графиня Ирма, и го сложих на капрата.

Младата господарка и майка ѝ бяха развълнувани и много изненадани, като чуха, че тази бедна и съсипана жена е била дъщеря на граф.

Сега моят кон трябваше да плати скъпо яростта ми, защото той не бе получавал никога такива удари, както при това пътуване. Ние поехме с голяма бързина по прашния път, за да можем да стигнем колкото е възможно по-скоро у дома. Докато пътувахме, аз често поглеждах назад във файтона и трябваше да затварям очите си от болка, когато виждах красивото лице на графиня Ирма толкова бледо и толкова изтощено. Струваше ми се невероятно, че съм намерил своята господарка — графиня Ирма, тук, в Америка, сред степта, съсипана от глад и в такова окаяно положение.

Най-после стигнахме в чифлика. Младата господарка сложи незабавно графиня Ирма да легне, а пък аз разказах на господаря подробно коя е намерената жена.

Той не показва, че ми вярва, но аз останах с убеждението, че не се лъжа, че това е графиня Ирма. Но не можех да си обясня по никакъв начин, как е попаднала тя именно там, насред пътя, и какъв е нейният сегашен живот.

Младата господарка излезе от стаята, където беше настанила графиня Ирма, и каза, че твърде малко е научила от нея. Тя каза още, че жената търсела своето дете, което била загубила преди няколко месеца.

Тогава господарят реши, че трябва да се е случило нещо съдбоносно, и разпреди на другия ден младата господарка да разпита подробно графиня Ирма и ако е възможно да ѝ се помогне.

Но на сутринта стаята бе намерена празна. Графинята беше оставила една бележка, в която благодареше на домакините за оказаното ѝ гостоприемство, и се извиняваше, че повече не може да остане в техния дом.

Добре схванах нейните преживявания! Срещата е била много мъчителна за нея. Това и за мен бе едва поносимо.

Графиня Ирма беше се подписала под записката с името Ирма Н., но мога да се закълна, че беше тя. На моята господарка тя казала само, че искала да отиде в Марвил, където предполагала, че се намирало нейното дете. Друго нищо не можахме да научим.

Но никога не ще забравя голямата нищета, в която я видях, дори да бих живял още сто години. Толкова много плаках и я съжалявах. Затова и написах писмото.

А сега, господин графе, извинете ме, че се осмелих да ви разсърдя с това писмо. Но аз не можех да постъпя другояче. Бях длъжен да ви пиша. В мига, когато довърших писмото, почувствах, че голям камък падна от сърцето ми. Вече мога да бъда пак напълно спокоен.

Сбогом, добри ми графе.

Приемете моите почитания

Ваш покорен слуга Ернст Крюгер
Б., Тенеси 1869 г.“

Графът беше прочел набързо до края това толкова тежко писмо. И този твърд като камък човек наведе глава съкрушен на стола си.

Той мислеше за своята дъщеря и за безбройните страдания, които е трябвало да изтърпи, прогонена от неговата строгост и жертва на измамник.

Граф Фон Хоенщайн постоянно проклинаше часа, в който се бе показал безпощадно суров към Ирма. Но ако той би могъл да я намери, щеше да поправи злото, което бе сторил на детето си.

Неговата собствена дъщеря сега страдаше от строгостта му. Нежната деликатна Ирма е трябвало да търпи сурови несподобни, а пък той, нейният баща, живееше в своя великолепен замък, заобиколен от разкош и изобилие, без да може да приюти при себе си едничкото си страдащо чедо.

Графът започна да плаче като дете. Болките на бащинското му сърце бяха смекчили и пречупили твърдия му характер.

Той пъшка дълго, докато се съвземе отново, и със силна ръка дръпна звънеца.

Яви се слугата.

— Пригответи ми незабавно багажа за едно много дълго пътуване! — каза той на мъжа, който остана смаян от това, което му заповяда неговият господар. — Ти също ще ме придружаваш. Пригответи и твоя багаж. Довечера заминаваме — прибави графът.

Старият слуга тръгна, но графът го повика отново назад.

— Йохан — каза той, — ти си ми служил много години. Разделял си радост и скръб с мен. Прекарах време на големи грижи, прекара го и ти. Но надявам се, че скоро всичко ще бъде добре. Ще вървим сега отново заедно.

Слугата погледна загрижено развълнуваното лице на господаря си.

— Трябва да направим едно много дълго пътешествие — каза графът тежко. — Ще заминем за Америка!

— За Америка ли? — промълви Йохан.

— Да, искам да доведа оттам един човек, който ти познаваш много добре и когото си носил често на ръце. Искам да доведа дъщеря си Ирма!

— Тя в Америка ли е?

— Да, там е!

— О, Господи! — извика слугата и очите му се просълзиха.

Каква радост изпита той, когато чу, че ще види пак своята господарка Ирма! Той запита възбудено:

— Вярно ли е, г-н графе, наистина ли нашата графиня е там?

— Да, добри ми Йохан — отговори графът, — и ако е рекъл бог, ще се върне с мен в отечеството си.

От този момент съдбата на графиня Ирма фон Хоенщайн тръгна в друга посока. Една нова сила се намеси в нейния живот и стрелката се измести към добро. Бащината помощ вече се насочи към нея.

За колко ли време щеше да я настигне?

Това щеше да покаже бъдещето!

ПЪТУВАНЕТО ПРЕЗ ОКЕАНА

Великолепният параход с разкошен салон, на който се бе качил граф Фон Хоенщайн заедно със стария си слуга, за да отиде в Ню Йорк, цепеше вълните на Атлантическия океан и летеше бързо към крайната точка на своето плаване, докъдето му оставаха още цели двадесет и четири часа.

Възрастният граф се разхождаше на кувертата заедно с един друг елегантно облечен господин.

Граф Фон Хоенщайн бе завързал познанство с този човек на борда на парахода. Господинът бе един богаташ от Ню Йорк.

Фон Хоенщайн бе научил от него много подробности, които можеха да му послужат при издирването на Ирма.

Графът се ядоса много, като научи, че Артур, или Йохан Гулд, както се бе прекръстил Норт, в Ню Йорк се бил оженил втори път за Мери Шмит.

Американецът познаваше всички подробности по тайнственото убийство и онова, което бе писано за лицата, свързани с него.

От рентиера американец графът научи, че Мери живеела сега в Ню Йорк, и затова реши да я посети веднага щом слезе на сушата.

Американецът му разказа още, че Норт бил хванат, но че успял да избяга пак от ръцете на полицията и след това така се скрил, че изчезнал съвсем и заличил след себе си всякакви следи, по които някои би могъл да го открие.

Що се отнася до Ирма, понеже американецът не я познаваше и нейното име не бе преплетено в аферата, той не можеше нищо положително да каже и не знаеше дали тя е била някога в Ню Йорк.

— Утре по това време ще влезем в нюйоркското пристанище! — каза американецът.

— Да, нашият параход е извънредно бърз — потвърди графът. — А колко време е трябвало някога на параходите и корабите, за да преплават този път между двата материка!

— Дружеството плаща големи премии за всеки час, с който капитанът би успял да пристигне по-рано в пристанището — отбеляза господинът. — Освен това разните мореплавателни дружества смятат за голяма чест да притежават най-бързите параходи. Борбата между параходните дружества за съревнование по морето прилича много на съревнованието в търговията.

— За нещастие, да — възрази графът. — Това е вечната борба за съществуване.

Часът за обяд наближаваше. Слънцето се беше издигнало високо. Горещите му лъчи падаха почти отвесно по платната, обтегнати на кувертата.

Горе на командния мостик стояха капитанът, комендантът на парахода и един стар морски вълк, неподвижен като статуя, а пък стражевият офицер близо до него предаваше неговите заповеди чрез тръбата за говорене в машинното отделение.

Кувертата на парахода беше пълна с групи от пътници, които се разхождаха и разговаряха. Всички очакваха с нетърпение да дойде часът за слизване на брега.

Изведнъж оживените и шумни разговори престанаха. Смеховете стихнаха. Силно люлеене разтърси целия параход. Бързото движение на машината показваше, че се бе случило някакво нещастие.

— Боже, изгубени сме! — завикаха мнозина пътници, като побледняха и започнаха да се трупат към спасителните лодки.

Офицерите напразно се опитваха да успокояват множеството. Хората се бяха изплашили ужасно. Те изтикаха офицерите настрани, като все повече се домогваха до спасителните лодки.

Изведнъж един силен глас изгърмя от командния мостик.

— Всички по местата си! — изрева капитанът. — Витлото има малка повреда, скъса се, но няма никаква опасност!

Думите бяха напразни. Изплашените пътници изтласкаха със сила офицерите и се опитваха да спуснат спасителните лодки.

Капитанът видя голямата опасност. Ако множеството се спуснеше с лодките, всички щяха да бъдат погубени.

Той слезе бързо долу.

— Назад от лодките! — извика мъжът на отчаяните пътници. — Нямате нито причина, нито право да напускате парахода!

Но уплашените пасажери бяха изгубили присъствие на духа. Офицерите не можеха да отидат на помощ на коменданта, който се намираше на кувертата.

Накрая капитанът извади револвер, какъвто всеки капитан на параход носи на кръста си скрит и добре пазен.

— Ще застрелям първия, който се приближи до лодките! — извика той заплашително.

Но и този вик не бе чул.

Граф Фон Хоенщайн беше разбрал опасността, в която се намира капитанът. Той бе слязъл в кабинета си и беше взел няколко револвера.

— Хайде веднага горе! Да помогнем на капитана! — извика графът и даде на американеца един револвер. — Като минем през командния мостик, ще можем да стигнем до него.

Графът и американският милионер изкачиха стълбата тичешком и се вмъкнаха през струпаната тълпа.

Капитанът още стоеше на своя пост. Отчаяните изплашени хора го бяха затиснали до една лодка. Беше крайно време да му се окаже помощ.

Няколко офицери се затичаха след двамата смели пътници, с помощта, на които най-сетне множеството беше успокоено и постепенно се отказа от намерението да навлезе в лодките.

Комендантът се приближи до граф Фон Хоенщайн и до американския богаташ.

— Длъжен съм да ви благодаря най-горещо, господа! — и той вдигна ръката си, за да отдаде чест. — Вашата смела и храбра намеса предотврати ужасна катастрофа.

— Аз само изпълних дълга си — отговори графът с тежест и достойнство. — Надявам се, че паниката няма да се повтори и навярно случилото се няма да има лоши последствия.

— Само да не бяхме толкова близо до сушата — забеляза комендантът загрижено. — Не можем да използваме платната, понеже няма никакъв вятър. А пък течението носи кораба бързо и сега той не може да се управлява. Близо сме до опасните брегове на Хатерас. Много подводни и крайбрежни скали има насам.

— Това наистина е лошо — каза граф Фон Хоенщайн. — Но в случай на опасност има достатъчно време да влезем в лодките.

— Тогава ще се повторят предишните сцени — каза комендантът на парахода отново загрижен. — Съществува само един начин за спасение — случайно да срещнем по пътя си някой голям параход, който да ни завлече до Ню Йорк.

— Не би ли могло с ред и постепенно да се влезе в лодките? — попита внимателно графът.

— При влизането в първата лодка е възможно операцията да се извърши спокойно — обясни капитанът. — Но след това пътниците пак ще се изплашат и останалите биха помислили, че ще бъдат изоставени. Ще се повтори предишната паника, защото не можем да разчитаме на моряците много в подобни случаи. Аз се доверявам само на няколко офицери в такива ситуации.

— Ще потърся между пътниците няколко истински мъже, на които вие ще можете да разчитате — заяви графът сериозно.

— Ще ви бъда много признателен, ако можете да ми окажете такава услуга — каза комендантът и стисна ръката на благородния герой. — Това би било наистина единственото средство за избягване на нова паника, защото плаваме много близо до брега.

През целия следобед на небосклона не се показва нито един параход.

Граф Фон Хоенщайн бе спечелил на своя страна голям брой пътници, които бяха изявили готовност да предложат на коменданта своите услуги за помощ в случай на нужда. Това ято от доброволци имаше по-скоро грижата да успокои уплашените жени и деца, които плачеха и със своите викове и писъци още повече увеличаваха паниката.

Всички платна вече бяха обтегнати, но моряците напразно очакваха вятъра, който бе напълно утихнал.

Инженерите работеха трескаво, за да направят ново витло, но оста се бе строшила на две места. Докато привършат тази трудна работа, параходът рискуваше да бъде разбит в скалите на Норфък, към които бе тласнат от силното течение на водната маса.

— След два часа ще напуснем парахода — каза капитанът тихо на граф Фон Хоенщайн.

— Аз ще остана последен на борда. Ще напусна парахода заедно с вас — отговори графът. — Ще ви помогна при настаняване на пътниците в лодките.

— Моите благодарности! — възкликна капитанът със сърдечен тон. — Задължавате ме завинаги.

Времето летеше бързо. Комендантът искаше вече да даде командата за спускане на първата спасителна лодка в морето.

В същата минута от върха на фокмачтата се разнесе вик:

— Вижда се параход!

Този знак бе дал стражевият моряк.

Капитанът погледна с далекогледа и наистина откри към северозапад зелен и червен фенер.

— Пускайте ракети! — заповяда той. — Три пъти подред: бяло — червено — бяло!

Не измина много време и ракетите се издигнаха нагоре в спокойното и чисто небе.

Видяният параход отговори на знака и след няколко минути една лодка се приближи до изпадналия в беда съд.

— Внимание! — извикаха моряците отдолу. — Дръжте въжето!

В това време на парахода падна едно черно кълбо.

— Параходът „Линкълн“ идва от Западна Индия и отива към Ню Йорк — викаха от лодката. — Ще ви вземем на буксир. Къде искате да отидете?

— Към Ню Йорк! Много добре, вземете ни! — извика комендантът.

— Тогава теглете въжето към вас, хванете го, ние го хвърлихме с шпринга.

Моряците теглеха здраво и се изпотиха, защото въжето беше много дебело и тежко.

Сирените на двата парахода свиреха постоянно и си подаваха звукови сигнали. Светлинната сигнализация също беше в ход.

Още една ракета беше изстреляна нагоре. След това параходът „Линкълн“ тръгна бавно напред. Влачейки след себе си повредения параход.

Един невероятен изблик на радост оглуши парахода. Пътниците бяха щастливи, че промеждието мина без сериозни последствия и че не стана нужда да бъдат прехвърляни в спасителните лодки. Всички се успокоиха, след като бяха гледали с напрежение подготвителните работи по спасяването.

Но след като видяха, че техният параход, теглен от другия, пое на северозапад към Ню Йорк, радостта им мина границите и те започнаха да пеят и танцуват.

ИСТИНА ЛИ Е, ИЛИ Е ЛЪЖА?

Мери се беше завърнала в двореца си в Ню Йорк, където прекара два дни. Тя искаше от време на време да се връща в града, за да не събужда подозрение нейното продължително отсъствие.

Слугите бяха учудени от промяната, която откриха в господарката си. Нейната бледност изчезна от лицето и отново на устните ѝ заигра приятна усмивка.

Мери беше пак щастлива. Щастлива, защото бе намерила отново своя съпруг, толкова обичан и желан. Тя чакаше с нетърпение времето, когато пак щеше да отиде във вилата, за да се хвърли в обятията на мъжа си и да заспи там сладък сън.

В същата тази сутрин Бърнард беше идвал при нея. Добросъвестният чиновник бе отчаян, че Роджър бе пресрочил своя отпуск, и виждаше в това нарушение някаква връзка с Ирма.

Тъкмо това искаше и Мери. Тя затвърди съмненията на Бърнард спрямо Ирма, като му разказа предпазливо всичко, което ѝ беше говорил Норт, и заплете със своя убедителен разказ мислите на този мъж в един възел, от който трудно би могъл да се освободи, освен с най-ясни опровержения.

На тръгване Бърнард обеща на Мери, че ще разпита за Ирма и в случай че узнае къде се намира, ще заповяда незабавно да я арестуват поради подозренията срещу нея, посеяни така изкусно от Норт.

Сега Мери седеше в стаята си тържествуваща. Тя вярваше, че ще успее да избави своя любим съпруг от насоченото срещу него ужасно обвинение и тогава можеше да се представи пред света с него, както подобава на съпруг и съпруга.

Тъкмо бе заета от тези мисли и от съставянето на един план, когато слугинята извести, че един господин иска да разговаря с нея.

— Граф Фон Хоенщайн от Германия — прочете тя учудена на визитната картичка.

Къде беше чувала това име? Да, спомни си! Бившата ѝ компаньонка, която беше убила обичния ѝ баща, претендираше, че е

дъщеря на граф Фон Хоенщайн. Ето сега тази среща бе точно навреме. Пред него тя би могла да изобличи престъпницата. Може би и самият граф идваше да ѝ даде сам обвинителни сведения срещу мнимата си дъщеря.

Тя лично излезе в салона и помоли графа да заповяда в стаята ѝ.

— Извинете ме, мисис — каза учтиво граф Фон Хоенщайн след първия поздрав, — че ви смущавам. Аз идвам при вас по един труден въпрос, във връзка с една неприятна работа, но вярвам, че вие с удоволствие ще ми дадете необходимите сведения, които ще ви поискам, още повече че се касае за едно престъпление и за един престъпник, който измами и вас, и мен.

— За кого говорите, г-н графе? — попита Мери възмутена.

Младата жена беше раздразнена много и без малко щеше да се издаде, но съумя да се успокои навреме.

— Струва ми се, че се лъжете, господин графе! — каза тя студено.

— Как? Не беше ли Артур Норт ваш съпруг? За бога, извинете ме тогава! — извика старият граф изненадан.

— Артур Норт е моят съпруг — каза Мери твърдо, като натърти на думата „е“.

— Как? Вие наричате още ваш съпруг онзи подлец? — попита графът учуден и ядосан.

— Моля ви да ме изслушате, господин графе! — каза спокойно Мери. — Струва ми се, че сте събрали сведения за съпруга ми от негови неприятели. В последно време положението се измени и аз започнах да се убеждавам, че моят съпруг е жертва на зловни интриги.

— Интриги ли? — извика графът. — Не разбирам какво искате да кажете с това. Един мъж, който се е женил два пъти, с две жени, без да се разведе с едната, е един престъпник, който не заслужава никакво съжаление.

— Не! Моят Артур не е извършил никакво престъпление, нищо подобно! — извика Мери. — Това, което вие твърдите, не е истина. Аз съм неговата законна жена. Всичко друго е само слухове, зловни измислици, лъжа.

— Преди да разберем това, аз моля, за да съм сигурен, че не се касае за грешка, да се уверя дали няма в случая смесване на имена на

лица, за които ще разговаряме. Онзи Артур Норт, когото аз познавам и за когото говоря, е роден в Германия и по професия е инженер.

Мери поклати глава.

— Един мъж, много красив и представителен, с широко лице, с големи светли очи, с черна и къдрава коса — добави графът.

— Добре го описвате — потвърди Мери. — Той е моят съпруг.

— И същевременно съпругът на моята нещастна дъщеря, с която е венчан по-рано в Германия — каза графът с болезнена въздишка.

— Една дама, която се казваше Ирма и която претендираше, че е жена на моя мъж, беше известно време моя дама компаньонка — каза Мери. — Тя беше много красива жена, с разкошна кестенява коса и с големи тъжни очи.

— Тя е моята дъщеря! — извика графът, като скочи. — Къде мога да я намеря?

— Моят съпруг нареди да затворят тази невменяема жена в една лудница. Разбрах, че тя е успяла да избяга от там.

Графът губеше своето спокойствие. Той вече не беше в състояние да говори с отмерен тон.

— Тя е единствената моя дъщеря — каза той с видима мъка — и съпруга на Норт, когото също търся.

Мери се уплаши от тона на графа. Но вярата ѝ в Норт още не бе разколебана.

Думите на Норт, които ѝ бе казал относно Ирма, че е била дъщеря на политически съзаклятник, не ѝ дойдоха в тази минута наум.

— Имате ли доказателства, че вашата дъщеря е била първата жена на мъжа ми?

— Това ми е казала самата тя, моята дъщеря — заяви графът много спокойно.

— И вие, разбира се, сте повярвали безусловно на това, което тя ви е казала — отвърна Мери презрително.

— Моята дъщеря Ирма никога не лъже! — извика старият граф с тон, в който имаше закана.

— Но това може да бъде някоя фиксидея на болна жена — забеляза жената, като се мъчеше да успокои и разубеди графа.

— Не! — каза граф Фон Хоенщайн. — Такова предположение е изключено. В такъв случай мога лесно да узная мястото, където са се

венчали, и след това да се снабдя с нужните документи, които да ви представя.

Мери пак се уплаши. Тя виждаше, че граф Фон Хоенщайн е съвсем сигурен в това, което говореше. В нея се породиха леко недоверие към Норт.

Но тя се въздържа да издаде своето настроение. Норт се беше заклел пред нея, че всичките негови твърдения са верни. Как трябваше сега да възприеме разобличенията на графа? Той ѝ се беше показал още от първата минута на разговора симпатичен, беше ѝ направил внушително впечатление и тя неволно го съпоставяше с Норт. Как трябваше сега да схваща неговите уверения, че Ирма е негова дъщеря и първа жена на Норт?

— И така, поддържате ли, че бившата ми дама компаньонка е наистина ваша дъщеря, господин графе? — попита Мери, като си спомни, че Норт ѝ беше казал, че момичето, което го е преследвало, е било дъщеря на обикновен гражданин. Да не би тук именно да се състои недоразумението?

Тогава графът отвори един портфейл и извади от него една снимка.

— Ето портрета на моята дъщеря. Тя е фотографирана още като беше момиче — каза той и подаде на Мери снимката.

— Да, тя е! — извика младата жена. — Дъщеря ви не се е изменила много.

Мери върна снимката на графа. Смътен страх я облада. Защо Норт не ѝ бе казал, че Ирма е дъщеря на граф? На кого трябваше да вярва тя сега? Но дали наистина човекът, който седеше пред нея, е самият граф Фон Хоенщайн?

Графът забеляза нейните недоверчиви и издаващи съмнения погледи. Това го озадачи и същевременно наскърби.

— Мадам, аз не зная какви сведения имате вие за дъщеря ми и кой ви ги е дал — каза той с достойнство. — Но ако вие имате и най-малко съмнение в това, което ви говоря, можете да се обърнете към германското посолство и то ще може да ви даде всички желани сведения и референции. Посланикът, граф Х., е мой приятел още от ранно детство и...

— Но моля ви, господин графе — прекъсна го Мери смутена. — Вярвам във всичко, но вашите изявления бяха доста изненадващи за

мен и аз съвсем не бях приготвена да ги посрещна.

Мери беше убедена, че граф Фон Хоенщайн бе говорил истината. Но как трябваше тя да се отнесе към уверенията на своя съпруг? Той се бе заклел пред нея във всичко най-свято, каквото има, че Ирма не е била никога негова жена.

Граф Фон Хоенщайн не бе забелязал преживяванията на Мери. Той имаше свои мисли.

— О, спомням си сега — прибави той след кратко мълчание, по време на което бе напрягал паметта си, — че венчавката на дъщеря ми с Норт се е извършила в един малък провинциален градец. От този град тя ми изпрати писмо, с което ме молеше да ѝ простя, че се е венчала за своя прелъстител. Това беше през май 186... Аз ще пиша веднага в Германия да ми изпратят това писмо и тези документи.

Мери прежълтя. Нямаше никакво съмнение, че графът беше твърдо уверен в това, което говореше.

— Знаете ли, г-н графе, че вашата дъщеря има едно дете? — запита Мери.

— Да, то е от онзи мерзавец — каза графът яростно.

— Сигурен ли сте в това? — попита Мери загрижена.

— Да, мисис. Повтарям ви още веднъж, че дъщеря ми никога не лъже! — извика графът. — Иначе и по този въпрос мога да ви представя съответните документи, ако е нужно, но след като намеря моята Ирма, което е по-важно и което ще улесни и другото.

— Но вашата дъщеря е заподозряна в убийство — каза високо Мери.

Графът скочи раздразнен и извика:

— Кой е посмял да твърди и поддържа това?

Гласът му трепереше от справедлив гняв.

Мери му разказа това, което бе научила от Норт, като скри, разбира се, автора и източника на тези обвинения.

Старият граф се изсмя сърдито и с презрение, когато тя свърши.

— И вие, мисис, вярвате на тази басня? — добави той с горчив тон. — Моята Ирма, която с кротостта си е всеизвестна и която не може да стори никакво зло никому, може да бъде замесена в насилие, и то убийство? Това е абсолютно изключено!

— Но, господин графе, вие не знаете до какви постъпки може да доведе необузданата любов!

— Любовта може да е способна да направи всичко — каза той непоколебимо. — Но Ирма никога не ще се остави да се заблуди дотам, че за удовлетворение на своята любов да извърши престъпление. Аз отгледах моята дъщеря и много добре познавам нейната чиста душа. Тя не е способна дори да излъже, не може да извърши нищо долно и подло. И зная, че тя е останала чиста дори и сред най-голямата подлост. Една дъщеря на Фон Хоенщайн предпочита да умре, отколкото да опетни името си със срам и безчестни дела. В своята любов — продължи той — тя се отдаде чисто и доверчиво и стана жертва на онзи измамник. Но тя му стана законна съпруга и въпреки че аз я изгоних, сърцето ми се смекчи и впоследствие се разкаях. Аз простих прегрешението ѝ, простих ѝ и тъкмо затова сега искам да я имам при себе си и да я заведа в бащиния ѝ дом.

— Но знаете ли, господин графе, къде се намира сега дъщеря ви? — попита Мери състрадателно.

— Не зная къде точно е сега, но зная откъде да започна моите издирвания! Уверявам ви, мисис, че ще я намеря!

Графът стана от стола си, поиска да си вземе сбогом с Мери.

— Позволявате ли ми да ви помоля да ми окажете една любезна услуга? — попита жената решително и бодро.

— Без съмнение! — отговори той, като се поклони кавалерски пред нея.

— Искате ли да дойдете вдругиден у дома по това време? Може би тогава ще бъда в състояние да ви съобщя нещо, което, вярвам, много ще ви интересува.

— Добре, ще дойда — отговори графът, покланяйки се учтиво.

Мери остана дълго неподвижна сред салона с очи, втренчени във вратата, през която беше излязъл графът.

Тя беше напълно уверена, че Норт я бе излъгал, като беше и казал, че Ирма е дъщеря на един прост гражданин.

Но той беше ѝ се заклел! Можеше ли да се допусне, че се е заклел лъжливо?

На нея не ѝ оставаше друг изход, освен още на следващия ден да отиде във вилата и да разпита основно Артур. Ако той откажеше да говори истината или пък излъжеше, тогава тя беше решена да покани

граф Фон Хоенщайн да отиде с нея в Далбъри и при очна ставка да повтори своите твърдения пред нейния съпруг.

Страхът, който я беше обхванал по-рано, сега отново се появи и тя се безпокоеше, че пак ще се случи нещо фатално.

ИЗЛЪГАНАТА СЪПРУГА

Ако Мери знаеше за ревностните претърсвания, които в нейно отсъствие Норт бе предприел, недоверието ѝ към него би се затвърдило окончателно.

Веднага щом тя напусна вилата и тръгна за Ню Йорк, Норт се зае да прерови всички стаи, за да намери мястото, където Мери съхраняваше парите си. Действията му бяха бързи и умели.

Той бе подразбрал, че съпругата му държеше в дома си значителни суми, но, изглежда, ги съхраняваше в секретна каса, зазидана в стената, защото Норт въпреки опитния си поглед не можа да открие мястото, където се намираха парите.

Престъпникът вече няколко пъти се бе опитвал по доста заобиколен път да доведе разговора до този въпрос, но Мери не разбираше неговите намеци и той се въздържа от по-подробни разпитвания, защото можеше лесно да възбуди подозренията ѝ.

Сутринта на същия ден, в който граф Фон Хоенщайн бе посетил Мери в Ню Йорк, Норт ровеше усърдно из будоара на съпругата си. Нито един скрин, нито един шкаф не беше останал непретърсен, но всичко беше напразно.

Отчаян от безрезултатното търсене, вече беше тръгнал да излиза, за да отиде в малкия салон, когато изведнъж му хрумна една идея — да опипа още веднъж внимателно с ръце стените. Почука старателно с пръст надлъж и на шир по всички стени, но никъде не се чу кълтене на кухо, което би могло да укаже наличието на някакво скривалище. Най-после се приближи до последната стена и стъпи на канапето, за да може да я опипа по-високо. Стори му се, че звукът от удара беше различен. Той почука повторно. Нямаше съмнение, че звукът бе метален. Свали бързо картината от стената и издаде радостно възклицание. От мазилката се подаваше брава. Скоро се убеди, че тя принадлежеше на желязна каса, чиято врата беше скрита зад тапета и се сливаше с цвета на стената.

Тъй като със сигурност само Мери имаше ключове за тук, Норт не можеше да направи нищо друго, освен да разбие касата при първия удобен случай. Той беше подготвен за такова нещо още при идването си в Далбъри и при първа възможност да го извърши и да избяга с плячката.

В този ден беше невъзможно да го направи, защото Мери щеше да дойде всеки момент. Като погледна часовника си, той се увери, че разполага с твърде малко време, за да започне операцията си и да заличи след това всички следи.

Не след дълго в двора се чу тропот на файтон и след няколко минути Мери влезе в стаята. Норт бързо се спусна към нея и я прегърна; но тя се изтръгна от обятията му и го отблъсна ядосано.

— Но какво се е случило, мила моя? — попита я Норт. — Днес си съвсем променена. Кажи ми какво ти е? Да не съм те обидил с нещо?

Мери свали шапката и палтото си и изгледа строго своя съпруг:

— Днес имах посещение — каза тя. — При мен беше един господин, който те познава отпреди. Той те представи в светлина, съвсем различна от тази, в която ти се представи пред мен.

Норт се уплаши. Кой можеше да бъде този човек? Полковник Роджър? Вицегубернаторът Уотсън? Той веднага си помисли за тях, но съумя да прикрие вълнението си и изгледа изпитателно Мери.

— Не мога да се сетя кой би могъл да бъде! — каза той спокойно.

— Граф Фон Хоенщайн от Германия! — отговори Мери, като наблюдаваше внимателно лицето на Норт.

Великият авантюрист беше подготвен за всякакви изненади. Той много добре знаеше, че съдбата е капризна и може да му изпрати точно онзи, когото съвсем не очакваше. Изражението на лицето му остана непроменено. Напротив, той си даде вид, като че ли не подозираше за съществуването на такъв граф, но той силно го е заинтересувал.

— Граф Фон Хоенщайн ли? — повтори той. — Не си спомням човек с такова име.

— Той е баща на Ирма, моята бивша компаньонка — отвърна Мери рязко.

Норт се изсмя снизходително.

— И ти се остави да те излъжат? Как можеш да повярваш на лъжите на един непознат пред клетвените уверения на собствения си съпруг.

— Този непознат се легитимира достатъчно правдоподобно пред мен. Той е истинският граф Фон Хоенщайн, посланикът е негов приятел от детството — настоя Мери.

— Не вярвам — отсече Норт. — Как би могъл да завърже такова приятелство.

— Графът е готов да представи документи, които доказват, че ти действително си се венчал за Ирма. Той ще изиска дубликат от тях от града, в който се е извършила венчавката, и тези документи могат да пристигнат тук за няколко седмици — извика енергично Мери.

Лицето на Норт оставаше спокойно. Той веднага съобрази, че докато тези компрометиращи го документи пристигнат, той ще бъде вече много далече оттук.

— Ако ти вярваш на този мним граф повече, отколкото на мен, който ти се клех във вярност и любов, тогава ще е по-добре да те напусна — каза той наскърбен и стана от стола си.

— Не, Артур, не, за бога! — извика Мери уплашена и се хвърли в обятията на Норт. — Вярвам ти, но ти видя, че тези доказателства дойдоха за мен малко изненадващо и неочаквано.

— Ти се съмняваш в моята искреност — каза ядосано Норт. — Време е да те оставя и да докажа своята невинност. По-добре би било, ако не бях се върнал!

— Остани, Артур, остани! — изплака Мери. — Ако заминеш, това ще означава смърт за мен. Прости ми! Вече никога няма да се съмнявам в теб.

— Твоето недоверие се появява периодически — отговори Норт и тръгна към вратата. — Аз съм огорчен, защото съм се излъгал в твоята любов. Ако ти държеше на чувствата си към мен, както твърдиш, никога не би повярвала на такива зловни клевети. Затова е най-добре да се разделим. След няколко часа ще напусна твоята вила.

Мери изпищя отчаяно и се опита да задържи любимия си човек със своите снежнобели ръце.

— Артур, прости ми! — молеше тя с глас, задавен от сълзи. — Не се съмнявам в тебе! Аз... аз... ти вярвам във всичко. Обещавам ти

занапред нито една дума на подозрение да не излезе от устата ми. Ето, на колене ти се моля: прости ми! Прости ми!

Тя коленичи пред него и вдигна към лицето му красивите си очи, пълни със сълзи.

Норт я взе на ръце и я занесе на едно канапе.

— Понеже много те обичам, ще ти простя — каза той накрая. — Прощавам ти и съвсем необоснованите подозрения, които ме разстроиха. Надявам се в бъдеще да не обръщаш повече внимание на никакви клевети против мен, от когото и да идват те. Ще идва ли пак при тебе онзи самозван граф?

— Да, каза, че утре пак ще ме посети.

— Попитай го само с какво може да докаже, че действително е този, за който се представя — каза Норт подигравателно. — Ще се убедиш, че не трябва да се вярва на неговите твърдения, а на онова, което аз ти говоря. Днес ще се върнеш ли в Ню Йорк?

— Ще остана при теб — отговори Мери и склони глава любовно на гърдите на Артур. — Ще замина утре, с първия влак.

— Много се радвам, мила моя — стисна я силно в прегръдката си Норт.

На следващата сутрин Мери се раздели със съпруга си и замина за Ню Йорк. Веднага щом се увери, че файтонът е заминал, Норт изтича в спалнята и се върна оттам с един обемист пакет. Развърза го бързо и изсипа съдържанието му на масата. Избра една доста голяма бургия с особена форма, която завършваше с дървена дръжка. С помощта на едно хитроумно приспособление при най-малкото завъртане бургията правеше няколко оборота около оста си.

Слугите не притесняваха Норт. Те живееха на долния етаж на вилата и не се качваха никога на горния етаж в отсъствието на Мери. Той влезе в будоара на съпругата си, сне картината от стената и опря бургията в желязната стена близо до бравата. След това започна да пробива. Работи неуморно повече от половин час, докато инструментът премина през стоманената повърхност, като направи в нея една малка дупка колкото грахово зърно. В разстояние на три часа той направи шест такива дупки, разположени в квадрат, близо една до друга. Погледа със задоволство извършеното от ръцете му и се върна в спалнята. От пакета с инструментите извади едно малко и доста остро

трионче, съобразено точно с широчината на дупките, и започна да реже металната плоскост от една дупка до друга.

Когато Мери отсъстваше от вилата, Артур трябваше да се задоволява със студени ястия, понеже слугите не трябваше да подозират за неговото пребиваване във вилата. Но този ден, при все че от челото му течеше пот вследствие на голямото физическо напрежение, той не усети глад. Мери щеше да се върне привечер, а дотогава той трябваше да вдигне плячката и да избяга. Времето беше скъпо и налагаше да си спести храната.

Най-после довърши работата си с триончето. Извади бавно отрязаната част и бръкна с ръката в получилия се отвор.

— Касата е много дълбока — ядоса се той. — Ще трябва да строша преградите.

Отвори едно малко сандъче, в което имаше малки тръбички с особено устройство, пълни с избухливи вещества. Взе една от тях, обви я с дълъг фитил, после провря ръката си в дупката и постави взривното устройство до една от преградите.

Най-сетне сполучи да го постави точно там, където трябваше, и сложи една къса табла на мястото, за да приглуши гърмежа. Чу се глух гръм и вратата на желязната каса зейна.

Норт едва не извика от радост, но изведнъж трепна и се послуша. Чу стъпки и гласове. Явно слугите бяха чули гърмежа. След малко те започнаха да блъскат по заключената врата.

Нямаше време за губене. Артур отвори желязната каса и погледна вътре. В долното отделение имаше пакет банкноти, на който беше написано: „\$500000“.

— Твърде малко за такава рискована акция — измърмори той недоволно и пъкна банкнотите в джоба си.

Шумът навън продължаваше. Слугите напразно се опитваха да влязат в заключената стая. Норт щеше да извика от ярост, когато видя, че в касата има и едно секретно отделение, което трябваше да изостави, защото нямаше никакво време. Навярно Мери криеше там ценностите си, а пакетът с банкнотите беше оставен в предното отделение само временно. Така Норт трябваше да си тръгне с почти празни ръце. Какво бяха за него петстотин хиляди долара. Той беше свикнал да разполага с милиони.

Като хвърли още един гневен поглед към заключеното съкровище, той напусна стаята. Наметна мантията си и се послуша. Зад вратата на неговата стая владееше пълна тишина. Но в същата минута от съседната вляво от нея се чуха гласове. Нямахше съмнение, че го обграждаха. Трябваше да бяга, без да губи нито минута.

Отвори много внимателно вратата и премина бързо през вестибюла, после по коридора. На няколко скока слезе по стълбите и стигна до входната врата, която беше отворена. В този момент чу зад гърба си женски глас:

— Помощ! Крадец!

Зад него отекваха стъпки. Той се затича през градината и изчезна в близката гора. Слугите, които го преследваха, се спряха в нерешителност.

— Трудно ще го уловим — каза един. — Такъв може да ни убие, без да му мигне окото.

— Как ли е влязъл вътре? — питаше се слугинята и чупеше ръце от възмущение.

— Кой знае! Никой не го е видял.

— Вижте, господарката идва — извика след малко слугинята, като показва уплашено файтона, който се приближаваше към вилата.

Слугите се върнаха бързо назад. Когато стигнаха в двора, файтонът тъкмо спираше пред портата.

ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Мери беше помолила граф Фон Хоенщайн да дойде в единадесет часа, така че не се наложи да чака много дълго.

Тя се намираше в особено деликатна ситуация. Макар че Норт бе успял да я успокои и заблуди, Мери не можеше да намери в себе си повод да обвини стария граф в измама или фалшификация.

Беше наистина чудно, но винаги така се случваше. Колкото пъти напускаше Артур, толкова пъти недоверието се надигаше у нея и тя искаше веднъж завинаги да свърши с това ненормално положение, като разбере каква е истината. Ключът беше в Артур. Той трябваше да разреши загадката. Виждаше се, че благородният граф не можеше да бъде лъжец. Как би могла да приеме твърденията на стария господин за неверни! С какви думи би си послужила, за да му изкаже своето недоверие към онова, което той казва?

Граф Фон Хоенщайн сам ѝ дойде на помощ. Още с пристигането си той внимателно подхвърли:

— Вчера се снабдих от нашето посолство с един документ. Когато започнах да издирвам дъщеря си, сметнах, че ще имам нужда от него. Позволявате ли ми да ви го покажа?

Той извади от джоба си един голям лист хартия, сгънат добре, и го подаде на Мери.

Младата жена се изчерви. По един деликатен начин, свойствен за благородните и образовани хора, графът бе доловил нейните колебания и сега искаше тактично да ѝ докаже верността на своите твърдения.

Погледът ѝ бързо премина по редовете на документа и от прегледа му тя разбра добре, че този, който стоеше пред нея, бе наистина граф Фон Хоенщайн.

Все пак от честолюбие тя не искаше да отстъпи веднага.

— За мое голямо съжаление, господин графе, аз не можах да науча нищо за онова, което ви интересува. Истината ще се установи напълно, когато видим актовете, потвърждаващи брачните отношения между моя съпруг и вашата дъщеря.

— Аз писах още вчера за това — отговори графът. — За четиринадесет дни ще ви ги представя. Утре заминавам за Марвил, където според досега събраните сведения дъщеря ми е била видяна за последен път преди известно време.

— И какво ще правите, след като намерите дъщеря си и получите документите?

— Актовете, за които става въпрос, ще трябва да оправдаят дъщеря ми пред обществото — каза графът. — А що се отнася до брака, той, разбира се, ще бъде разтурен. Двубрачието е доказано и това улеснява развода.

Мери трепна, но любовта ѝ към Норт беше толкова голяма, че му бе простила дори и това, само да би могла да се освободи от подозрението ѝ по убийството на баща ѝ. В същото време в нея се пробуди и гордостта, защото чувстваше, че няма да ѝ бъде позволено да остане съпруга на човек, потъпкал най-светия съюз — брачния. „Клеветите“ според Норт се очертаваха все по-истински и тя не можеше повече да му вярва.

Най-после графът я извади от мъчителните мисли, в който се беше потопила.

— Уви! Колко бих желал да се срещна лице в лице с този Норт! — каза той. — Може би този подлец знае къде се намира дъщеря ми, но крие от хората, за да не се объркат плановите му.

Мери рязко стана от стола, на който седеше спокойно досега. От очите ѝ изскачаха искри. Не беше ѝ минавала през ум мисълта, която графът току-що изказа. Тя не можа да сдържи възбудата си, когато взе едно толкова важно решение.

— Аз ще ви срещна с моя съпруг, господин графе — заяви тя високо. — Зная къде се намира Артур Норт.

Това известие дойде като гръм от ясно небе за стария граф, който не очакваше такова решително действие от страна на Мери.

— Можете ли да ме заведете веднага при него? — попита той бързо.

— Да, но само при едно условие — каза замислено Мери.

— А именно?

— Да ми дадете честната си дума, че няма да съобщите на никого мястото, където се намира той. Върху него тежи подозрение за престъпление, което той не е извършил, затова е принуден да се крие.

Мери произнесе тези думи с треперещ глас, защото сама не беше убедена в това, което казваше.

— Давам ви моята честна дума! — произнесе тържествено възрастният джентълмен.

— Благодаря ви! Ако сте готов, можем веднага да тръгнем.

Мери нареди да впрегнат конете във файтона. Нито тя, нито графът говореха по време на пътуването до Далбъри. Всеки от тях бе зает със собствените си мисли.

Граф Фон Хоенщайн с нетърпение чакаше минутата, в която щеше да се срещне лице в лице с подлеца, докарал толкова нещастия на дъщеря му. Норт бе загубил предварително, ако почнеше пак да плете мрежа от лъжи, защото джентълменът бе готов да отмъсти за честта на дъщеря си по всякакъв начин.

Колата, която бяха взели на последната станция, най-после спря пред вратата на вилата. Старият граф скочи от файтона с младежка пъргавина и кавалерски подаде ръка на Мери, за да ѝ помогне да слезе.

Слугите, преследвали преди малко Норт, се спуснаха към господарката си, която вече влизаше с графа в преддверието.

— Госпожо, какво нещастие! Един разбойник се беше вмъкнал във вилата и навярно ви е ограбил — извикаха в един глас двамата и започнаха да се вайкат, страхувайки се, че господарката им ще ги укори.

— И защо не го хванахте? — попита графът.

— Всичко стана много бързо. Аз бях в стаята на слугите, понеже готвачката си беше отишла, когато Бети влезе уплашена в стаята и извика: „Страх ме е... горе има някой!“. Като чух това, веднага скочих и заедно с момичетата изтичах горе. Чувахе се ясно, че някои работеше с някакъв инструмент в стаята. После настъпи тишина и малко след това се разнесе гръм. Започнахме да викаме и двамата, защото доста се изплашихме. След това раздрусахме вратата, но беше заключено. Миг по-късно в коридора горе се отвори една врата — онази на стаята, съседна с вашия салон. Един човек изскочи навън и слезе като стрела по стълбите. После премина през градината и изчезна в горичката. Не беше възможно да го уловим. Беше много добре облечен.

Граф Фон Хоенщайн усети изведнъж как Мери се облегна безсилна на ръката му. Той погледна лицето ѝ — то беше съвършено

жълто.

— Уплашихте ли се? — попита той съчувствено.

Мери поклати глава.

— Елате, господин графе — помоли го тя. — Да отидем горе. Дано даде господ моето предположение да не излезе вярно. Останете тук — нареди тя на стъписаните слуги. — Ще позвъня, ако имам нужда от вас.

Мери толкова бързо изкачи стълбите, че графът с мъка можа да я последва.

— Почакайте ме, и аз искам да дойда, мисис — извика той загрижен. — Може да има още разбойници там.

Графът извади револвера си, но Мери се възпротиви.

— О, не вярвам, че ще има нужда от оръжие — каза тя. И прибави на себе си: — Съжали ме, Господи! Не позволявай да изпия и тази горчива чаша. Тя ще бъде смъртоносна за мен!

Младата жена извади връзка ключове и отвори една врата, след това премина в съседната стая.

— Артур! — извика тя отчаяно, но не последва никакъв отговор.

Старият джентълмен бе изненадан от откритието, което направи. Явно Мери съзнателно и грижливо беше крила в тази стая един подлец и престъпник.

Тя се върна бързо.

— Заминал е! — изкрещя тя неистово. — Тръгнал си е! Уви, по-добре да не бях идвала никога тук, господин графе! Избягал е, понеже се е страхувал от вас!

— Но успокойте се — каза графът. — Защо ще бяга, когато изобщо не знае, че аз идвам насам?

— Да, имате право — съгласи се Мери. — Извинете ме, толкова съм нещастна. Едва го бях намерила, и отново го загубих.

— Как тогава е станало така, че слугите са го помислили за разбойник? Не са ли го виждали никога?

— Не — извика отчаяна Мери. — Никой, освен мен не знаеше за неговото присъствие тук. Аз го криех, понеже е мой съпруг и едничкият човек, когото обичам на този свят.

Графът я гледаше смаян. Колко голяма трябва да е била любовта на тази жена, за да приюти заподозрения си в убийство съпруг, проявявайки такива трогателни грижи.

Мери най-после се съвзе.

— Елате, господин графе — каза тя с болка в гласа и поведе благородника към салона. — Може би съпругът ми скоро ще се върне, защото за мен все още е загадка причината, която го е накарала да напусне това сигурно убежище.

Двамата Влязоха в салона. Графът учудено огледа желязната каса, която зееше отворена, и инструментите, разхвърляни върху масата. Откъм стената, зад касата, излизаше гъста струйка дим и се издигаше до тавана.

Но графът нямаше време да си обясни добре видяното и да разгледа по-обстойно касата, защото Мери, която също бе видяла похищението, изтича към него и се хвърли в обятията му. Той я заведе до едно канапе и повика слугите, които, издавайки всевъзможни възклицания, се заловиха да свестяват господарката си.

В това време възрастният благородник отиде до разбитата желязна каса, погледна непипнатото отделение и се върна при Мери, която вече беше отворила очи и се оглеждаше замаяна.

— Оставете ме — заповяда тя на слугите, които се суетяха около нея. — Излезте веднага от салона.

Те се отдалечиха, като кършеха ръце, а графът гледаше Мери и се питаше това ли беше жената, която само преди няколко минути му бе говорила за своята безпределна любов към съпруга си.

— Господин графе — каза Мери с отпаднал глас, — вие видяхте всичко! Вече нямам какво да крия от вас! Може би ще разберете всичко. Сега съм сигурна, че той уби баща ми. Измами ме по един нечуван начин, след което е дошъл тук само за да ме ограби.

— Скъпоценностите ви не са пипнати — каза граф Фон Хоенщайн, като гледаше загрижено нещастната жена.

— Не са ли? — извика Мери и скочи на крака. — Значи този мерзавец не е успял да задигне друго, освен половин милион долара, които бяха извън ковчежето. Но и да беше ме ограбил съвсем, нямаше да може да постигне целта си, защото аз щях да продам земите си, да пожертвам всичко, за да намеря този подлец и да си отмъстя.

Тя извади от джоба си един особен ключ и отвори с него ковчежето. Граф Фон Хоенщайн се смръзна. В това сандъче беше струпано колосално богатство — богатство, струващо много милиони.

Мери тържествено му показва това съкровище.

— Ще пожертвам всичко, което виждате тук, само и само да мога да хвана онзи подлец. Ще го следвам ден и нощ, заклевам ви се!

Мери се бе преобразила. Онази любеща и смирена съпруга се бе превърнала в демон, който с блестящи от омраза очи търсеше човека, причинил му толкова злини.

— Нищо не разбирам — каза графът. — Обяснете ми, моля ви, как е попаднал тук Норт и защо изобщо сте го крили! Всичко това е една загадка за мен.

Мери разказа набързо как Норт я беше излъгал, как беше я измамил с лъжливите си клетви, докато спечели наново доверието и любовта ѝ.

— Вече няма никакво съмнение — заключи графът. — Този мръсник никога не е търсел от вас друго, освен парите ви. Иначе не би се върнал.

Мери не отговори. От очите ѝ изскачаха искри и това показваше, че в нейно лице Норт си беше спечелил нов, непримирим враг. И наистина, ако можеше той да разбере, че повече не трябва да очаква милост от нея! Защото бяха засегнати най-светите ѝ чувства.

ВСЕ ПО-НАГОРЕ

Голямата нужда от пари за препитание, както и за да продължи издирванията на Лидия, принуди Ирма да приеме предложението на агента и да се върне отново на сцената.

Тя го помоли да запази името ѝ в тайна — нещо, което той прие на драго сърце. С това той дори печелеше, като създаваше умело една тайнственост около певицата, правеше я интересна и загадъчна, а с това рекламата за нея ставаше по-ефикасна и по-силна.

Успехите на Ирма бяха удивителни. След всяко явяване на сцената тя жънеше лаври и печелеше симпатиите на слушателите. Сцените от Луисбърг се повтаряха постоянно. Билетите за нейните концерти достигаха много високи цени, защото всички искаха да видят и чуят красивата певица.

От няколко дни Ирма се намираше в Синсинати, където Норт бе оставил своя слуга Хосе, но той бе намерил за по-благоразумно да чака господаря си в една къща в крайните квартали, така че само случайността можеше да го срещне с Ирма и Юнона.

Агентът ѝ, мистър Моргън, беше съвършен джентълмен. Той никога не противоречеше на Ирма и се обръщаше към нея само по чисто комерсиални въпроси. Този американец бе толкова зает с приготовленията, които бе поел, че много рядко намираше свободен час, който да посвети на покровителстваната от него красавица.

Ирма живееше в Нюпорт, където богатите граждани на Синсинати имаха свои богато уредени вили. Господин Моргън ѝ беше намерил жилище у една възрастна жена, а той живееше в града и идваше само когато трябваше да вземе Ирма за някои концерт.

Понеже щяха да останат три седмици в Синсинати, Ирма имаше добрата възможност да се любува заедно със своята хазайка на чудесните околности на града. Тези чести разходки ѝ се отразяваха много добре. Бледото ѝ лице доби приятен свеж вид, което я правеше още по-красива.

Сутрин двете дами седяха на верандата, а Юнона, облегната на парапета, наблюдаваше движението по доста оживената улица.

— Какво е онова интересно здание? — попита Ирма, като посочи едно кубе, подобно на онези върху храмовете, което се издигаше сред множество дървета.

— А, не познавате ли индийската къща? — каза хазайката. — Тя е много интересна!

— Не съм чувала нищо за нея — отговори Ирма. — Може ли да се разглежда?

— Сигурно! Мистър Уинслоу се радва, когато хората се любуват на неговата колекция от произведения на изкуството. Чудя се как досега не ми е дошло наум да ви заведа там. Добре ще бъде да опитаме да направим следобед едно посещение там — пропуснали сме много.

— Не знам дали ще е удобно — поколеба се Ирма. — Може би ще е по-добре да се откажем.

— Но, мис, защо да не разгледате този дворец, той е един истински музей. Няма да бъдем единствените посетители в него. Там не живее никой. Притежателят му, мистър Уинслоу, обитава друга, по-малка вила на края на един чудесен парк, засаден само с тропически растения.

— В такъв случай ще ми бъде приятно да ви придружа — каза Ирма.

— Собственикът, мистър Уинслоу, е живял дълго време в Индия — поясни хазайката. — Той е млад, неженен и е истински джентълмен. Постоянно посещава вашите концерти и е сред най-запалените ви почитатели. Цял свят знае това и се учудва на неговото упорство. Винаги идва, придружен от своя братовчед.

Ирма често канеше на своите концерти хазайката си. Тя беше страстна любителка на музиката и часовете, прекарани в концертната зала, бяха едни от най-хубавите в нейния живот.

— Мистър Уинслоу седи в предната ложа заедно с братовчед си — допълни старата жена. — Виждах го вече няколко пъти. Неговият братовчед е офицер, с блестящата си униформа е много привлекателен.

— Аз никога не гледам зрителите — каза Ирма.

— Да, тъкмо затова ви се удивляват всички — отговори хазайката. — Когато пеете, сте много сериозна. Но не трябва да се смущавате от това, че погледите на всички са вперени във вас. Никой

не е виновен, че сте толкова красива и имате божествен глас. Всъщност по-добре е да си мълча, защото знаая, че не обичате да ви хвалят.

— А защо собственикът на индийската къща живее сам? — попита Ирма, за да обърне разговора в друга посока.

— Да, това е тайна! — отговори хазайката. — Казват, че годеницата му умряла преди венчавката и това много го разстроило. Други разправят, че на един дуел убил свой роднина, но това са само слухове. Никой не знае нищо положително.

— Мистър Уинслоу отдавна ли живее в Нюпорт? — попита Ирма.

— Вече близо две години, но и по-рано е бил понякога тук. Казват, че е най-богатият човек в Синсинати.

След малко старата жена се извини и се отправи към вилата. Ирма погледна към Юнона и видя, че негърката се беше скрила зад едно растение, откъдето с голямо внимание наблюдаваше нещо на улицата.

Певицата стана от мястото си и понечи да отиде при Юнона и да я попита какво означава всичко това, но негърката извика:

— Не идвай насам, мисис! Юнона каже веднага какво видяла.

Ирма се огледа изплашено. Първата ѝ мисъл беше, че пак се е появил Норт.

Юнона най-после напусна прикритието си и дойде при Ирма, която изслуша много внимателно онова, което негърката ѝ разказа.

— Юнона видя слугата, който по-рано хвана с ласото. Той мина по улицата.

Ирма се уплаши, защото знаеше, че където е слугата, там трябва да бъде и господарят.

— Само да не те е видял — каза тя с разтревожен глас. — Ти знаеш с какво усилие се избавихме тогава от техните преследвания.

— Затова Юнона тук — произнесе негърката самоуверено. — Юнона бди. Тя готова да се бори и срещу двамата. Мисис не трябва да се бои от нищо.

Хазайката се върна и прекъсна разговора им, но спокойствието на Ирма бе изчезнало. Мислите ѝ се въртяха все около Норт. Тревожеше я това, че нямаше никакви изгледи да се избави веднъж завинаги от този свой заклет враг.

Следобед двете дами, придружавани от Юнона, се отправиха към индийската къща.

Висок зид обграждаше имението и пресичаше достъпа до него откъм улицата, както и любопитните погледи. Чудесната градина, която се простираше върху голямо пространство и заобикаляше като гора зданието, бе едно рядко творение на градинарското изкуство. Сред нея блестеше като видение разкошната постройка. Палми и бананови дървета изпълваха парка.

Ирма и хазайката ѝ оставиха Юнона пред зданието, което приличаше на храм, и влязоха в едно преддверие. Това бе предна стая, чиито стени бяха покрити с безброй цветни изображения. Множество коридори, потънали в тайнствен полумрак, водеха към чудесно уредени стаи, във всяка от които имаше наредени различни предмети от приложното и изобразителното изкуство. Погледите на посетителите биваха привличани от скъпоценните картини и от разнообразните мозайки. Високи статуи от мрамор и гипс, изобразяващи войници и офицери от различни народности и от далечни времена, с великолепно облекла и най-чудновати оръжия, красяха стаите. По подовите бяха постлани скъпоценни килими. Скъпи съкровища, ковчежета, кутии от слонова кост, разни цветни метали и минерали, творения на индийското изкуство допълваха мебелировката и украсата.

Ирма беше смаяна от чудесата, които видя в този дом. Нейната приятелка, която бе посещавала вече няколко пъти този музей, даваше подробни обяснения за всеки предмет.

Нямаше още никой в салона и доколкото можеше да се разбере, двете дами бяха единствените посетители. Затова, когато чу зад себе си един звънлив мъжки глас, Ирма изтръпна.

— Ах, да! Не се лъжа. Аз наистина имам удоволствието да поздравя в моя дом нашата мис Екселсиор!

Ирма смутено вдигна поглед. Пред нея стоеше красив мъж със загладено лице и черни очи, които вдъхваха доверие. Тя се поклони на непознатия. Той от своя страна направи кавалерски поклон.

— Поздравявам ви с добре дошли в индийската къща — каза той приятелски — и понеже ви дадох име, позволете ми и аз да се представя. Уинслоу!

— Но защо Екселсиор? — попита Ирма учудено. — Аз се явявам на сцената под името мис Б.?

Лека усмивка пробяга по сериозното лице на мистър Уинслоу.

— Ние ви наричаме така, мис, тъй като не знаем истинското ви име, освен това не можахме да намерим по-подходящо от Екселсиор. Само по себе си то много ясно говори за вас.

Ирма се изчерви. Младият господин придружи двете дами през салона, приемайки доброволно ролята на гид.

Не мина много време и певицата откри, че ѝ доставя голямо удоволствие да разговаря с този високообразован човек, притежаващ блестящо остроумие и духовитост, допълващи широките му познания. След многото комплименти, които ѝ се правеха всеки ден, тя можеше най-после да изслуша сериозните бележки на този човек, който вървеше до нея и много рядко си позволяваше да хвърля по един бърз поглед към своята красива събеседничка. Но зад тези редки погледи, пълни с възхищение и плахост, чистата душа на Ирма лесно можеше да види, че този сериозен човек не би отстъпил пред никакви трудности, за да достави удоволствие на известната певица.

Ирма, придружена от хазайката си и мистър Уинслоу, напусна индийската къща и тримата тръгнаха през чудесния тропически парк.

— Боже, забравих слънчобрана си в един от салоните — сепна се старата жена.

Мистър Уинслоу предложи да го донесе, но понеже не можеше да определи къде точно го е забравила, хазайката реши да го придружи, като помоли Ирма да я почака под сянката на някое дърво.

ПАЗАЧКАТА

Ирма седна под едно високо бананово дърво. Чувстваше се великолепно под сянката на широките светлозелени листа. Слънчевите лъчи не можеха да проникнат през тях и отдолу беше приятно и хладно.

Певицата се любуваше на живописната гледка, която се разстиляше пред нея. Чудесният пейзаж я пренасяше далеч на изток, в страната на Шехерезада.

Наоколо стройни и величествени палми издигаха високите си клони и образуваха свод, под който се издигаше малък водоскок, заобиколен от тропически храсти. Струйка кристална вода изхвъркваше нагоре и разпръскваше хиляди капки, разнасяни като бели мъхове от порива на вятъра.

По клоните на дърветата бяха накацали красиви пауни и от време на време разперваха своите дълги, пъстроцветни опашки. Край водоскока стояха неподвижно бели като сняг пеликани. Едно пурпурночервено фламинго се приближи до Ирма и я заразглежда с любопитство.

Изведнъж пауните се разпръснаха с крясъци, пеликаните изчезнаха в храстите. Пясъкът по алеята съскаше под тежестта на човешките стъпки, приближаващи се към мястото, където седеше Ирма. Човекът беше млад хубавец в униформа на пехотен офицер. Той крачеше бързо, оглеждайки се на всички страни. Щом видя Ирма, очите му блеснаха. Тя се изправи.

— Значи слугата е имал право. Нашата славна звезда наистина се намира в индийската къща — каза офицерът, като се поклони ниско. — Хари Уинслоу от 51 полк — представи се той. — Аз съм братовчед на вашия домакин.

Ирма кимна леко с глава. Тя се почувства притеснена от погледа на непознатия мъж, който явно се опитваше да изрази с мимики възхищението си.

— Чакам моята придружителка — обясни Ирма. — Тя се върна с мистър Уинслоу да потърси слънчобрана си, който забравила в един от салоните.

— Великолепна, прекрасна! — промълви Хари. — Вие не сте жена, а ангел! Много съм слушал за вас. Бил съм и на концертите ви. Всички офицери от нашия полк са очаровани от вас и говорят само за вашите песни.

— Трогната съм от това внимание и съм ви признателна — отвърна Ирма.

— Следващата седмица организираме излет. Ще присъстват много дами. Аз съм натоварен с изготвянето на поканите. Вие също ще получите покана.

— О, моля ви се, не се притеснявайте за това, мистър Уинслоу — прекъсна го Ирма. — Тази покана би била излишна, тъй като аз се въздържа от всякакви развлечения.

— Излетите на нашия офицерски клуб винаги се превръщат в чудесни приключения — каза гордо офицерът. — Нашата местна аристокрация счита за голяма чест да участва в тях и много рядко се случва някой да откаже.

Офицерът натърти нарочно на последната дума, за да разбере Ирма, че поканата към нея е голяма чест, оказана ѝ лично.

— Съжалявам — отговори тя рязко, — че няма да мога да дойда и че съм принудена лично да откажа поканата.

Челото на офицера леко се набръчка в някаква скрита закана. Такова нещо не му се бе случвало досега. Питаше се дали красивата певица държеше чак толкова на своето реноме, че отказваше да вземе участие в блестящото празненство на недотам изтънчената според нея военна аристокрация, или си имаше някакви други причини. На нея, мислеше си Уинслоу, ѝ плащат като на всяка друга артистка, а се осмелява да откаже поканата, и то само с няколко думи. Да, трябваше да плати за това си държане.

— Извинете ме — каза той, — но чрез този отказ вие си навличате неприятности, много по-големи, отколкото може би си представяте!

— Не ви разбирам! — отговори Ирма смаяна.

— Нашето офицерство ще счете вашия отказ за обида, а това ще стане достояние на цялото общество и вашите концерти ще пострадат.

— Но това прилича на закана! — възкликна Ирма. — Нима е кавалерско да внушавате на една дама подобни неприятни перспективи?

Офицерът вдигна рамене. Очите му се впираха в Ирма.

— Повтарям ви, че нашето офицерство ще погледне на вашия отказ като на тежка обида — повтори той настойчиво. — Вие ще почувствате последствията от това още на следващия си концерт.

— Какви последствия, Хари? — попита изведнъж един сериозен глас.

Офицерът се обърна бързо. Зад тях стоеше мистър Уинслоу.

Ирма потърси с поглед своята придружителка, но не я видя никъде. Тя искаше да се отдалечи, но едно особено чувство, което не можеше да си обясни добре, я задържа.

— Чух края на разговора ти с мис Б. — обърна се Уинслоу към своя братовчед. — Ти я заплашваше с някакви неприятни последствия, свързани с нейния отказ. Така ли е или не?

— Така изглежда — отговори навъсено офицерът. — Отправих към уважаемата дама една покана от името на офицерството, но тя отказа.

— А другарите ти упълномощиха ли те, в случай на отказ от нейна страна, да я заплашваш? — запита мистър Уинслоу.

— Това е моя работа, Робърт — сопна се офицерът, — и не се отнася до теб.

— Отнася се, и то повече, отколкото можеш да си помислиш! Ще поискаш веднага, в мое присъствие, извинение от тази дама и ще потвърдиш пред нея, че само младежкото ти увлечение те е подбудило да говориш така!

— Няма да направя това! — извика Хари.

— Веднага, момче, повтарям ти го! — викна на свой ред Уинслоу. Гласът му беше твърд, а изразът на лицето му не предвещава нищо добро за своенравния му братовчед.

Ирма се спусна към него.

— Моля ви, мистър Уинслоу, простете на вашия братовчед и не го заставяйте да се извинява. Аз му прощавам на драго сърце, не се сърдя и ви моля да не се карате заради мен.

— Съжалявам, миледи — каза мистър Уинслоу, — че не мога да изпълня вашето желание. То само доказва вашата доброта и

чистосърдечност. Ето защо пак настоявам моят братовчед да ви се извини.

— Не, никога! — извика офицерът извън себе си от ярост. — Да искам извинение от една певица, която...

— Нито дума повече! — прекъсна го мистър Уинслоу. — Ще трябва да дадеш сметка за своето държане.

— И то веднага, ако искаш — кресна Хари и улови дръжката на сабята си.

— Позволи ми само да заведа миледи при нейната придружителка и после съм напълно на твое разположение — каза мистър Уинслоу. — Разрешете ми да ви отведа — обърна се той към Ирма.

Тя бе изслушала думите на разярените мъже, обзета от смъртен страх. Беше прежълтяла като восък, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не, няма да тръгна — възпротиви се тя. — Не и преди да се уверя, че сте сложили край на злощастната препирня. Моля ви от душа, господа, помирете се, иначе и аз няма да се успокоя дори за минута.

— Не мога да позволя да бъде обиждана една дама в моето имение! — настоя мистър Уинслоу. — Елате, мис!

Ирма обаче не чу какво ѝ се говореше. Тя знаеше само, че ако си тръгне, двамата мъже щяха да се бият жестоко. Беше отчаяна, защото виждаше, че горчивините и нещастията я следваха на всяка крачка.

Ирма нямаше представа колко по-красива ставаше в отчаянието си. Погледите на двамата мъже бяха приковани като под въздействието на магическа пръчка в пленителното ѝ лице.

В този момент ѝ дойде една спасителна идея. В своя нещастен живот беше правила много жертви, готова беше да се жертва и сега. Тя се спусна бързо към офицера, който измерваше своя братовчед със заканителен поглед.

— Изслушайте ме — замоли се тя. — Заклевам ви във всичко свято на този свят — помирете се с вашия братовчед. Не искам да ми се извинявате. Аз вече ви простих. Помислете само за страха и душевните терзания, които ще претърпя, като знам, че аз съм тази, която, без да иска, разбира се, е направила заклетите врагове двама братовчеди. Помислете и за вашите майки.

Младият офицер хвърли мрачен поглед към своя братовчед, който стоеше зад гърба на Ирма и слушаше замаян нежния глас на тази божествена жена. След това погледът му се спря върху певицата. Видя чудесните и очи, които го гледаха загрижено, и сключените ѝ ръце, които се протягаха умоляващо към него. Най-послед се реши да пристъпи към нея.

— Моля за извинение, мис. Простете ми, това се дължи на моя жив темперамент, който се прояви повече, отколкото бе нужно.

Младият офицер се поклони и целуна нежната ръка, която Ирма му подаде щастливо усмихната. След това тя улови неговата и го отведе при мистър Уинслоу, който стоеше, облегнат мълчаливо на една палма. Нито едно трепване на лицето му не издаваше вълнението, което го бе обзело.

— Е, доволен ли сте? — попита го Ирма.

Той протегна десницата си, без да каже нищо, и стисна ръката на братовчедата си, който също отговори със сърдечност на това ръкостискане.

Младият офицер промълви още няколко извинения и бързо се отдалечи.

— Уплашихте ли се, миледи? — осведоми се мистър Уинслоу, като гледаше загрижено бледото лице на Ирма.

— Да, страхувах се много — отговори тя. — Но сега всичко тръгна пак добре.

— Така е — отвърна Уинслоу. — Моят братовчед е твърде млад и като всеки млад човек прибързва. Буйната кръв, която ври в него, го тласка към необмислени постъпки. Иначе той има добър характер и ще стане съвършен мъж.

Ирма не отговори. Тя вървеше до мистър Уинслоу по тихите алеи, покрити с листата и цветовете на чудесните екзотични цветя.

— Харесва ли ви паркът, миледи? — попита пак Уинслоу, който забелязваше, че погледите на Ирма са пълни с любопитство и удивление.

— Човек може да си помисли, че сънува — отговори певицата тихо. — В този чудесен парк посетителят неволно се пренася на изток. Като че ли това е къщата на Фатима, а пък индийската къща е магическият дворец, в който невидимата господарка на духовете крие съкровищата си.

Мистър Уинслоу потвърди мислите ѝ, после се спря.

— Само след няколко крачки ще стигнем при входа на парка. Там ви чакат вашата хазайка и слугинята. Аз живея уединено, не съм виждал много на този свят и рядко ми се случва да срещна наистина човешко сърце сред това гъмжило от суетни и лицемерни хора. Само в моето обично отечество намерих няколко такива скъпоценности. Затова и засадох тук този парк — да ми напомня за моята родина. Когато вие говорихте за магическия дворец на Фатима, на мене ми се струваше, че нейната горда осанка вървеше близо до мен. Нещо повече, днес аз видях в дома си самия ангел. Бъдете здрава и Бог да ви благослови.

Мистър Уинслоу улови ръката на Ирма и допря до нея горещите си устни. След това се отдалечи.

Ирма се отправи замислена към изхода, където я чакаха хазайката ѝ и Юнона.

ПОСЛЕДНИЯТ КОНЦЕРТ НА КРАСИВАТА И НЕДОСТЪПНА ПЕВИЦА

На другата утрин агентът Моргън се представи на Ирма, за да приеме някои разпореждания.

— Колко концерта още ще имаме в Синсинати? — попита Ирма, докато американецът нервно чукаше с пръсти по масата.

— Само един — отговори Моргън. — Получихме много други ангажименти и предложения.

— В такъв случай това е последната вечер, в която ще пея — каза твърдо Ирма.

Агентът трепна.

— Последна вечер ли? Да не се шегувате? Защо се отказвате от един богат източник на средства?

— Моето решение е безвъзвратно — каза Ирма. — Една лична и неотложна работа изисква цялата ми енергия и внимание, както и цялото време, с което разполагам.

— Мога ли да ви поздравя? — попита живо Моргън, мислейки, че се касае за женитба.

— Лъжете се в предположенията си — уточни Ирма, като се изчерви. — Едно голямо и неотменимо задължение налага присъствието ми на друго място.

— Е, добре, както желаете — заключи агентът. — Полага ви се възнаграждение, от приблизително 150 000 долара и тази сума ще вложа при един банкер в града.

— Но това е огромна сума!

— О, вие бихте я увеличили стократно, ако се съгласите да продължите концертите си — каза Моргън горчиво. — Вашата популярност расте с бързината на светкавица. Хората се бият за билети.

Но Ирма не го слушаше вече. Тя винаги можеше да излезе на сцената, като намереше Лидия, и да си изкарва прехраната с пеене, за да осигури себе си и бъдещето на своето дете.

— И така, днес ще пея за последен път — повтори тя на агента.

— Щом не желаете повече, добре — отговори той. — Аз разгласих, че това е последният концерт в Синсинати, и залата сигурно ще бъде препълнена.

Щом агентът си замина, веднага се показва къдравата глава на Юнона.

— Ела — повика я Ирма, — вече съм сама. Виждала ли си пак слугата на Норт?

— Юнона още веднъж го видя. Проклетият черноок, изглежда да е много зле.

Ирма въздъхна леко. Тя помисли, че Норт се е разделил завинаги със своя слуга, защото иначе не можеше да си обясни бедственото положение на метиса.

— Само да не ни е видял — каза тя печално. — Ако наистина е така, лесно ще се избавим от преследванията на нашите гонители, понеже още сега ще напуснем Синсинати. Аз отивам да търся детето си.

— О, това е добре! — извика Юнона радостно. — Юнона пак може да тича из гората, да търси детето на мисис. Това е много хубаво, отколкото да седим тук, в града.

— Добре тогава, започни да приготвяш куфарите — каза Ирма. — Ще отидем най-напред в Колумбия, където ще наредя да търсят навсякъде, да проверят всяко изгубено дете. Може би господ ще се съжали.

Времето за приготвяне отне малко време. Същата вечер, прощалната, Ирма облече най-хубавата си рокля от коприна. Тя прилепваше идеално по талията ѝ и чудесно подчертаваше прелестните форми на тялото ѝ.

Огледалото отразяваше цялото изящество на нейната стройна и благородна фигура. Но Ирма не се любуваше много на себе си. Тя бе печална. Пред нея се откриваше нов път на страдания и мъки.

Тя си спомни появата си в шантана, където бе изпила до дъно горчивата чаша на унижението. Дори и тук, където беше известна като голяма певица, не бе избавена от неприятности. Случката в индийската къща бе ясно доказателство за това.

При все че Ирма отблъскваше упорито букетите и другите подаръци, те ѝ се поднасяха с грамади. Юнона от своя страна хвалеше

своята господарка и разказваше за нея какви ли не легенди. Само чрез тези хвалби и примиреното си поведение Ирма обезкуражаваше клеветниците си. Тя не носеше никакво украшение или скъпоценност по себе си. Каква полза от украшения, когато душата ѝ бе тъжна. Нейната красота ѝ бе достатъчна. С нея тя навсякъде бе приемана радушно и с удоволствие. Отбягваше накитите и в противовес на другите певици се появяваше на сцената само с една роза на гърдите.

Юнона прекъсна размишленията ѝ, като съобщи, че някакъв слуга чака с голям букет в другата стая.

Певицата отначало искаше да откаже да го приеме, както правеше винаги преди концерт, тъй като това я притесняваше и ѝ пречеше да се съсредоточи върху музиката, но сега забеляза прикрепената към букета визитна картичка, която и беше предадена заедно с едно писмо, върху което тя прочете името: „Робърт Уинслоу“.

Ирма почувства, че за него е длъжна да направи едно изключение. Отиде лично в предната стая и прие букета с няколко думи на благодарност. Това бе една голяма китка от екзотични цветя, произведени с голям труд на чужда земя, отраснали с голям риск на чужда почва, които пръскаха чудесен аромат около себе си.

Певицата отвори писмото и прочете:

„Почитаема мис,

Зная, че отказвате в дома си всякакви поклони и демонстрации на уважение, но се осмелявам да ви изпратя букет цветя, които ви моля учтиво да приемете. Представете си, че с тези цветя аз се сбогувам с вас. Те са от градината, която вчера посетихте.

Но аз отивам твърде далече. Знам, че ще напуснете скоро нашия град и че тази вечер ще се появите на сцената за последен път. Днес за последен път ще ми бъде позволено да се наслаждавам на чудния ви глас. След това ще се оттегля в уединение, тъй като съм един от онези, които могат да живеят само чрез своите спомени. Затова ви поднасям днес своето последно «сбогом» и ви моля да приемете незначителния ми подарък, който е скрит между цветята.

Това е спомен, носен от една личност в Индия, която някога съм обичал повече от себе си, от живота си, едно същество, което много прилича на вас, един ангел на красотата, добродетелността и себеотрицанието. Тя вече не е на този свят, в който живя много кратко време.

Подарявам ви малката скъпоценност, която тя бе свикнала да носи върху своята черна коса, като спомен от мен и като малък израз на внимание от моя страна. И тя горе ще види, че вие сте чиста и светла душа.

Ваш Робърт Уинслоу“.

Ирма бе дълбоко трогната от тези няколко реда, които показваха благородния характер на автора им. Тя взе букета и намери в средата му, забодена в едно цвете, малка блестяща игла за коса. Това беше антика, украсена с блестящи камъни — произведение на изкуството на старите индийски майстори. Ирма я отвори предпазливо и я забодде в гъстата си коса. След това написа едно кратко благодарствено писмо и го прати по Юнона в индийската къща.

Негърката се върна след няколко минути и веднага донесе на господарката си широката мантия, за да я приготви за път. Файтонът чакаше долу, пред вратата.

Голямата концертна зала беше задръстена от посетите ли, когато Ирма се появи на сцената с букет в ръка и изпя една тъжна песен. Гласът ѝ никога не бе звънял така хубаво, както тази вечер. Това потвърдиха и бурните ръкопляскания, които избухнаха след това.

Тя се канеше да благодари за приветствията и очите ѝ се насочиха към ложата, където обикновено седеше мистър Уинслоу. Той беше там, но сам. Братовчед му не го придружаваше.

Робърт Уинслоу трепна, когато видя Ирма с букета в ръце и иглата, която блестеше в косата ѝ. Тя погледна случайно в неговата лежа. По устните му се отразяваше меланхолична усмивка, а очите му гледаха неподвижно тази, която ентусиазираната публика аплодираше.

Ирма беше трогната дълбоко и така напусна сцената. Тя не обърна внимание на множеството, което се трупаше около колата ѝ и я аплодираше. Мислите ѝ летяха към онзи мълчалив мъж, който не бе

получил щастието, което му бе отредено, понеже бе изгубил съпругата си, преди да я притежава.

Ирма приличаше на нея. Тази мисъл породил дълбоко състрадание в нейното чувствително сърце. Защо съдбата не бе подарила малко щастие на този добър и благороден човек!

Немилостивата съдба го беше сразила и захвърлила сам в света, с незаздравяла рана в душата.

С тези тежки мисли в главата Ирма неусетно стигна до жилището си, придружена от Юнона. Тя се изкачи по стълбите и се отправи към своята стая. Тук натопи грижливо букета в една ваза и сне иглата от главата си. Сега можеше да разгледа подробно малката скъпоценност, която я заинтересува много с чудноватата си форма, наподобяваща магическо око. След това я сложи в една кутийка и я прибра в куфара си.

Ирма не мигна почти през цялата нощ. Сънят все не идваше. Заспа едва на разсъмване. Щом затвореше очи, пред нея се явяваше сериозното лице на Уинслоу. То я гледаше с големите си, печални очи наскърбено, но и със съчувствие.

ИЗЛЪГАНА

Мистър Моргън, импресариото на Ирма, бе обещал да дойде преди обяд, за да уреди сметките си с нея. Тя искаше да замине веднага, още същата вечер.

Но приближаваше обяд, а агентът не се появи. Тя го чакаше с нетърпение. Мина и дванадесет часът и към три Ирма реши да отиде в Синсинати, за да узнае причините за отсъствието на Моргън.

Хотелиерът поздрави приятелски Ирма и се осведоми за нейното желание.

— Предайте на мистър Моргън, че го моля да дойде при мен — каза тя.

— Мистър Моргън ли? — зачуди се хотелиерът. — Но той си замина тази сутрин.

— Замина ли си? — извика Ирма и пребледня.

— Да! Как, вие не знаете ли? — попита хотелиерът, който забеляза уплахата на Ирма.

— Не! — отговори певицата. — А не остави ли нещо за мен?

— Не, абсолютно нищо! Каза ми само да съобщавам, че е тръгнал, на всеки, който се интересува от него. Но извинете ме, мис, аз виждам, че този човек ви е излъгал! Вие сте бледа като мъртвец.

— Да — пошепна Ирма с отпаднал глас. — Този човек наистина ме излъга. Отнесъл е всичко, което бях спечелила тук.

Хотелиерът отведе залитащата Ирма в една стая и повика съпругата си, за да утешава певицата. Жена му много се ядоса, като научи новината.

— От самото начало не ми харесваше този човек — каза тя, — но не можах да ви предупредя, защото нямаше повод. Но оставете го да върви по дяволите, мис — утеша я хотелиерката. — Аз ще ви предоставя залата за утре. Публиката веднага ще узнае за станалото и аз ви уверявам, че залата ще бъде препълнена.

— Не! — каза Ирма твърдо. — Ще замина още тази вечер.

Отказът ѝ разочарова собственика на хотела, който се надяваше да спечели доста от този спектакъл.

— Благодаря ви за добрината — каза Ирма, като стана. — Дължа ли ви нещо?

— Не, всичко е платено — отвърна печално съдържателят и стисна няколко пъти ръката на Ирма за сбогом.

Певицата се върна в Нюпорт, обзета от тревожни мисли. Бе принудена да отложи отново издирването на Лидия, понеже с няколкото стотици долара, които ѝ оставаха, беше немислимо да предприеме нещо голямо. Лесно би могла да намери друг импресарио, ако решише да се появи отново на сцената. После можеше и сама да събира приходите и да възстанови загубеното. Но в този момент не се чувстваше способна да извърши подобно нещо. Беше охладняла към света и хората, които ѝ се струваха противни и лицемерни.

Ирма пристигна в квартирата си и се отправи към стаята на Юнона, но тя беше излязла, за да приготви нещо за път. Силите на нещастната жена се изчерпаха. Тя седна на един стол и заплака.

— Горкото ми детенце! — нареждаше тя с глас. — След толкова страдания и изпитания се надявах, че ще имам достатъчно средства, за да търся скъпото си момиченце, а един подлец ми отне всичко. Лидия, Лидия! Дали ще видя някога пак твоето лице!

Ирма избърса сълзите си и събра цялата си решителност. Трябваше да се бори за Лидия въпреки всичките опасности и жертви.

Когато Юнона се върна, много се учуди, като намери господарката си в стаята, и като чу това, което тя и разказа, се заразхожда ядосано из стаята.

— Сега мисис ще пее ли пак? — попита негърката, когато се успокои малко.

— Най-напред ще отидем в Колумбия — каза Ирма. — Имаме още около петстотин долара, които ще ни стигнат за път. А ако там не науча нещо за Лидия, ще видим какво ще правим по-нататък.

Юнона излезе от стаята, като измърмори няколко неразбрани думи по адрес на мистър Моргън.

Ирма искаше да замине с вечерния влак, за да избегне всякаква шумна раздяла с почитатели. Тя поръча на Юнона да занесе багажа на гарата на Нюпорт.

Всичко бе готово за тръгване и Ирма се канеше да вечеря, когато Юнона влезе и съобщи, че е дошъл някакъв господин, който иска да говори с господарката по една твърде важна работа. Върху визитната картичка, която непознатият бе представил, пишеше само: „Управител Кери“.

Ирма постоя една минута в недоумение. После помоли Юнона да го покани вътре.

Управителят Кери бе човек на възраст, с поддържана външност, което показваше, че е преживял много на този свят.

— Моля за извинение, че ви безпокоя в този късен час — започна той, — но научих, че искате да заминете още днес, и дойдох незабавно при вас.

Ирма се поклони в знак на благодарност от вниманието му.

— Днес научих от хотелиера, който ви е предоставял залата си за концерти, че ви е сполетяло нещастие и че този шарлатанин, вашият импресарио, е избягал с парите, спечелени от вас.

— О, вие може би идвате от страна на управлението — прекъсна го Ирма.

— Не — усмихна се мистър Кери. — Аз съм управител на един голям театър в Карлстоун, щата Южна Каролина. Мога да ви гарантирам сигурност и възнаграждение по такъв начин, че да не може да се случи онова, което е станало вчера с вас.

— За съжаление аз не съм театрална певица — каза Ирма.

— О, това няма значение — възрази управителят. — Аз избирам такива опери, в които главното е песента. Достатъчно е да пеете веднъж в седмицата. Гарантирам ви месечно възнаграждение и други извънредни приходи.

— Една неотложна лична работа ме зове в Колумбия — обясни Ирма. — След шест-седем седмици може би ще бъда в състояние да ви дам задоволителен отговор, но в този момент не съм господарка на своите решения.

— Може би тази лична работа би ви отдалечила завинаги от публиката.

Ирма се усмихна, защото същото и бе казал по-рано и Моргън.

— Не, мистър Кери, дори и ако тази работа се реши в моя полза, тя няма да окаже никакво влияние върху моите бъдещи явявания на сцената. Въпросът е в това, че сега не мога да ви дам никакъв

положителен отговор. Измамата, която претърпях днес, ми подготви горчиви дни и ми показва как една беззащитна жена може да бъде ограбена от първия шарлатанин, който я среща.

— С мен нямате причини да се боите от подобно нещо — каза управителят. — Ще ви плащам възнагражденията всяка седмица, ако поискате. Освен това съм готов да ви дам и един значителен аванс. Моля ви, определете сумата, която желаете.

Като каза това, управителят Кери извади от джоба си един портфейл с чекове.

Ирма категорично отказа да приеме каквото и да е.

— Не претендирам за никакъв аванс — каза тя, — тъй като имам още достатъчно средства, а и не знам дали изобщо ще мога да пея повече на сцената. Но ако в бъдеще ще работя с вас, заявявам ви, че името ми трябва да остане в тайна.

— Разбира се, както желаете — побърза да се съгласи Кери.

Ирма се замисли. Тя знаеше, че Карлстоун не е далече от Колумбия. Ако нейните издирвания там останеха безплодни, щеше да има интерес и нужда да се съгласи с офертата на управителя Кери. Понеже щеше да бъде ангажирана веднъж седмично, можеше да продължава издирванията си.

— Само опери ли представя вашият театър? — попита тя.

— Да. Но аз имам толкова превъзходни примадони, че мога често да сменям изпълнителите на главните роли. Певицата, която сега е звезда на моя театър и любимка на публиката в Карлстоун, вече много пъти се оплаква от преумора. Затова реших да ангажирам още една певица от същия ранг.

— А сигурен ли сте, че аз ще мога да задоволя вкусовете и претенциите на вашата публика?

— Разбира се! В това мога да ви уверя — каза управителят Кери въодушевено. — С вашата красота успехът е гарантиран. А когато публиката чуе и вашия глас, ще остане напълно доволна.

— Благодаря за предложението, което ми правите така благосклонно, мистър Кери. Но в този момент не мога да се ангажирам. Почакайте един месец. След това ще се разбере ще мога ли или не. Съгласен ли сте на това?

— Като няма друга възможност, трябва да се задоволя и с това! Но аз все пак бих ви посъветвал — това е във ваш интерес — да

приемете моето предложение. За кратко време ще спечелите състояние.

Ирма въздъхна. Тя си спомни за парите, с които я бе излъгал Моргън. Директорът Кери отгатна мисълта ѝ.

— Случаи като този с Моргън при мен е изключен. Аз изисквам много от своите певици, но заплатата е достойна за заслугите им и съответства на постиженията им.

Когато мистър Кери се раздели с Ирма и си тръгна, беше почти сигурен, че след като свърши „личната си работа“, певицата ще дойде при него. „Истинско щастие е за мен, че агентът Моргън я е излъгал и си е плюл на петите — мислеше си той. — Разбрах го още с първите ѝ думи. Тя е красива като богиня, а това е най-главното. Моята Тереза започна вече да ме ядосва със своите претенции. Освен това остарява и е време да я сменя. Тази е напълно достойна да я замести, защото една жена с такава рядка красота трябва дълго да се търси, а понякога изобщо не може да се намери.“

Ирма запази грижливо адреса на директора Кери. Тя не виждаше опасност за себе си, ако приемеше предложението, което той ѝ беше направил. Но мисълта да намери Лидия не ѝ даваше покой.

Приготовленията за път привършиха и Ирма се сбогува със своята хазайка.

— Ако отидете пак в индийската къща — каза ѝ тя — и срещнете мистър Уинслоу, поздравете го, моля ви, от мен и му кажете, че винаги ще си спомням за посещението в неговия дом. Никога няма да го забравя.

След това се качи с Юнона във файтона и той бързо ги понесе към гарата.

Нощта спускаше все повече своите черни крила. Влакът отнасяше надалече Ирма и оставаше все така неизвестно какво ѝ готвеше бъдещето. Какви ли изпитания ѝ бяха отредени за идните дни! Непрогледният мрак не даваше отговор на тези мъчителни въпроси.

РАЗБОЙНИКЪТ

И вътрешният, и външният облик на Норт го определяха като представител на една категория хора, които във всички свои деяния и помисли забравят, че трудът е в основата на живота, на човешкото съществуване.

Той се страхуваше за бъдещето си. И като се безпокоеше, че може би няма да има достатъчно средства, за да води разточителен и охолан живот, както беше свикнал, не му идваше наум мисълта, че след като безделието не може да го направи богат, има само един изход, едно спасение да живее, макар и скромно.

Но Норт не мислеше така. Поради възпитанието, традициите, миналото и разни други причини той си бе създал друг мироглед — да граби, да използва своята сила, умения, знания, находчивост, за да ограбва плодовете на чуждия труд, без да вложи най-малкото усилие в него.

Убийството на Шмит той извърши, воден от тези подбуди, но то беше само началото. Сега идваше ред на постоянното, на навика.

За него не съществуваше скромният, добродетелен начин на живот. Отдалечаването от труда дава път на алчността.

Норт беше алчен. Алчността му стигаше до ужасяващи, свирепи размери.

Едно само му липсваше — възможността да изповяда открито тази алчност.

Немалка вина за този начин на живот, за тези му възгледи имаха и жените. Жените — със своето кокетство, със своята повърхностност, караща ги да търсят не добри и трудолюбиви, а само красиви и външно привлекателни мъже.

Това лошо влияние на женския нагон е по-разрушително от много други мъжки слабости и мъчно може да се прости.

Такъв беше Норт. Красотата го заслепяваше. Достоевски казва, че тя ще спаси света, но когато е одухотворена от нравствеността.

А Норт се самозабравяше. От случаен убиец, крадец, прелъстител, картоиграч той ставаше все по-опасен. Това го доведе в пряк допир с полските разбойници по пътищата. От тяхна жертва той се превърна в техен водач.

Стана разбойник като тях.

Тежко на този, който отсега нататък щеше да попадне на пътя му.

Издание:

Графиня просякиня. Част трета

ИК „Атания“, Русе, 1992 г.

Коректор: Иличка Пелова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.